

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

III Legislatura

Any 1995

Número 149

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 21 de març del 1995.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 1015/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a valoració de la cimera europea de ministres a Palma. (Ajornada a la sessió celebrada dia 8 de març de 1995). 6210
- 2) RGE núm. 422/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Perç Palau i Torres, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a gestions del Govern balear per situar l'Agència Europea del Turisme. (Decaiguda). 6211
- 3) RGE núm. 429/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Josep M. Martínez i Polentinos, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a parc natural de Mondragó. 6211

- 4) RGE núm. 639/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a disseny curricular escolar. (Decaiguda). 621,
- 5) RGE núm. 649/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Lluís Coll i Al·lès, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a centres públics de medicina esportiva a Balears. 621,
- 6) RGE núm. 655/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Andreu Mesquida i Galmés, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a implantació del sistema arbitral de consum. 621,
- 7) RGE núm. 942/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures per racionalitzar el consum d'aigua a les nostres illes. 621,
- 8) RGE núm. 943/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a xifra de despesa neta disponible per a inversió nova en carreteres a la CAIB el 1995. 621,
- 9) RGE núm. 944/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a comunitat autònoma que ha creat més pressió fiscal a tot l'Estat espanyol. 621,
- 10) RGE núm. 1085/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Jaume Peralta i Aparicio, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a declaracions del Sr. Ministre Javier Gómez Navarro. 621,
- 11) RGE núm. 668/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a programa de protecció de menors (situació d'expedients de menors tutelats). 621

II.- MOCIONS:

- 1) RGE núm. 1046/95, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a Gestió sanitària de Mallorca (Gesma), derivada de la Interpel·lació RGE núm. 337/95. 621
- 2) RGE núm. 1047/95, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a Pla director d'ordenació turística de les Illes Balears. Pla insular de Mallorca (POOT), derivada de la Interpel·lació RGE núm. 370/95. 622

III.- DEBATS DELS DICTÀMENS DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTES INSTITUCIONALS I GENERALS:

- 1) Projecte de llei RGE núm. 5367/94, relatiu a actuació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en l'aplicació de les mesures judicials sobre menors infractors. 623
- 2) Projecte de llei RGE núm. 5368/94, relatiu a guarda i protecció dels menors desemparats. 623
- 3) Proposició de llei RGE núm. 338/95, relativa a modificació de la Llei 8/1986, electoral de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. 624

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, bones tardes a tots. Els prec que s'asseguin en els seus escons, per favor. Comença la sessió.

I.1) Pregunta RGE núm. 1015/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a valoració de la cimera europea de ministres a Palma.

Veurem en primer lloc la Pregunta número 1015, que va quedar ajornada en la sessió passada de dia 8 de març. La formula el Sr. Diputat Joan Marí i Serra, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a valoració de la cimera europea de ministres a Palma. Té la paraula el Sr. Marí i Serra.

EL-SR. MARÍ I SERRA:

Gràcies, Sr. President. Veig que el Sr. Conseller de Turisme no es troba en la sala, per tant, jo li demanaria

de la retiràs de l'ordre del dia, fins i to del pròxim ple, perquè l'interès d'aqueixa pregunta ja ha decaigut. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Li vull fer l'observació, Sr. Marí, que va adreçada al govern, no va adreçada a cap conseller en concret. No obstant això, entenc que la retira.

1.2) Pregunta RGE núm. 422/95, presentada per l'Hble. r. Diputat Pere Palau i Torres, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a gestions del Govern balear per situar l'Agència Europa del Turisme.

La segona pregunta és la 422, del Sr. Diputat Pere Palau i Torres, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a gestions del Govern balear per situar l'Agència Europa del Turisme. Té la paraula el Sr. Palau i Torres. No hi és present. La pregunta decau.

1.3) Pregunta RGE núm. 429/95, presentada per l'Hble. r. Diputat Josep M. Martínez i Polentinos, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a parc natural de Mondragó.

Passam a la tercera pregunta, que és la 429, del Sr. Diputat Josep Martínez i Polentinos, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a parc natural de Mondragó. Té la paraula el Sr. Martínez i Polentinos.

EL SR. MARTÍNEZ I POLENTINOS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, voldria saber en quina situació es troba el parc natural de Mondragó. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez i Polentinos. Té la paraula el conseller Sr. Morey.

EL SR. CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA (Pere J. Morey i Ballester):

Gràcies, Sr. President. Sr. Polentinos, senyores i senyors diputats. Del parc natural de Cala Mondragó està totalment acabat el procés administratiu i, si Déu ho vol, dia 10 d'abril en farem la inauguració oficial amb la presència de totes les personalitats de l'illa, del Ministeri d'Agricultura i de l'Icona. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Polentinos? No.

1.4) Pregunta RGE núm. 639/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Joan Marí i Tur, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a disseny curricular escolar.

Passam a la quarta pregunta, que és la 639, del Sr. Diputat Joan Marí i Tur. Veig que no hi és present, en conseqüència, la pregunta decau.

1.5) Pregunta RGE núm. 649/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Lluís Coll i Al·lès, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a centres públics de medicina esportiva a Balears.:

Passam a la cinquena pregunta, que és la 649, del Sr. Diputat Lluís Coll i Al·lès, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a centres públics de medicina esportiva a Balears. Té la paraula el Sr. Coll i Al·lès.

EL SR. COLL I AL·LÈS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller, quan vàrem tramitar la Llei de l'esport balear, va sortir una mica el dubte de veure quins centres de medicina esportiva depenien directament de la Conselleria de Cultura. Avui li formulam aquesta pregunta aquí, a fi que quedin ben definits quins són els centres de medicina existents a la nostra comunitat dependents de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports durant l'any 1994.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Coll. Té la paraula el conseller Sr. Rotger.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Coll. Efectivament, quant a un tema tan important com és el de la medicina esportiva, en el 94, ha funcionat un centre de medicina esportiva a Palma amb un metge especialista i, a més, amb distint personal, i a sa Pobla, com a extensió. Tot això s'ha traspasat als consells insulars, d'acord amb la llei d'atribució de competències. També li diré que els consells insulars ja mantien, com sap molt bé, a Ciutadella, a Maó, a Eivissa i a Palma els centres de medicina esportiva que corresponien als consells respectius. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Coll? No.

1.6) Pregunta RGE núm. 655/95, presentada per l'Hble. Sr. Diputat Andreu Mesquida i Galmés, del Grup Parlamentari PP-UM, relativa a implantació del sistema arbitral de consum.

Passam a la sisena pregunta, que és la 655, del Sr. Diputat Andreu Mesquida i Galmés, del Grup Parla-

mentari PP-UM, relativa a implantació del sistema arbitral de consum.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Gràcies, Sr. President, Senyores i senyors diputats. Sr. Conseller de Sanitat, supòs que fer aqueixa pregunta és a causa d'un poc de deformació professional, com que vaig ser director general de Consum... Li voldria demanar quin nombre d'empreses i organitzacions s'han adherit a la implantació del sistema arbitral de consum de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Mesquida. Té la paraula el conseller Sr. Cabrer.

EL SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Bartomeu Cabrer i Barbosa):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Mesquida, com sap, les juntes arbitral de consum s'hi varen implantar fa relativament poc, el 22 d'abril del 94, i de llavors ençà són sis les associacions de consumidors i usuaris que s'hi han adherides i, d'organitzacions empresarials. 40. Aquestes organitzacions empresarials, apart de les confederacions, abracen pràcticament totes les activitats empresarials que hi existeixin, li'n diré algunes, o les més importants: Alimentació, automòbils, reparació d'automòbils, fusteria, comerç, construcció, decoració, electrodomèstics, estètica i perruqueria, floristeria, etc. Es a dir, que en aquest moment es pot dir que hi estan adherides o representades totes les activitats sectorials empresarials que pugui haver a les Balears. Creim que està constituint un èxit d'adhesió i esperam que els tribunals arbitral, que ja han començat a funcionar, continuïn funcionant. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cabrer. No hi ha més intervencions.

I.7) Pregunta RGE núm. 942/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures per racionalitzar el consum d'aigua a les nostres illes.

Passam a la setena pregunta, que és la 942, de la Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a mesures per racionalitzar el consum d'aigua a les nostres illes. Té la paraula la Sra. Barceló i Martí.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Senyors del Govern els voldriem demanar, vistes un poc les diferents declaracions que han fet els diferents membres del Govern respecte del consum d'aigua, quines són les mesures previstes pel Govern d'aquesta

comunitat autònoma per tal de racionalitzar el consum d'aigua a les nostres illes Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, Sra. Diputada. Això de racionalitzar, no sé què és. A mi m'agradaria proveir d'aigua i altres consideracions no faig. No faig comptes fer campanyes educatives, no faig comptes convèncer ningú perquè deixi d'emprar aigua per al consum urbà o per al consum agrari. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sra. Barceló? Té la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Senzillament, i per açò, voldriem demanar aquesta explicació, saber que per estalviar aigua, s'han dites moltes coses, i vertaderament, cada vegada que es parla, segons quin sigui l'àmbit de la gent que l'escolta, el conseller diu coses. Sí que era clar que no creia en les campanyes d'estalvi d'aigua i que la millor campanya seva, i açò era el que ens hauria agradat escoltar aquí, com ha dit, a altres bandes, que l'única mesura en què creu el Govern per estalviar aigua és incrementar-ne el preu, incrementar-ne el preu d'una manera lineal, així com ho fa el Govern del Partit Popular; per tant, ens agradaria saber si aquesta postura la mantenen aquí com l'han mantenguda a altres bandes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, Sra. Diputada: El Govern balear, més que (...), el que ha intentat fer, i ho ha aconseguit, és copiar recursos i invertir 50.000 milions de pessetes en operacions d'aigua. Jo pens que la creació de quasi 35, 40 hectòmetres d'aigua pot suposar (...) una garantia de futur, i també confii que el meu company d'Agricultura tengui les mesures dins el cap per poder posar un poc d'ordre dins consums agraris; no és la meva matèria. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.8) Pregunta RGE núm. 943/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a xifra de despesa neta disponible per a inversió nova en carreteres a la CAIB el 1995.

Passam a la vuitena pregunta, que és la 943, de la Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a xifra de despesa neta disponible per a inversió nova en carreteres a la CAIB el 1995. Té la paraula la Sra. Barceló i Martí.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Després d'aprovar els pressuposts per a enguany amb una xifra d'inversió de 3.584 milions en instrucció de carreteres, voldríem demanar al conseller d'Obres Públiques quina és la xifra de despesa neta disponible per a inversió de noves carreteres en la nostra comunitat el 1995. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Té la paraula el conseller Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, Sra. Diputada. 3.584.519.603 pessetes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Reus. Vol tornar a fer ús de la paraula, Sra. Barceló? Té la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Hauríem de demanar, per tant, un clarificament al conseller d'Obres Públiques, quan declara en la compareixença que va fer dia 19 de gener en la comissió d'infraestructures, a Madrid, que disposava, i és així de clar, segons paraules textuales seves, només per al 1995 de 460 milions de pessetes. Són les seves paraules. Pagaments d'obres no contractades, 460 milions; és tota la inversió nova en carreteres, i la pregunta era exactament aquesta, (...) 1995, al marge de les grans campanyes publicitàries, farà el Govern aquestes illes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr. Reus? Té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President. Sra. Diputada, vostè demana coses i vol altres contestacions. Si vostè m'hagués demanat quins doblers hi ha disponibles per pagar trams de nova inversió, al marge de despeses ja compromeses, avui en dia són 250 milions de pessetes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.9) Pregunta RGE núm. 944/95, presentada per l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a comunitat autònoma que ha creat més pressió fiscal a tot l'Estat espanyol.

Passam a la següent pregunta, que és la 944, de la Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a comunitat autònoma que ha creat més pressió fiscal a tot l'Estat espanyol. Té la paraula la Sra. Barceló i Martí.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

La pregunta és molt clara: Quina és la comunitat autònoma que ha creat més pressió fiscal de tot l'Estat espanyol? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Sr. President, senyores i senyors diputats. Jo crec que tal vegada vostè no és absolutament conscient del que significa el concepte pressió fiscal. Com vostè post saber, és un concepte molt més ample que com a simple vista pugui parèixer. De totes maneres, per contestar aquesta pregunta, que jo crec que és una pregunta interessant, hauria de fer una anàlisi que avui a l'Estat espanyol no és a l'abast de tothom i jo diria que ni tan sols s'ha realitzat, però jo fins i tot m'atreviria, perquè la Sra. Diputada pugui un poc intuir cap on aniria previsiblement un resultat d'aquest estudi, a dir que d'una forma previsible, probablement, la contestació a una anàlisi rigorosa sobre la pressió fiscal de les comunitats autònomes donaria com a resultat la Generalitat de Catalunya. De totes maneres, insistesc que no és una cosa que estigui en aquest moment a l'abast dels economistes i dels "hisendistes" de l'Estat espanyol, però crec que vostè podria cooperar perquè es realitzàs una anàlisi d'aquest estil. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Té la paraula la Sra. Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Una pregunta tan simple és a l'abast, li ho he de recordar, del conseller d'obres Públiques de la seva comunitat autònoma. El Sr. Conseller d'Obres Públiques, dia 19 de gener, a Madrid, en una compareixença, no sé si té les anàlisis pertinents, és informació personal, o si se les va treure de la butxaca..., el que és clar és que el Sr. Conseller d'Obres Públiques, a Madrid, dia 19 de gener, paraules textuais -li'n podem passar una còpia, perquè els membres del Govern sàpiguen de què va-, bravejava que la nostra comunitat autònoma és la que més pressió fiscal hi havia creat, amb les mateixes paraules aquestes, és la comunitat autònoma que més pressió fiscal hi ha creat. Supòs que va ser una bravejada del conseller d'Obres Públiques. En tot cas, m'hagués agradat que fos aquí per poder-me-la contestar, en tot cas, si aquesta confirmació que va fer un membre del Govern tenia el suport analític o els informes pertinents d'aquest govern, al qual ell representava a Madrid. L'afirmació va ser categòrica: La comunitat autònoma que més pressió fiscal hi ha creat és Balears. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Barceló. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sra. Diputada, precisament perquè crec que vostè el que no té és consciència del concepte de pressió fiscal, li aconsell que l'estudiï i quan l'hagi estudiat, pugui interpretar el que són aquestes afirmacions. L'hi explicaré amb un exemple. Quan es parla del concepte pressió fiscal, a nivell de municipis de les Illes Balears, vostè, i tothom, sap que el municipi de Calvià és el municipi que més pressió fiscal hi ha creat. És clar, és un concepte que s'ha d'interpretar en tota la seva extensió, vull dir que això que pot parèixer una fotesa, vostè pot estar convençuda que Calvià és el municipi que més pressió fiscal..., pot ser que no sigui així exactament. Vull dir simplement que el concepte de pressió fiscal -pressió fiscal, comunitat Autònoma, pressió fiscal de l'Estat espanyol- és un concepte que no és tan clar com vostè vol fer entendre. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

I.10) Pregunta RGE núm. 1085/95, presentada per l'Hblé. Sr. Diputat Jaume Peralta i Aparicio, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a declaracions del Sr. Ministre Javier Gómez Navarro.

Passam a la desena pregunta, que és la 1085, del Sr. Diputat Jaume Peralta i Aparicio, del Grup Parlamentari MIXT, relativa a declaracions del Sr. Ministre Javier Gómez Navarro. Té la paraula el Sr. Peralta i Aparicio.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Fa ja uns dies, ens van sorprendre a tots les declaracions que va fer el Sr. Ministre Javier Gómez Navarro en parlar sobre el POOT de Mallorca. La veritat és que hi va haver resposta per part del Govern, als mitjans de comunicació, s'entén, fins i tot hi va haver una matisació per part del Sr. Ministre, però, tot i amb açò, voldríem mantenir aquesta pregunta, i m'agradaria que, per part d'algun representant del Govern, es fes algun tipus d'anàlisi sobre aquestes declaracions, tot i donat el cas. És una pregunta un poc estranya, però tot i donat el cas que aquí, en aquest parlament, com hem vist avui, es pregunten coses molt estranyes, vull mantenir aquesta pregunta. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. Té la paraula el conseller Sr. Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Jo vull entendre, per part del Govern, que aquestes declaracions, que bàsicament es varen centrar en el tema del POOT i en el tema de l'Agència Europea de Turisme, crec recordar... Començant per la primera, pel que fa al POOT, jo vull entendre que l'expressió que va realitzar el ministre en el seu moment és una expressió que probablement obeeixi a un desconeixement profund de la matèria que s'està analitzant; jo vull entendre que exactament el ministre no havia tengut oportunitat d'analitzar o d'estudiar en tota la seva extensió el POOT, que havia estat aprovat en aquell moment per la comissió de política territorial i que previsiblement sigui aprovat definitivament abans de finals de març, vull entendre precisament que, tal com va dir el conseller de Turisme en el seu moment, el POOT, l'hi havien remès per dues vegades, vull entendre, idò, que el ministre, probablement perquè no havia tengut ocasió d'estudiar-lo o tal vegada perquè estava decebut perquè no havia pogut tenir l'oportunitat de participar en l'elaboració del projecte, no entenia exactament quin era el contingut d'aquest projecte.

Per altra part, el tema de l'Agència Europea del Turisme, jo crec que és un tema encara molt més clar. L'Agència Europea del Turisme passa perquè la Unió Europea defineixi la política turística com una política comunitària quan l'any 96 es realitzi la reforma dels fons estructurals. Si l'Estat espanyol o el ministre en aquest moment no està d'acord que es consideri com a

lítica d'acció comunitària la política turística, evi-
ntment no pot estar d'acord amb l'Agència Europea de
risme, malgrat que en el seu moment, crec que erra cap al
es de juny, havia donat el suport a la presentació. Moltes
àcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Matas. Vol tornar a fer ús de la paraula el Sr.
Peralta? Té la paraula.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Moltes gràcies, Sr. President. Simplement per agrair
aquesta resposta que s'ha donat per part del Govern, fins i
tot ampliada amb el tema de l'Agència Europea de Turisme,
ja crec que també va ser un tema interessant. He de dir
que el Sr. Conseller ha fet un esforç per ser el màxim de po-
lític i de delicat en la resposta que ha donat, evidentment, la
interpretació que en vaig fer jo i altres ciutadans que entenen
aquests temes de turisme d'aquesta comunitat autònoma és que
el Sr. Ministre de Turisme va fer una bona lleenegada. Grà-
cies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta.

**I.11) Pregunta RGE núm. 668/95, presentada per l'Hble.
Sra. Diputada Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parla-
mentari PP-UM, relativa a programa de protecció de me-
nors (situació d'expedients de menors tutelats).**

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la darrera pregunta, que és la 668, de la Sra.
Diputada Carlota Alberola i Martínez, del Grup Parla-
mentari PP-UM, relativa a programa de protecció de menors. Té
la paraula la Sra. Alberola.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Ens
podria dir el Govern en quina situació es troben els expedi-
ents dels menors tutelats durant l'any 1994? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Alberola. Té la paraula la vice-presidenta
Sra. Estaràs.

LA SRA. VICE-PRESIDENTA DEL GOVERN (Rosa
Estaràs i Ferragut):

Gràcies, Sr. President. El nombre total de menors tutelats
en el departament de Palma durant l'any 94 ha estat de 68 i,
al llarg de l'any, en virtut dels treballs realitzats en menors i
en les seves famílies, ha estat possible resoldre 28 expedi-

ents, atès que es varen superar els motius que originaren
aquesta intervenció.

En relació amb la situació actual de la resta d'exe-
dients, s'ha de dir que hi ha un 65% de menors que
estan interns en un centre de protecció i un 35% que
han passat a altres situacions d'acolliment. Moltes gràci-
es.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Estaràs. Vol tornar a fer ús de la pa-
raula la Sra. Alberola? No.

**II.1) Moció RGE núm. 1046/95, presentada pel Grup
Parlamentari SOCIALISTA, relativa a gestió sanitària
de Mallorca (Gesma), derivada de la Interpel·lació RGE
núm. 337/95.**

Passam al segon punt, que correspon a mocions. Hi
volem en primer lloc la 1046/95, presentada pel Grup
Parlamentari SOCIALISTA, relativa a gestió sanitària de
Mallorca (Gesma), derivada de la Interpel·lació RGE
núm. 337/95. Té la paraula pel grup presentant de la
moció el Diputat Sr. Pons i Pons.

Abans de començar, quedarà incorporat el text de la
moció al *Diari de Sessions*.

"El Parlament de les Illes Balears acorda:

1.- Rebutjar la inclusió de clàusules de blindatge en
els contractes de la Comunitat Autònoma de les Illes
Balears. Atès que el Servei Balear de la Salut (Serbasa)
té adscrita l'empresa Gestió Sanitària de Mallorca (Ges-
ma) i que, des d'aquesta, els representants sindicals han
denunciat els privilegis dels qui han obtingut clàusules
contractuals de blindatge, per això insta l'Hble. Sr. Bar-
tomeu Cabrer i Barbosa, conseller de Sanitat i Seguretat
Social, a interessar del seu germà Sr. Josep Cabrer i
Barbosa, Secretari del Servei Balear de la Salut (Serba-
sa), la renúncia immediata de la clàusula de blindatge
que figura a l'apartat desè del contracte que, el dia 1 de
març del 1993, signaren l'Hble. Sr. Gabriel Oliver i
Capó, aleshores conseller de Sanitat i Seguretat Social,
i l'esmentat Sr. Josep Cabrer i Barbosa, que estipulava
que, en cas d'acomiadament, "el Sr. Cabrer tindrà dere-
cho a una indemnización de veinticuatro mensualidades
del importe que perciba en el momento de su cese", equi-
valents, el 1993, a una quantitat superior als 12 milions
de pessetes.

2.- Condemnar, en el tema de Gestió Sanitària de
Mallorca (Gesma), les pressions que, des de la Conselle-
ria de Sanitat i Seguretat Social, s'exerceixen per obligar
els funcionaris a laboritzar-se, i denunciar les discrimi-
nacions que practica la conselleria esmentada contra els
funcionaris que es neguen a laboritzar-se.

3.- Atès que la creació (Decret 116/93, de 14 d'octubre) de l'empresa pública, ajustada al dret privat, Gestió Sanitària de Mallorca no ha significat cap millora per a la gestió de la sanitat de Mallorca i, contràriament, ha creat un gran malestar i inseguretat en les condicions dels treballadors de la sanitat a ella adscrits, insta el Govern de la Comunitat Autònoma a dissoldre, en el termini de quinze dies, l'empresa pública Gestió Sanitària de Mallorca i que les funcions del Servei Balear de la Salut (Serbasa) sien desenvolupades a través d'altres opcions, com preveu l'article 7.2.1 de la Llei 4/1992, de 15 de juliol, del Servei Balear de la Salut"

Té la paraula Sr. Pons.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Dia 28 de febrer passat fèrem un diagnòstic contundent sobre l'empresa Gestió Sanitària de Mallorca, Gesma és, vàrem dir i ho mantenim, una criatura anormal, i ara perfeccionam el diagnòstic i afegim: Gesma és una criatura inviable i monstruosa.

Ha millorat, Gesma, les condicions de feina dels treballadors de l'hospital Joan March? No; ha millorat les condicions de feina dels treballadors de l'Hospital General de Mallorca? No; ha millorat les condicions de feina dels treballadors de l'hospital psiquiàtric situat a Palma? No; ha millorat els serveis d'aquests tres hospitals? No; ha donat satisfacció a les demandes formulades pels sindicats? No.

Segona tanda de preguntes -en prengui nota, Sr. Conseller-. Gesma ha marginat la representació dels sindicats?, on és la representació sindical dins Gesma? Sí, l'ha marginada.

(Rialles)-

Ha pressionat... -escoltin bé, se'n riuen perquè tenen el sou segur, vostès, els treballadors de la sanitat no el tenen tant-. Ha pressionat -escoltin bé- els treballadors de la sanitat a fi que renunciïn a la seva condició de funcionaris? Sí; ha discriminat els funcionaris que no han admès el xantatge i no han renunciat a la seva condició funcional per passar a laborals a l'hora de donar direccions? Sí.

(Rialles)

Ha admès el favoritisme i la corrupció a l'hora de contractar personal? Evidentment que sí.

I què en farem, d'una empresa que no millora la sanitat, que amenaça els funcionaris, que margina la representació dels sindicats, que practica el favoritisme i la corrupció a l'hora de contractar personal? Sr. Conseller, Sr. Cabrer, en prengui nota, que li convé, que en vendran de bones. Què n'hem de fer, de la seva monstruosa criatura? Senzillament, suprimir-la, extingir-la. El monstre va néixer amb el Decret 116/93, de 14 d'octubre, el signaren el Sr. Cañellas, el Sr. Cabrer, el Sr. Berastain i el Sr. Matas. Fet el diagnòstic, la

recepta -i esper que no m'agafin per intrusisme-, el remei només pot ser un: Gesma ha de ser dissolta, i aviat, per decret.

Mort i enterrat el monstre que era, que és, Gestió Sanitària de Mallorca, pot aplicar, Sr. Cabrer o el conseller que el succeeixi, altres possibilitats que ofereix l'article 7, apartat 2.1, de la Llei del Servei balear de la salut.

Sr. Cabrer, no tenia cap obligació de crear Gesma, no embullin el personal, la llei no dona cap manament imperatiu. Va crear Gesma per privatitzar la sanitat pública, per convertir els funcionaris de la sanitat en treballadors laborals en precari, vulnerables a les pressions del Govern i de la seva conselleria, en particular. Si no ajudes el Partit Popular, tal vegada no et renovam el contracte: Missatge clar. Gesma és l'arma dels xantatgistes, no de la sanitat, és la seva arma política, Sr. Cabrer. La sanitat és un servei públic, no una banda de xantatgistes.

I què hem de fer amb Gesma? Ja ho hem dit, senzillament, dissoldre-la, i punt. Que no la volen dissoldre? En prendran nota els treballadors sanitaris de l'hospital Joan March, de l'Hospital General de Mallorca i de l'hospital psiquiàtric de Palma; en prendran bona nota, d'això.

Si les eleccions de 28 de maig pròxim permeten formar un govern de progrés a les Illes Balears, Gesma serà immediatament dissolta. Convé que guanyin, si volen mantenir la banda de xantatgistes. I s'acabaran els xantatges, i s'acabaran les discriminacions dels funcionaris, i s'acabarà la corrupció i el favoritisme de les contractacions, i tindrèm una sanitat pública que serà un servei eficaç per a tots els ciutadans, gestionat per professionals, controlat pels sindicats, per descomptat, i sense concessions al "marxandeig" de la sanitat. La sanitat és un servei públic, Sr. Cabrer, no un mercat, zentesos? Consoli's, però, Sr. Cabrer, mal de molts, consol de beneïts. Fem una versió aplicada al tema d'avui: Mal de tot el Govern, consol de conseller.

És, Gesma, un niu de corrupció dins un govern immaculat i angelical? Pots pensar; tot el Govern, en matèria de contractació de personal, és Gesma -tanto monta-, i no ho diu aquest diputat, ho va dir el passat dia 16 d'aquest mes la Junta de personal de la Comunitat Autònoma, parlava dels "populars", no dels socialistes, i amb paraules clares, i ho han recollit tots els mitjans de comunicació sense excepció. Última hora: "La Junta de personal de la CAIB acusa a Berastain de mentiroso", *Balears*: "Los sindicatos denuncian la contratación de amigos y familiares en el Govern", i una editorial titulada ben expressivament "La vieja costumbre del enchufe" -això té treiennis, ja-, *Diario16*: "El 'enchufismo' alcanza a la canguro de los hijos de Matas", *Diario de Mallorca*: "Los sindicatos exigen poder

participar en la contratación de funcionarios. Denuncian 'enchufismo' en la Administración autonómica". El día del mundo: "Acusan a Jaume Matas de colocar a la canguro de sus hijos", etc., etc., Hi falten ràdios, hi falten televisions, etc.

I el Sr. Cabrer em podria dir: "Però això no passa a l'empresa Gestió Sanitària de Mallorca", però no crec que s'atreveixi a dir-ho, no s'hi atrevirà, i si s'hi atreveix, molt millor, molt millor, Sr. Cabrer, perquè allò que no pot ser, Sr. Cabrer, allò que no pot ser de cap manera, és que el mateix conseller que pressiona els funcionaris amb tota casta de xantatges perquè passin de funcionaris a laborals, allò que no pot fer Sr. Cabrer, però ho fa, és fer contractar el seu germà, l'advocat Sr. Josep Cabrer i Barbosa, dia 1 de març de 1993 amb un sou mensual de 505.000 pessetes i una clàusula de blindatge de més de 12 milions de pessetes. Pregunta elemental -elemental, no Watson; elemental, Cabrer: Si el Sr. Josep Cabrer i Barbosa no fos germà seu, l'hauria contractat la Conselleria de Sanitat? No, li haurien donat una clàusula de blindatge de més de 12 milions de pessetes? No, Sr. Cabrer, no.

Dia 28 de febrer passat, Sr. Cabrer, li vaig dir: "Sr. Conseller, si vostè és una persona ètica, té obligació, en 48 hores, que el seu germà renunciï immediatament a la clàusula de blindatge". Poden anar al registre i comprovaran que no vaig registrar la moció derivada de la interpellació fins haver passat exactament les 48 hores; puc ser dolent, però crec que tenc alguna cosa de cavaller.

Ha renunciat, el "germaníssim", a la clàusula de blindatge? I què hi ha d'haver de renunciar! No hi ha renunciat, no. Ni ètica ni res de res, blindatge. Si vénen mal donades, 12 "quilos" dins la butxaca. Si hi entra un govern de progrés, podrà progressar, però 12 "quilos" cauran dins la meua butxaca. Supòs que ho té clar, no?

Senyors diputades, senyors diputats. Sr. Conseller, és costum que el Partit Popular acabi les seves intervencions -vostè, a vegades, ho ha fet-, quan el Grup Socialista ja no es pot defensar, entimant quatre ventalls sobre les corrupcions socialistes que hi ha per Madrid, i jo li estalviaré la feina, he de reconèixer que el govern socialista, el Govern de la nació, ha comesos, per acció o omissió, ja ho veurem, errors molt greus, però..., un però molt important, han dimitit sense necessitat de sentències ministres i diputats, exemples: Albero, Corcuera, Asunción, Solchaga, i han visitat la presó, fossin o no fossin-socialistes: Mariano Rubio, Mario Conde, Luís Roldán, Rafael Vera, etc.

(Remor de veus)

Hi ha un poc d'agitació per allà, eh?

I aquí, el president de la Comunitat Autònoma fa homenajes als condemnats per la justícia, i més encara, els promou i els fa senadors. Si el conseller de Sanitat de Balears fos un socialista, i no el Sr. Cabrer, i el trobassin impulsant la contractació d'un "germaníssim" amb contracte blindat de

12 milions, què hi demanaria aquest parlament, què hi demanaria el Partit Popular en aquest parlament, dimissió o presó? Vostè mateix, Sr. Conseller, pot triar. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. Té la paraula el conseller Sr. Cabrer.

EL SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Bartomeu Cabrer i Barbosa):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Abans de començar, faré entrega d'aquest document a la presidència perquè el tinguin present, al llarg de la meua xerrada, el podran entendre una miqueta.

Començaré per dir que l'expressió contracte blindat és més periodística que jurídica.

Sr. Pons, li vàrem dir la setmana passada que no és un home d'educació, no és un home de sanitat, tampoc no és un home sa, no és periodista, no les jurista. En realitat, Sr. Pons, què és vostè?, què és vostè? Això. Però, a més a més, té les idees confuses, no sap distingir, no sap de què va, i sobretot, perd la memòria.

La veritat és que el Sr. Damià Pons no és més que un xafarder i astènic. Amb la seva xafarderia pretén coaccionar una altra persona i violentar les normes jurídiques aprovades pels socialistes, i aquí ve el que he entregat a la presidència, ho podran llegir amb calma. Confon un contracte que inclou una clàusula de salvaguarda amb un contracte blindat. No sap distingir entre un contracte laboral d'alta direcció, totalment normal, la retribució del qual no pot superar la que correspon als directors generals de l'Administració de la CAIB i els contractes blindats de més de 30 milions de pessetes anuals, que, a més, comporten tota una sèrie de prebendes, que és el que succeeix a l'Administració central. Tampoc no distingeix entre un contracte, del qual s'ha fet publicitat i concurrència, convocatòria en el BOCAIB -ell la té-, i altres contractes realitzats per l'Administració central, sense cap dels requisits assenyalats i que serveix per agrair serveis prestats i per col·locar cadàvers polítics que al cap i a la fi deixa pel camí.

Sr. Pons, no s'ha temut que el Govern central, el del seu partit socialista, acordà ratificar i convalidar tots els contractes blindats -més de 700- que existeixen en l'Administració central; el document, el té el president.

I és un astènic perquè no fa feina per trobar-ho, perquè el Sr. Pons no coneix l'acord del Consell de Ministres de 17 de desembre de 1993, publicat en el *Bulletí Oficial* del 31 del mateix mes. Aquest acord ministerial del Govern, és un acord del govern del Sr. Felipe González, respecta tots els contractes blindats

que hi ha en aquella data i, fins i tot, els continua autoritzant per al futur amb determinades limitacions. En efecte, la resolució que conté l'acord del Consell de Ministres de 17 de desembre de 1993, i signada pomposament pel subsecretari Sr. Francisco Hernández Spinola, diu textualment: "*La dispersión existente en la actualidad en el tratamiento dado a las indemnizaciones por el cese o extinción del contrato de trabajo de altos cargos y directivos en el sector público estatal hace conveniente dictar unas instrucciones tendentes a establecer unos criterios de uniformidad en el reconocimiento de este tipo de indemnizaciones*"; els hem de reconèixer, els hem de reconèixer, perquè el que podria passar... el que diu ell, hi podria passar, podria passar amb 80 i amb 30 milions, amb 70 i amb més, i ho hem de reconèixer.

I ara ve quan tot això ja no fa riure, ja que la disposició afegeix -del seu consell de govern-: "*Por otra parte, teniendo en cuenta la actual coyuntura económica y las medidas aprobadas en materia de contención del gasto público* -ara l'han de contenir; el desembre del 93, l'han de contenir- *se hace preciso adoptar medidas tendentes a limitar las cantidades económicas* -limitar, no suprimir, sap que n'eren!, 100 milions i 80 milions, i 30 milions!, molt bé-. No tan sols beneeix tots els contractes blindats estatals fins dia 1 de gener de 1994, sinó que estableix que a partir de l'1 de gener d'aquest any, "*la modificación o novación de los contratos antes indicados exigirá la adaptación de su contenido a este acuerdo*", i curiosament, a l'apartat b) de l'article segon, que fa referència al personal d'alta direcció dels ens i les entitats de dret públic, disposa textualment que "*cuando la indemnización se fije por referencia a una cuantía fija, ésta no podrá exceder de doce mensualidades*"; pròxim al que hi tenim nosaltres, i des de molt abans del 93, però els de 80 i de 100, tots aquests hi continuen.

En definitiva, i perquè li quedi clar, podem afirmar amb rotunditat, per una part, que no existeixen contractes blindats en Serbasa; per altra part, que tots aquests tipus d'indemnitzacions, blindades o no, queden absolutament beneïdes pel seu govern, i que, finalment, en el cas que avui s'hagués de formalitzar un contracte d'alta direcció -avui- s'hi podria incloure una indemnització de fins a dotze mensualitats de sou, quan el que feren en el seu moment en el Serbasa era preveure una indemnització de vint-i-un mesos, perquè els tres primers mesos són de preavis i no serveixen. És a dir, que el varen fer fa dos anys, després vostès no només ho han beneït, sinó que ara hi contempen fins a dotze mesos. Com explica, el Sr. Pons, que els altres directius puguin continuar amb contractes blindats en ens públics estatals, mentre que un directiu d'un ens públic de Balears pugui comptar amb una simple clàusula de salvaguarda? No poden. També ha dit el Sr. Pons que perd la memòria, s'oblida que l'ex-ministre de sanitat, el Sr. Julián García Valverde, cobrà un contracte blindat com a ex-president de Renfe per una quantitat superior a 100 milions de pessetes, uep!, això ja és blindat, amb això ja podem viure; amb dotze -dotze bruts, no ho ha dit, i no en són dotze, se n'han de treure els tres de preavis, no ho ha dit, i ho té en el contracte, i l'ha enviat a la premsa, i ho saben- no viuríem molt, però amb 100 ja

començaríem a viure, ja començaríem a viure una temporada llarga. Això és el que vol el Sr. Pons, a veure si n'agafam algun, a veure si n'agafam algun.

A més de totes aquestes dades publicades en el seu moment, Jerónimo Saavedra ha reconegut l'existència de 65 contractes d'aquesta índole en l'alta direcció de l'Administració (ministres, secretaris d'Estat, subsecretaris, directors generals i assimilats). La indemnització es converteix en una quantitat important per als nivells més alts, però per sobre dels 80 milions de pessetes per als presidents de les grans empreses públiques i per sobre dels 15 o 20 milions de pessetes per als de segon nivell. Els diuen de segon nivell, els de 15 a 20 milions, els de 10 milionets, ja no els diuen res, això ja no és res.

Però si no volen anar tan lluny, podem quedar a la nostra comunitat autònoma, a Calvià, no cal anar més lluny que a Calvià. Se n'oblida també, el Sr. Pons? Per la premsa de dia 3 de gener d'enguany sabérem del cessament-dimissió del cap de personal de l'Ajuntament de Calvià, Ramon Rodríguez Viñal, el qual va haver de ser indemnitzat per deixar el càrrec, ja que tenia un contracte blindat; hem d'aclarir que aquest senyor cobrava 7.550.000 pessetes per any. Què va fer el Sr. Pons per evitar-ho? Aquí, en aquesta comunitat. I, com a sùmmum, el Sr. Pons ignora la notícia apareguda en la premsa el passat dia 15; dia 15 d'aquest mes -és que té mala sort, entre una cosa i l'altra...- es publicava que els sindicats denunciaven contractes blindats en atenció primària a l'Insalud, asseguraven que el 30% del personal interí d'assistència primària té contractes blindats i que, per tant, les seves places no surten a concurs, i això també passa a l'Insalud de Balears. És clar, al Sr. Pons li sembla bé que hi hagi contractes blindats on governen ells, sigui a l'administració central, sigui a un ajuntament o sigui a l'Insalud, però a la nostra comunitat autònoma, al Servei balear de salut, on no governen, no s'ha de permetre un contracte amb clàusula de salvaguarda, perquè això no és moral ni ètic, meravellosa interpretació del principi d'igualtat. És a dir, treim un acord de consell de govern que els beneeix tots i aquí no hi ha d'haver igualtat, hi ha la mateixa Constitució o una Constitució distinta? Ja hem dit abans que té idees confuses, no sap distingir, no sap de què va i, a més a més, perd la memòria.

Sr. Pons, quant a aquest aspecte, en la darrera ocasió que parlarem d'aquest tema, li vagi fer un diagnòstic, i ara li diré el motiu del diagnòstic: En realitat, el problema és que vostè té el cervell blindat.

Quant al que fem a l'empresa, evidentment que no l'hi va. A vostè no li va des del principi aquesta empresa, no li va ni li anirà.

Vostè es va blindar com a funcionari durant molts d'anys, ja en parlarem, d'aquest tema, ja en parlarem i parlarem sobre com. Ens adonarem d'on estava afiliat

en aquell moment, en parlarem, de tot això, no se'n preocupi, parlarem d'on prové tot aquest tema i quants n'ha blindat per Campanet, en parlarem, no se'n preocupi. Anem per parts. Ara anam al que tenim avui.

Sap com estam avui? Avui estam, pel que diu vostè sobre si ha millorat alguna cosa, que 100 persones que eren interines a l'Hospital General i que no tenien una sortida de cap de les maneres, avui, quan nosaltres els vàrem remetre un escrit, no una coacció, perquè la hi llegiré, la hi podré llegir i veurà a que diu vostè coacció.

Vàrem escriure el següent a totes aquestes persones: "Gestió Sanitària de Mallorca, des del primer moment de les transferències i com a fruit de la voluntat expressada per la Conselleria de Sanitat d'assegurar la millor solució per a les persones que es trobaven en aquell moment d'interinitat, vol manifestar: Primer, que aquestes persones poden continuar com a interins, sotmesos a la normativa vigent de la funció pública, fins i tot amb les fórmules jurídiques amb les quals es pogués arribar en el futur, després de les actuals negociacions amb els sindicats. Segon, que com a reforçament de la voluntat d'assegurar la continuïtat en el treball, Gestió Sanitària de Mallorca vol fer-li patent que té a la seva disposició un contracte laboral fix en l'empresa pública que manté les mateixes condicions i remuneracions amb les quals comptava fins ara. Entenem que aquestes són les dues úniques vies legalment possibles per resoldre la situació d'interinitat, i com que l'elecció és absolutament lliure per la seva part, li recomanem que s'assessori adequadament". La resposta va ser massiva, Sr. Pons: 117 interins, llevat de 5, s'han volgut laboralitzar; de 117, 112, 5 no s'han laboralitzat. En vol més? Aquí tenen les signatures dels laboralitzats, vol veure-les? Aquí les té, en podrà veure totes les que vulgui.

Per una altra part, hem de veure què han fet vostès, perquè vostè fa una espècie de sil·logisme estrany. Fa un sil·logisme amb el qual vol dir que quan laboralitzam, hi pot haver "enxufisme", i quan no laboralitzam, no hi pot haver "enxufisme". En parlarem una miqueta, d'això. Llegirem coses d'un altre parlament.

El Govern basc, per si no ho sap -per cert, coalició PSOE i PNB-, diu: "L'experiència demostrà que el mètode de control utilitzat fins ara, basat en el dret administratiu, resulta asfixiant i costós per a la gestió del sistema, per la qual cosa es va inviable mantenir-lo". El document intercedeix explícitament en favor de la relació laboral. Per adaptar-se a aquesta estratègia, el Govern basc canvia la seva llei i l'adapta a la creació d'empreses públiques. Catalunya, no cal dir-ho, ha posat en marxa la fórmula i ja compta amb dotzenes d'empreses, societats i consorcis, i ara, fins i tot, assaja el model en Atenció primària amb societats limitades. Andalusia, el projecte Sur S.A., de creació d'una societat anònima per gestionar el servei d'urgències 061, es transformà en empresa pública i creà EPES, a més, el Servei andalús de salut ha posat en marxa una altra empresa pública que es diu Gestió Hospital Costa del Sol; el conseller andalús, Sr. García Alboella, ha manifestat a diversos mitjans que pretén convertir

el Servei andalús de salut en una empresa pública, tot el Servei andalús de salut. Què me'n diuen, de Múrcia, que recentment ha modificat el planejament inicial i ha transformat el Servei murcià de salut en un ens públic sotmès a dret privat, amb més de mil treballadors i funcionaris? Ni vostès mateixos saben el que fan ni cap on van.

Li llegesc textualment els seus documents, el denominat text (...)terol: "És important assenyalar que el conjunt de l'organització del PSOE, inclosos sectors vinculats a la sanitat, no han tengut una idea clara de la política sanitària del partit, i més concretament de la unitat i globalitat d'aquesta".

Per què creuen, vostès, que el 94'3% dels experts consideren que els hospitals públics hauran d'adoptar fórmules empresarials abans de l'any 2000? A més, les fórmules de la gestió de Gesma permeten agilitar la contractació de subministraments, impensable en el dret públic, negociació de preus, condició de pagament i, en general, tota la flexibilitat pròpia d'una empresa. Els hospitals no són tan sols centres de despesa, injecten mils de milions en sectors com l'alimentació, la neteja, la seguretat, la indústria farmacèutica, el subministrament de despeses medicinals, de combustible, de transport, etc. Amb el sis tema públic, els proveïdors es troben asfixiats, no poden ni tan sols descomptar el paper comercial. Sols en farmàcia, l'Administració arrossega un deute de 100.000 milions de pessetes. Les administracions es torben a pagar 350, 400 dies. El 82% del pagament del Servei andalús de salut entre maig i agost de 1994 era per a documents relatius a 1992 i a 1993; mentrestant, Gesma, pagant com una entitat privada, a 60 o a 90 dies, comença a obtenir descomptes molt importants, i encara té potencial en aquest sentit. en l'exercic del 94, pràcticament tacat i en auditoria, Gesma no presenta cap desviament pressupostari, ¿podem dir el mateix dels hospitals de l'Insalud?, ho podem dir, Sr. Pons? L'externalització del servei de farmàcia de l'hospital Joan March ha representat pagar 9'5 milions menys l'any 94 que amb el sistema anterior, ¿sap quina és la desviació, a l'Insalud, de farmàcia? Per molts d'esforços que s'hi han fet, i els reconec, del 12 al 17%, any 93 i any 94. En l'esmentat centre es passà per quatre contractes de manteniment de 42'9 milions l'any 93 a 39'9 sense que minvi ni la qualitat ni el servei.

El que no poden suportar, Sr. Pons, és que una vegada més nosaltres hàgim tengut la valentia de dur endavant un projecte nou i ambiciós per modernitzar la nostra assistència sanitària, un projecte coherent i avalat per tots els experts nacionals i internacionals, un model que s'imposa a totes les comunitats, sigui quin sigui el color del seu govern, un projecte ara fa avançar Bafears, i aviat tot Espanya, cap a la medicina i la salut del segle XXI, mentre vostè, que no s'ha temut ni del que fa el seu propi partit fora de Balears, ha quedat amb l'estandard de la gestió administrativa del funcionari

subjecte a una llei cosida sobre un estatut que ja està fet trinxes, perquè té més de cent anys. Amb aquestes passes, Sr. Pons, vostè no governarà mai una sanitat, vostè no governarà mai una sanitat perquè no en sap, perquè no en té idea, perquè no té voluntat d'aprendre'n i perquè no en sabrà mai; governar una sanitat és molt més difícil que el que s'imagina, i jo admir, siguin del partit que sigui, tots els que s'atreveixen a gestionar una sanitat, però no a dir bajanades sobre la sanitat. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Sr. Pons, el seu torn.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Som un desastre, Sr. Cabrer, he gestionat a una altra institució una modesta conselleria i en menys d'un any hem creat un salari social del qual vostès en dotze anys encara o han tret el decret, ¡alerta! -1 a 0-

No havíem de parlar del contracte blindat del seu germà? I *d'ónde te hallas, Argumedo?* No ha sortit aquí a defensar el seu germà, la seva contractació, les virtuts d'aquest gran jurista, d'aquest Montesquieu, no, ha dit que els socialistes allà i allà deçà feien o deixaven de fer. Idò això a mí no em frega ni em toca, jo som aquí i jo dic que, de contractes blindats, res de res. El seu germà, no l'hi han dut com a gran especialista de la jurisprudència dels Estats Units i ha hagut d'abandonar una gran càtedra que pugui tenir per allà, no, el seu germà hi ha entrat perquè és germà seu, i vostè es va retirar a fi que el contracte fos vàlid, jo tenc els papers aquí damunt, però no ha sortit a defensar allò del germà perquè no té defensa possible, així de simple.

Jo em pensava que vostè sortiria a defensar vertaderament Gesma i el seu germà, també. Qui pot defensar seriósament, S. Cabrer, que la sanitat deixi de ser un servei públic per degenerar en un miserable negoci privat? Qui pot defensar el que estan fent contra els funcionaris? Xantatge. Qui pot defensar la marginació dels sindicats?, on són els sindicats dins Gesma? No hi són, si reivindiquen ser-hi és perquè no hi són. Qui pot defensar, no ho ha fet ni vostè mateix, la contractació a favor d'amics i familiars? Com pot defensar aquest blindatge? Amb motiu de què 12 milions?, per què? Ens podem posar un contracte blindat tots perquè quan deixem de ser diputats, ens n'hem de dur 12 milions a ca nostra, això seria fantàstic, però no li va bé això, no, i a mí, tampoc, però al seu germà, sí; no hi ha renunciat, li vaig dir que en 48 hores, no hi ha renunciat, no em venguí amb històries, no hi ha renunciat.

Jo li'n diré més. Vostè té una certa predilecció per sí estam podrits. Jo crec que Gesma és el fruit putrefacte de la corrupció aplicada al món sanitari, així de simple, és un bolet verinos i vostè ens el va pintar de colors, els bolets verinosos són molt formosos, però nosaltres el coneixem, el bolet, coneixem Gesma, l'hem vista funcionar, hem vist la

pressió contra els funcionaris, les contractacions d'amics i coneguts.

I jo li allargaré un minutet més el calvari que vostè passa avui aquí, encara que al mal temps, bona cara; he de reconèixer que això ho fa bé. I seré molt breu. Jo, damunt el munt de corrupció de Gesma, hi posaré una petita flor, una flor que es diu una margalida. Recorden el passat sobre favoritismes en la contractació de personal del govern del Sr. Cañellas?, el recorden? Va ser divertit, i recorden aquells tribunals manipulats, on el president posava una nota i els altres membres del tribunal qualificaven de tal manera que el resultat, la mitjana, era sempre la nota que havia posat el president, i això són combinacions matemàtiques d'alta tecnologia; al costat d'aquesta combinació misteriosa, el teorema de Fermat és aritmètica de pàrvuls. Alguns dels que treballen en Gesma hi entraren també amb aquests misteris matemàtics; en volen un exemple? En la relació del personal que el 14 d'abril de 1994 treballava -crec que hi continuen treballant- en Gesma figura Carles Rizzi Voltes, categoria: tècnic superior, retribució mensual: 287.197 pessetes; és el fill del Sr. Carles Ricci Febrer, diputat que va ser decisiu en el manteniment del Sr. Cañellas en la legislatura 1987-1991, i el fill del Sr. Carles Ricci va passar les proves selectives per accedir al cos superior el mes d'abril de 1993, les quals varen ser un examen trucat, i aquí en tenc la nota, jo, aquí, això és el trucatge, però hi ha una cosa, Sr. Cabrer, que vostè sap, no la saben els altres d'aquesta cambra, no la saben els mitjans de comunicació, però jo la diré amb poques paraules, però clares. El president va posar nota i els altres membres varen posar la nota pactada, qualificació del president a Carles Ricci Voltes: 4'33, resultat final: 4'33, *entró*, com deien en aquell anunci. I en el mateix examen -i se'n recorda, d'això, Sr. Cabrer- hi havia una flor, una margalida, amb nom i llinatges, Margalida Cabrer González, filla del Sr. Bartomeu Cabrer Barbosa, abans director general de Sanitat, ara conseller de Sanitat: nota del president, en la mateixa fulla que el fillet estimat del Sr. Ricci, a la Sra. Margalida Cabrer González, nota que li posa el president: 7, resultat final: 7, *entró, entró, entró*. Per tant, és molt bona, però el que és vergonyós és que a una persona bona no li facin aprovar un examen així com toca i que estigui a la mateixa fulla de trucatge que el fillet del Sr. Carles Ricci..., sí, senyora, sí senyora, del Sr. Carles Ricci, que va ser aprovat evidentment en pagament d'una bona fulla de serveis al president Cañellas. Per tant, aquí tenc els documents, i el Sr. Cabrer ha fet, hi ha deixat de fer, la seva aportació al favoritisme i al nepotisme, i en definitiva, a la corrupció, Sr. Cabrer, a la nostra comunitat autònoma.

Blindatge per al seu germà i una flor sobre el munt de fems de Gesma, una margalida, Margalida Cabrer. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. Per tancar la qüestió, té la paraula el conseller Sr. Cabrer.

EL SR. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Bartomeu Cabrer i Barbosa):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Mai jo em pensava que caigués tan baix, absolutament mai, primerament perquè el que ha dit respecte de Margalida Cabrer jo té absolutament res a veure amb Gesma, absolutament res a veure amb Gesma. Alerta no se'n dugui una querella per aquest tema; vagi alerta, no se'n dugui una querella per passar-se. Hauré de dir, com a pare ben orgullós, aquí, no n'hi quedarà més remei, (...) sortir, que la meua filla, que l'han examinada molts de catedràtics de distintes ideologies i la facultat de dret és l'única persona de la facultat de dret en tota la història que té 17 matrícules de 25 assignatures i premi extraordinari, 17 matrícules de 25 assignatures, que jo és el seu expedient, Sr. Damià Pons, ni el serà mai...

(Aplaudiments)

...fora que fem una carrera especial que comenci amb i acabi en-z, potser llavors tengués matrícules.

Així, doncs, Sr. Pons, no n'ha volgut parlar, d'aquest tema, però jo sí que li proposaré una solució per al tema que vostè vol, l'hi proposaré una solució molt fàcil.

Vostè és un home important dins el PSOE, hi és important, què vol dir que no? Va pegar colzades per dins Falange, després va pegar colzades per dins PSM, ara ha pegat colzades per dins PSOE, els n'ha tret quasi tots i s'hi queda vostè. Hi és important, hi és important. No agrupi. Sí, els treurà tots, a més, els treurà tots, i després es queda amb el vaixell que no sap on anar, aquest és el seu problema.

Però arribarem a un acord vostè i jo avui aquí, avui arribarem a un acord fàcil, no importa fer votacions, no importa fer tant de dimoni, basta fiar-se de la paraula de les persones, de la paraula de les persones. Dels dos contractes que hi ha a Serbasa amb aquestes característiques, jo li'n puc garantir un. Renunciarà a aquest contracte de clàusula de salvaguarda amb una senzilla actuació seva, que aconseguirà un simple compromís del Govern central, del seu partit, que no tan sols anul·li aquest acord de consell de govern, sinó que prohibeixi expressament tot tipus de contracte blindat i de clàusula de salvaguarda. Hi va la meua paraula. Serà immediat, al dia següent, no amb 48 hores, amb una hora. Aquest acord hauria d'exigir que tots els organismes en els quals hi hagi contractes d'aquesta casta els comuniquessin al parlament nacional amb nom de persones, imports, grau de disposició a la renúncia. Com li he dit abans, li anunciï que almenys en aquest cas la renúncia està garantida i, a més, amb la satisfacció de provocar una neteja ben necessària en l'embrutida Administració central; aprofitarem aquest cas per netejar-la, si vostè vol. Vostè i jo podem aconseguir una

neteja de l'embrutida Administració central. En qualsevol cas, aquest conseller es compromet a promoure davant el Consell de Govern una norma per als ens autònoms dependents de la conselleria que sigui idèntica a la que vostè aconseguirà amb caràcter estatal, idèntica, vostè n'aconsegueix una, modifica aquesta, i jo en promouré una idèntica per als ens de la conselleria. Com veu, no li admet que els contractes d'alta direcció de Serbasa siguin contractes blindats, ho diu vostè, en cercar la definició, mentre que crec que en queda clara una amplia existència al Govern central. Per això, aquell govern dugué endavant un acord de Consell de Ministres que no sols el convalidava, sinó que li atorgava continuïtat en el futur. Ja ho crec!, quan varen veure això, què varen fer, els socialistes? Xampany!, xampany, varen dir, per dos motius: un, perquè els deien: "Tots beneïts", i dues, perquè aquestes coses vostès les fan en dates assenyalades. Aquest *Butlletí Oficial de l'Estat* va sortir el 31 de desembre del 93. Mirin quina doble alegria, fem nit de cap d'any amb el blindatge. Llegeixi-ho, li ho deixaré aquí damunt.

El fet és que vostè exigeix amb una actitud amenaçadora i en contra d'un acord que ha pres el seu govern per satisfer els famèlics interessos socialistes..., i que no faci eliminar aquest acord em sona més a actitud totalitària que a una actitud coherent en un estat democràtic i de dret, en el qual el principi d'igualtat que consagra la Constitució és bàsic, cosa que no m'estranya d'una persona la filiació del qual en el passat és ben coneguda. I parlant de la seva filiació passada, Sr. Damià Pons, no hem de passar per alt que el Sr. Pons ha canviat diverses vegades d'ideologia, diverses; abans de pertànyer al PSOE, va ser a les files del PSM, això és conegut, però abans ja havia tengut una altra ideologia, ¿no és cert, Sr. Pons?, ¿no ho és? Digui-ho, negui-ho ara, ara encara és en el truc, negui-ho; vol que li recordem vells passats o s'estima més estar descervellat? És clar, al Sr. Pons li agradava el sistema funcional, però ja fa temps que li agrada, i tant que li agrada, això sí que ha estat un bon blindatge. Com s'explica el que feia en l'antic Institut Nacional de Previsió? No era metge, ni apotecari, no tenia cap titulació sanitària, no era misser ni economista, que són les carreres que es mouen per aquest món, però, és clar, així i tot, al Sr. Pons li donen plaça de funcionari en propietat per tota la vida a l'Institut Nacional de Previsió, no oblidem que de procedència i naixement gironià, una altra ideologia, per descomptat, i amb altres amistats i companyies. El Sr. Pons ja controlava aleshores la zona d'Inca i de Campanet, hi tenia bones amistats, hi havia un cap de centúria; mirin el que valia en aquell temps l'amistat, la relació i la ideologia d'un cap de centúria, personatge acomodat i amb influències, tenia a veure amb el vidre, vostè ho sap, jo també, ho sabem tots dos. Però, segons sembla, el Sr. Pons vol continuar amb l'esmentada zona, un cunyat seu, tallador de pell de tota la vida, quedà sense feina, com molts, per desgràcia, però, en aquest cas, quina sort!, apareix de cop i volta fent feina a un ajuntament de la

zona, i saben de què? No de treballador de la pell, no, amb uns coneixement de sobte de llanterner; sí, senyor, el seu "cunyadíssim", Sr. Pons, el seu "cunyadíssim", sí que és així. Però volen suposar que allà on hi ha contractes laborals hi pot haver qualque mena de situació rara.

Però ens referirem al que va succeir al Servei basc de salut quan el conseller de sanitat era un socialista, el Sr. Freire. Ha estat d'allò més gros que hi ha succeït, jo crec. Només faré una cosa: llegir, si m'ho permeten, alguns fragments del que hi ha reflectit en el *Diari de Sessions* del Parlament basc. hi veuran vostès si el sistema funcional pot donar, en mans de vostès, fruits, i fruits grossos; ja els han utilitzats, (...) per vostè mateix, (...) per vostè mateix, home!.

A mi m'ha de mostrar les seves matrícules o el seu currículum o el seu expedient i sabrem com hi va entrar, ens ha de mostrar els butlletins.

Ara ho llegirem, ho llegiré en castellà per no haver de traduir-ho: *"que existió un fraude de carácter masivo, -això ho diu el Parlament basc- el cual afectó al menos a 581 exámenes correspondientes a 373 opositores, y que éstos, en su mayor parte, aparecen vinculados de una forma u otra al partido socialista PSOE, partido entonces encargado de la gestión del organismo, así como de la central sindical UGT, -que, dado el volumen y naturaleza de las manipulaciones efectuadas, su materialización obedeció a una conspiración, -ho diu un parlament, una conspiració- la cual requirió por un lado la intervención de varios agentes y por otra, la existencia de una trama organizada a tal fin -parla de tramas organizadas. això sona a països rars -Los puntos cuatro y cinco, señala que existió, los servicios centrales de Osakideiza, una estructura de poder político paralela, compuesta por personas vinculadas de un modo u otro al partido político sobre el que recaía la gestión del organismo y sin cuyo concurso no hubiera sido posible el fraude masivo detectado. La mencionada estructura se articuló en torno a los responsables de la Dirección General de Gestión Económica y la Dirección general de Personal. Como saben, señoras y señores diputados, el Sr. Pedro José Pérez Torres, director de Gestión Económica, ingresó en prisión, según publicó la prensa nacional y local en mayo de 1994, y se encuentra procesado"*.

Processi'm, Sr. Pons, processi'm, no ho aconseguirà, no pot, no hi ha res, vostè vol que paregui que n'hi ha, vol embrutar situacions, però no ho aconseguirà, no ho aconseguirà perquè no hi ha res, processi'm, allà van la presó, aquí fan trames organitzades, vostès, però ben organitzades, les fan.

Jo els donaré un consell, a vostès, a tots el que parlen en el banc de Sr. Pons: No parlin.

Del Sr. Pons he dit que era un xafarder, i l'és, perquè no sé a què ve que vagi a un sopar (...), em sec amb la meua dona i amb altres persones, i que em conti si un de vostès té deutes d'allò més, si deu a aquell, si deu a l'altre, si ho gasta per culpa de la dona, si ho gasta per culpa de no sé què, si

un altra tremola com una fulla quan ha sortit a aquesta tribuna, i ens conti, i ens conti, i ens conti. Creguin-me, una persona com aquesta no és bo tenir-la devora. Gràcies, Sr. President.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cabrer.

Passam al torn d'intervenció dels altres grups.

Pel Grup Parlamentari MIXT, Sr. Peralta, té la paraula.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. La veritat és que després del debat que s'ha produït en aquesta tribuna, sortir aquí a fixar posició sobre aquest document, sobre aquest paper presentat pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, és fa certament difícil; sortir aquí a fixar posició i que aquesta posició sigui el més correcta i que estigui dins d'un sentit comú, perquè no se'n vagi de les mans el debat que aquí s'està produint. La veritat és que el que s'ha dit aquí avui per part del Sr. Pons ha estat bastant gros, ha estat molt gros, i jo no sé si açò ha d'acabar en tribunals o no hi ha d'acabar, és un problema que hauran de resoldre entre vostès i el Partit Popular o el representants màxims de la Conselleria de Sanitat, perquè certament aquí s'han dit coses que em sembla que són molt grosses. Procuraré, com dic, no caure en l'error de voler ficar més el dit dins l'ull de moltes de les llagues que s'han obertes aquests dies i que afecten llagues purulentes, per certamentalment al Partit Socialista. No vull creure que amb el llenguatge que aquí s'ha emprat ningú no vulgui..., perquè aquí s'ha dit que açò era una criatura malformada, que era un monstre, només faltava dir que s'havia d'executar Gesma i que se l'havia d'enterrar en calç; supòs que açò, a la millor, ha passat pel cervell d'algú, però no crec que açò sigui l'objectiu d'aquest paper que hi ha avui en discussió aquí.

Jò crec que el debat ha d'anar per la banda de veure si la gestió privada o la gestió pública de determinats serveis és més positiva d'una forma o de l'altra, i ens hem de cenyir als resultats econòmics, i els resultats econòmics són clars, sempre una gestió privada en aquest tipus de servei resulta molt més positiva que amb caràcter públic. Tenim l'exemple que s'ha tret en aquesta tribuna avui, el tema de l'Insalud; el tema de l'Insalud és un cove ple de forats per on se'n van els doblers, en canvi, a una empresa privada açò no passa normalment. Qui és un bon treballador a una empresa privada, compleix amb les seves obligacions, té un sou cada mes i, a més a més, dóna un rendiment, en canvi, a l'empresa pública..., a l'empresa pública, no, a l'entitat pública

com a tal, com s'ha concebut el caràcter de funcionari, encara que jo ho sigui, que açò no vol dir res, però a la millor ho dic perquè ho he vist en l'experiència, i que consti que quan jo vaig entrar de funcionari, no hi vaig entrar com coses que s'ha dites aquí, exemples, si se'n vol dir qualque cosa, es pot dir, però no hi té res a veure, però a nivell de funcionament d'una empresa on tothom és funcionari, evidentment, els resultats són totalment diferents a l'hora de fer números. Jo crec que hem de cercar no un negoci, però sí una rendibilitat que després, ja que aquesta rendibilitat és per al conjunt de la societat, repercuteix en la millora d'altres serveis que es puguin donar a aquesta societat. Crec que en aquest sentit s'ha d'agafar aquest caràcter liberal d'aquesta economia que s'ha d'aplicar a aquestes empreses que donen serveis de caràcter general i de caràcter públic perquè açò sigui així.

Jo crec que el debat hauria d'anar per aquí, no hauria d'anar per qüestions, les quals, en ser tan a prop de les eleccions, de l'únic que fan olor és d'electoralisme pur i simple, electoralisme pur i simple, perquè, li ho ha dit el Sr. Conseller i jo li hauré de dir el mateix, amb les acusacions que vostè ha fet aquí, el que és lògic és que es vagi als tribunals, si tan greus i tan grosses són les malifetes -entre cometes- que s'ha pogut produir, és als tribunals on han d'anar, ja ho hem dit altres vegades sobre molts de temes aquí, en aquesta tribuna, i no he vist que s'hagi anat als tribunals, la qual cosa vol dir que fonamentalment el que es vol fer amb aquestes qüestions és electoralisme pur i simple.

Contractes blindats. Evidentment que n'hi ha, de contractes blindats, de contractes amb clàusules especials, però estan sotmesos a una legalitat. En açò, jo faria un paral·lelisme amb el tema de si el Sr. Garzón és competent o no per fer de jutge. Escolti, vostès van fer una llei perquè ho pogués ser quan deixés la política, bé, idò, aquest senyor té tot el dret a ser-ho, i en aquest cas és igual, vostès han aprovat unes normatives a nivell estatal que permeten perfectament, i és perfectament legal, aquests tipus de contractes, una altra cosa és que ens agradin o que ens deixin d'agradar, açò és una altra qüestió.

Quant que tinguin dret o no els familiars de membres..., jo crec que hi ha cosa fonamental, la Constitució és per a tothom i tothom (...) i tothom té les seves capacitats i tothom intenta millorar i estar el millor possible a qualsevol lloc de feina i a qualsevol banda, i açò és lògic, el contrari seria d'ases. Si jo avui som funcionari del Consell Insular de Menorca, demà puc intentar accedir, i ho dic, a una plaça millor en el Consell de Menorca o en un altre organisme oficial, ho intentaré com qualsevol altre, com fa tothom, d'una banda i de l'altra i del carrer.

Per tant, tornar a entrar en aquestes discussions i en aquestes coses i, a més, posar-ho en un paper per pretendre que una cambra autonòmica, on estan els màxims representants del poble de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, discuteixi aquestes qüestions, que són qüestions purament, únicament i exclusivament, en tot cas, de caràcter sindical i que ja tenen uns camins fets, legals, perquè si algú

no hi està d'acord, agafi aquests camins legals, açò és francament electoralisme pur i simple, com he dit abans, i, a més a més, és venir aquí a perdre el temps, és venir aquí a perdre el temps. Ja ens queda poc, ja s'acaba aquesta legislatura, i, per tant, amb aquestes coses, amb aquestes -no sé si dir la paraula- bestieses, amb aquestes coses que no té ni peus ni cap dur-les aquí, com una moció i com una cosa..., aquí hem de fer altres coses més serioses, aquí s'ha de venir a fer coses més serioses que aquestes, i, per tant, com que crec que açò és una pèrdua de temps i un electoralisme pur, evidentment, li he de dir que jo no sé què fa la resta del Grup Mixt, perquè, com se sap, en el Grup Mixt hi ha diferents posicions, però evidentment el que sí que li puc dir és el que faré jo, i evidentment el meu vot serà contrari a aquesta moció, per açò que s'ha exposat aquí i sobretot per la poca altura que ha tengut el debat que ha iniciat el portaveu del Grup Socialista, que jo crec que ha caigut en uns temes en els quals no s'hauria de caure mai aquí, en aquesta cambra; jo crec que hem de ser un poc més seriosos. Gràcies.

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. Per part del PSM i EEM, té la paraula el Sr. Gomila.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Ja comença a ser habitual en aquest parlament parlar de contractacions irregulars i d'"enxufisme" en el Govern de la Comunitat Autònoma. Crec que els debat sobre açò solen crear molta expectació, però evidentment el debat d'avui ha superat en molt totes les previsions, el debat ha anat molt més enllà d'on nosaltres preveïem i vam veure en llegir la moció que presentava el Grup Socialista, tant pel que ha dit el grup proposant com per la intervenció que ha fet el Sr. Conseller.

He de confessar que quan vam llegir aquesta moció, ens vam regirar i vam veure que el debat seria agre, però que no arribaríem al punt on avui s'ha arribat. Nosaltres creïem que aquesta moció era digna d'unes tertúlies radiofòniques sobradament conegudes i que, evidentment, tenen posada la proa sobre el Govern central, a diferència d'aquesta moció, que allà on va i a qui va destinada és al Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i jo crec que la postura que ha agafat i l'exposició que ha fet el Sr. Conseller ha reforçat la posició del Grup Socialista, perquè l'únic argument que aquí s'ha utilitzat és que a Madrid també hi ha contractes blindats, que a la sanitat pública del país basc, governada pel PNB i pel partit socialista basc, també hi ha contractes blindats, i per tant, si allà n'hi ha, aquí també n'hi pot haver; segons el nostre raona-

ment, nosaltres creim que no, si allà són dolents, aquí també ho són.

S'ha dit que aquells que ocupen llocs de treball d'alta direcció en el Govern central que tenen aquest tipus de contractes treballen en un cementiri d'elefants. A Balears açò també passa.

Es queixen que a Madrid es cobra molt més que aquí, a Madrid també hi ha moltíssimes més competències i moltíssimes més responsabilitats que les que té el govern d'aquí, però si allà són dolentes, aquí també. Aquí també hi ha consellers, ex-consellers, contractats de gerents a empreses públiques; no sé si aquestes empreses s'haurien de catalogar de cementiris d'elefants o no.

Per tant, el nostre grup sí que donarà suport a la moció que ha presentat el Grup Socialista, perquè entenem que si aquests tipus de contractes no són bons a Madrid, si no s'han de fer a Madrid, entenem que aquí tampoc, que són innecessaris i que aquests tipus de contractes, ja ho hem manifestat en reiterades ocasions, han de ser en base a un concurs públic.

Per altra part, i aniré a allò que exposa la moció, entenem que en la laboralització que s'ha fet dels funcionaris no s'han tingut en compte les peticions dels treballadors, les peticions dels sindicats. Nosaltres també hem pogut llegir en els mitjans de comunicació totes les queixes que s'han fet per part dels sindicats a aquesta laboralització dels funcionaris. Per altra part, el que he dit abans, quant al punt primer de la moció, que entenem que si a Madrid aquests tipus de contractes no són bons, a Balears tampoc. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Per part del Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Mesquida.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Pons, estic astorat realment avui; jo no em pensava mai que vostè avui sortís aquí amb aquest tema que ha sortit d'aquesta moció que ha presentat quant a Gesma. Jo crec que vostè, Sr. Pons, ha sortit aquí a fer una espècie d'obra de teatre, però grollera, realment grollera, perquè han sortit aquí paraules i expressions que no són de cortesia parlamentària i que crec que avui no havien d'haver sortides mai. Jo li diria, a vostè, Sr. Pons, que s'ha passat, s'ha passat perquè avui han sortit expressions que no havien d'haver sortides, i jo crec que vostè, en això, no hi té raó. Jo li diré una cosa, Sr. Pons: *Dime de qué presumes y te diré de qué careces.*

Vostè presumeix que aquí hi ha un contracte blindat, i amb això faig referència al primer punt de la moció; vostè diu que aquest contracte és blindat, jo dic que té una clàusula de salvaguarda, perquè, d'això, realment, vostè no n'havia de parlar, després dels set-cents busques de contractes blindats

que hi ha a l'administració central, contractes que no són de dotze milions de pessetes, Sr. Pons, això és igual que llevar un (...) a un bou. Els contractes que tenen a l'Administració central són contractes supermilionaris, contractes de 100 milions, com el de Garcia Valverde, contractes de 80 milions, contractes de 30 milions. Sr. Pons, jo crec que d'això no havia d'haver parlat mai perquè vostès, a nivell de Govern central..., i jo crec que vostè, maldament hagi canviat de afiliació, com ha dit el conseller, pertany al Partit Socialista Obrer Espanyol, ha de ser conscient del que passa a Madrid, no ha de voler comparar aquí un contracte, del qual vostè diu que és de dos anys, i només és de 21 mesos, només hi ha nou mesos de diferència amb el que pregona la disposició de dia 17 de desembre de l'any 1993, la disposició del Consell de Ministres, només hi ha el temps d'un embaràs, només hi ha el temps de nou mesos, no són 24 mesos, en són 21, perquè n'ha de llevar els tres mesos de preavis. Per tant, si el Govern central dóna la benedició i dóna indulgència plenària als contractes blindats amb un any de sou, jo crec que per nou mesos, vostè, d'aquest tema, no n'havia de parlar.

A més, li dic, Sr. Pons, que el germà del Sr. Conseller, el Sr. Josep Cabrer, no té un contracte blindat, és un contracte amb una clàusula de salvaguarda, i vostè ho ha de comprendre, això. Si ara vostè està situat a una empresa, com estava el Sr. Cabrer de secretari al Col·legi de Farmacèutics, amb un sou més que raonable, i aquest senyor se'n va a una altra empresa com és la secretaria de Gesma, aquest senyor ha de tenir una seguretats, no només aquest, sinó qualsevol dels que passen per allà. Si aquest senyor, al cap d'un mes, dos mesos, tres mesos, quatre mesos, cinc mesos d'estar a Gesma no va bé i se n'ha d'anar, aquest senyor es troba en el carrer, no té atur, perquè ha deixat l'altra ocupació que tenia, sigui on sigui, en aquest cas, al Col·legi de Farmacèutics. Ha de comprendre això, Sr. Pons. Vostè s'ha de posar una mà al pit i ha de comprendre que si vostè estigués en una situació d'aqueixes, també li agradaria tenir una clàusula de salvaguarda en el seu contracte per poder tenir el seu futur i la seva vida més o manco resolta, perquè si el fan fora o si se'n va, no té dret a atur, es queda en el carrer i qualque cosa ha de fer.

Per tant, Sr. Pons, jo crec que amb el que li ha dit el conseller és ben clar que ni a aquest punt ni a cap dels tres donarem suport. Però miri, li ha proposat una solució, accepti-la, vostè posi en marxa això, vostè influeixi a Madrid, vostè faci que el parlament nacional de Madrid dugui tots els contractes blindats que hi ha amb noms, *pelos y señales* i que es faci un decret pel qual se suprimeixin tots, i als contractes blindats que hi pugui haver aquí, dels quals vostè diu que són blindats i jo li dic que són contractes amb una clàusula de salvaguarda, també hi renunciaran i se n'aniran a fora.

Quant al segon punt, Sr. Pons, jo crec que la Conselleria de Sanitat lo que vol, i el que volem tots aquí,

stès, l'oposició, i nosaltres, és que la sanitat funcioni, que sanitat funcioni..., no pot funcionar la sanitat sense comptar amb els professionals de la sanitat, perquè funcioni, ha d'haver professionals. No es podrà acusar mai la Conleria de Sanitat d'haver donat un maltractament als seus funcionaris, el major respecte ha anat per a ells, conservant els seus drets, els drets plens i totals. però també ha de ser conscient, Sr. Pons, que a nivell de tot Espanya, al llarg i ample de tot Espanya, es demana una millora, es demana una reforma, es demana un canvi un poc més modern que funcionaris prestant un servei sanitari. És molt significativa la cita de la comissió d'avaluació del sistema sanitari, que diu i hi llegiré en castellà: "*El diagnóstico de la comisión y las conclusiones de los asesores consultados confirman de modo absoluto que las formas administrativas son inadecuadas para atender y manejar la complejidad y el volumen de los servicios actuales de asistencia sanitaria*"; el Partit Socialista Obrer Espanyol, en la IV Conferència sectorial de salut, i li cit del arí *El país* de dia 12 de març de 1995, diu textualment: "*El PSOE propugna un nuevo modelo de relaciones laborales que eliminen la rigidez del sistema*". Si tot això que es propugna en la IV Conferència sectorial del Partit Socialista Obrer Espanyol ho aplicam a Gesma, és ben clar que Gesma ha d'actuar com una societat pública sotmesa a dret privat. Això és el que propugna el Partit Socialista i el govern central i arreu de totes les comunitats autònomes de la nostra Espanya. Totes les comunitats, qui més qui manco, han creat societats públiques sotmeses a dret privat per gestionar la seva sanitat.

Els ho ha dit perfectament el conseller, Gesma va laboritzar regularment els funcionaris amb plaça en propietat, i tots ells tenien situació d'excedència i reserva de plaça, però quan es va resoldre el tema dels interins, es va destapar la caixa dels trons, perquè Insalud no l'ha solucionat, i els que venia aquí Insalud, aquests senyors, senyors d'un elevat nivell sanitari, senyors que han fet conferències internacionals, senyors que estan al dia quant a sanitat, eren els més antics i han hagut de sortir a fora, perquè Insalud no ha resolt el tema dels interins. Gesma, la societat que ha creat el Govern Balear, ha resolt el tema dels interins, dels 117, tots excepte un no han acceptat un contracte laboral fix. Per tant, Sr. Pons, perquè vol que li digui? Jo crec que això és ben clar, els sindicats mateixos han dit que no hi han hagut pressions, perquè hi ha contestes i escrits dels sindicats; el CSIF, que és el sindicat majoritari, diu textualment que "*no se ha presionado a ningún trabajador a renunciar a su interinidad*", i USO diu que "*no se tiene constancia de la existencia de coacción alguna a ningún trabajador*". Sr. Pons, què vol més? Si això no és seguretat, que vengui el bon Jesús i ho digui, què vol que li digui? Jo crec que això és seguretat. Jo crec que s'ha ofert a aquests interins aquest contracte laboral fix i aquests senyors hi han quedat amb una plaça en propietat.

Però n'hi ha més, Sr. Pons, n'hi ha més. Vostè diu que Gesma és una criatura malformada, és una criatura anormal, amb perdó de les persones disminuïdes, perquè crec que això no ho havia d'haver tret mai, no havia d'haver parlat de persones disminuïdes, basta amb la desgràcia que tenen, no

hauria d'haver parlat de persones anormals i disminuïdes. Vostè diu això, però n'hi haurà molts, de disminuïts, arreu de tot Espanya, perquè li ha dit que el país base ha modificat la llei per a la creació d'empreses públiques; Andalusia, el projecte Sur S.A., de creació d'una societat anònima per gestionar els serveis d'urgències del 061, l'ha transformat en una empresa pública que es diu EPES, a més, el Servei andalús de salut ha posat en marxa una empresa pública de gestió de l'hospital Costa del Sol i el conseller de Salut Pública d'Andalusia, el Sr. José Luís García de Arboleya, ha manifestat en multitud d'ocasions que pretèn convertir el Servei andalús en una empresa pública. Sr. Pons, què vol que li digui més? Li puc parlar de Múrcia, li puc parlar dels criteris, de totes aqueixes coses.

Només li diré una cosa: La gestió feta per Gesma, i amb això faig referència al tercer punt, on vostè diu que ha de desaparèixer aquesta societat, per a mi i per al nostre grup, ha donat mostres clares d'un fruit i d'una efectivitat. Només en farmàcia, l'Administració arrossega un deute de 100.000 milions de pessetes, les administracions tarden en pagar de 350 a 400 dies, el 82% dels pagaments del Servei andalús de salut, entre maig i agost del 94, era de documents relatius al 92 i al 93; Gesma, Sr. Pons, paga de 60 a 90 dies, això li permet obtenir bons preus, obtenir descomptes i obtenir moltes de millores, i llavors encara li diré una altra cosa, Sr. Pons, amb l'externalització del servei de la farmàcia de l'hospital Joan March s'han estalviat 9'5 milions de pessetes.

Sr. Pons, jo crec que amb això ha quedat ben clar...

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Mesquida, per favor.

EL SR. MESQUIDA I GALMÉS:

Ara acab, Sr. President.

Només li faré una pregunta: Per què creu vostè que el 94'3 d'experts considera que els hospitals públics hauran d'adoptar fórmules empresarials abans de l'any 2000? Li deix aqueixa pregunta a l'aire, vostè reflexioni, pensi el que i ha dit el conseller i pensi, repetesc una vegada més, si li convé intercedir en el Govern central perquè anul·lin aquest acord, aquí també s'anul·laran els contractes que qualifica vostè de blindats.

Per tant, per tot el que li he dit, no donarem suport a cap dels tres punts de la moció. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Mesquida, Sr. Pons, el seu torn de rèplica.

EL SR. PONS I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Ni he estat falangista, ni cap de centúria, ni he col·locat cap cunyat enlloc; vagi això per endavant. Convé que els seus informadors de Campanet l'informin, Sr. Cabrer, una mica millor.

El tema era ben simple, un cas de clàusules de salvaguarda, blindatge, la paraula és allò que té menys importància, una persona que obté un contracte i que és el germà del director general de Sanitat i després conseller no pot tenir dins el seu contracte una clàusula que, en el cas de rescissió, tenguí dret a cobrar 24 mensualitats, a cobrar més de 12 milions de pessetes. Això no s'aguanta i això no ha estat degudament defensat aquí i, per tant, crec que ve derivat d'una cosa molt simple, que no té defensa possible.

Jo no he vengut a perdre el temps, Sr. Peralta, ni a fer electoralisme, simplement s'ha detectat una situació i s'ha ofert al Sr. Conseller la possibilitat que en 48 hores obtingués una renúncia. No l'ha obtinguda. No la obtinguda, no l'ha volguda obtenir, evidentment; crec que això és perfectament clar.

Això no és una obra de teatre ni grollera ni d'alt dramatismes, senzillament ha estat una exposició d'uns fets que crec que s'havien de denunciar en aquest parlament.

El tema del contracte del germà del Sr. Conseller no s'aguanta. El tema de Gestió sanitària de Mallorca no és una opinió purament i simplement d'aquest diputat, no és una opinió del Grup Parlamentari Socialista, no fa més que recollir, després d'haver-lo analitzat, tot un malestar que hi ha, sobretot entre els funcionaris, i que les forces sindicals ja han denunciat públicament i reiteradament.

Gesma és l'única solució, evidentment que no, si la Llei del Servei balear de la salut ja preveu la possibilitat d'altres fórmules. Tenim l'experiència de Gesma, hem vist el resultat que dona, hem vist com no garanteix necessàriament més eficàcia ni garanteix tampoc una netedat en les contractacions. Jo no he dit en cap moment que la filla del Sr. Conseller treballàs a Gesma, he dit que va entrar, i ho mantenc, en el mateix examen pel qual el fill del Sr. Carles Ricci va aconseguir una plaça dins la Comunitat Autònoma; és una oposició trucada, jo no llev cap mèrit a la seva filla, em consta que és una estudiant brillantíssima, ho he dit abans, i precisament això, Sr. Cabrer, mai no havia d'haver admès, perquè vostè ho va admetre, que la seva filla passàs la vergonya d'entrar per la porta falsa dins la Comunitat Autònoma, hi havia d'haver entrat com tots, amb una contractació neta, perquè, de mèrits, li'n sobraven, però en això, Sr. Conseller, vostè va ser un mal conseller i no va ser un bon pare. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. Intervencions en contrarèplica? No hi ha intervencions en contrarèplica. -

Passarem a la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

23 vots a favor, 30 en contra, 4 abstencions. en conseqüència, queda rebutjada la Moció 1046.

II.2) Moció RGE núm. 1047/95, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a Pla director d'ordenació turística de les Illes Balears, Pla insular de Mallorca (POOT), derivada de la Interpel·lació RGE núm. 370/95.

Passam a la Moció 1047, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a Pla director d'ordenació turística de les Illes Balears, pla insular de Mallorca (POOT), que ve derivada de la Interpel·lació 370. Té la paraula, pel grup proponent, el diputat Sr. Pallicer.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Segurament se'm podrà dir que en la qüestió del POOT repetesc i repetesc els arguments una i altra vegada, amb la certesa que tenc de fer-me quasi intolerant davant els diputats i diputades d'aquesta cambra, però és que quan un creu que té raó i no se l'escolta i, a més a més, no domina la tècnica de defensar les mateixes coses amb distintes i variades formes, no li queda més remei, si un és honest amb un mateix, que repetir, repetir i repetir els motius que un veu per tal de, ja sense esperança de ser acceptats, almanco deixar constància ferma de la seva opinió i del seu rebuig a una figura, el POOT, que havent pogut ser una eina valuosa i potent per redreçar el sector turístic, serà el que vàrem ja manifestar en aquesta cambra, una figura inerta, innòcua i buida. Mentrestant, una vegada més, (...) del POOT, i per això, hem posat la moció que va dirigida amb aquests eixos, hi trobam les mancances, les mateixes mancances de sempre. Però els fets són els que són, i que ja s'han repetit: Les mancances del finançament, les mancances de no adaptar-se plenament als criteris generals aprovats per aquesta cambra, el calendari d'actuacions i no regular, des del nostre punt de vista, el sòl urbà amb uns paràmetres turístics.

Què fer davant d'aquesta situació? La nostra moció es pot refondre en tres línies bàsiques que refonen els

ents de la moció: Finançament, gestió del planejament i la introducció de la regulació del sòl urbà.

Quant al finançament, és precís donar exemple i cometre's a aportar als pressuposts una quantia mínima anual durant dues etapes de 4 anys -8 anys-, un mínim de 300 milions de pessetes. Fer plans sense el compromís del finançament és no donar credibilitat al projecte. Si després s'ha acordat amb altres institucions, siguin estatals, municipals o europees, millor que millor; més en diré, creim que ha de fer feina en aquest sentit, però sempre donant exemple, sempre mostrar al sector que (...) i que després d'11 anys de parlar del POOT, almanco hi ha un compromís (...).

La segona línia de la moció es pot sintetitzar en la gestió: tot el planejament, i aquí ja és precís comptar amb un programa i amb unes partides per comptar a fer actuacions. Amb la possible col·laboració del sector hostaler de l'oferta complementària, perquè segons quins tipus d'actuacions tendents a millorar la qualitat de les zones, ja sigui amb intercanvis d'edificis obsolets o amb altres iniciatives, no només és beneficiària el sector hotel·ler, sinó també tota l'oferta complementària. Però per començar a parlar amb els agents implicats, siguin les economies d'empresa privada o les institucions públiques, és necessari fer-ho amb la vinculació i sanció d'aquest govern, promotor d'aquest pla, i amb el compromís irreversible de desenvolupar-lo.

La tercera línia fa referència que si volem anar a la recerca de la qualitat, és precís entrar també a regular el sòl urbà. Milions i milions de metres quadrats poden ser construïts amb noves places a les zones turístiques. És fonamental, i una de les pedres angulars del POOT i del futur, que s'estableixin en els sòls urbans de les zones turístiques els paràmetres d'edificabilitat turística, similars als que s'estableixen als hotels; en cas contrari, ja s'ha repetit fins la sacietat, s'incrementarà en els pròxims anys el nombre d'habitacles, molts dels quals no són més que apartaments disfressats, en aquest moment en què el sector immobiliari torna a sentir una demanda considerable. En aquests moments, allà on hi ha turbulències monetàries fan que el canvi de la pesseta sigui molt avantatjós per a moltíssims clients potencials d'altres països, és evident que hi ha una demanda, com en què venen els agents immobiliaris, de compradors potencials d'apartaments de 40, 45 i 50 metres de 8 a 10 milions de pessetes, que són els que es podran construir en aquest sòl urbà, prop dels hotels, prop de la iniciativa turística, quant a habitatges. Què passarà si aquesta situació econòmica prospera es manté i hi ha un procés d'invésió estrangera potent?, com quedaran les zones turístiques d'aquí a vuit, deu, quinze anys? Jo no crec en el creixement zero, no hi crec, però aquest POOT estableix la mateixa filosofia quant al creixement, excepte en els hotels, recordin que ja hi ha una llei, que el que hem tengut en el passat i que tant de mal ens ha fet, amb matisos, evidentment, amb matisos perquè hi ha, per part dels promotors i dels arquitectes, més bon gust quant a possibles edificacions, però van igualment dirigides a un mercat de baix poder adquisitiu, i si a la fi hem entès que no volem en els hotels un segment de mercat baix, ara

som a les portes d'obrir la mà a un segment immobiliari mitjà baix que es converteix a poc a poc en una competència deslleial al sector hotel·ler. Jo crec en una nova via al creixement, aquell ja ha passat, es tracta d'establir paràmetres allà on es pugui edificar qualitat, i que a un solar, en lloc de construir-hi 40 apartaments de 40 metres, s'hi puguin construir 15 apartaments, però d'una major qualitat i beneficiar d'aquesta manera tota la zona turística amb menys ciment, amb menys agobament i amb més bellesa; i això, senyores i senyors diputats, és possible, just hi ha d'haver la voluntat per fer-ho.

Aquesta illa és molt formosa, és privilegiada, però no és un secret que hi manquen recursos i que és necessari que els responsables polítics, els governants, en tinguin cura, que la mimin i la cuidin. Aquesta illa, que és com un gran vaixell enmig de la mar, no pot suportar més càrrega, i tot per sentit comú. A més a més, s'ha aturat a pensar com ha de ser una zona turística en la pròxima dècada del segle XXI?, han pensat quins són els punts forts cap on tendeix la demanda futura?, han pensat quins són els punts febles que critica aquesta demanda? Si estimam Mallorca, els seus homes i dones hem d'entendre que reactivar el sector de la construcció no es pot fer com es feia abans; s'ha d'anar cap a una nova via de creixement i s'ha de comptar amb tots aquests factors restrictius que són la reserva i el futur d'aquesta illa. Continuar creixent de la mateixa manera, dona feina i mou doblers, però ho pagarem, i més aviat del que ens pensam. Amb una altra via al creixement també es dona feina, amb l'avantatge que és un creixement sostenible.

Nosaltres, a Mallorca, hi tenim urbanistes que a mi personalment m'han omplert de goig quan els he sentit explicar la seva visió de l'urbanisme a Mallorca i del futur, però ningú no els escolta. Jo els dic que si creuen que fora de les illes hi ha millors urbanistes, per allò que ningú no és profeta a ca seva, hi vagin. Jo he llegit treballs relacionats amb les càrregues i amb els urbanismes, treballs clàssics que són de la Universitat de Durham, de Londres i d'altres, allà on estudien quasi científicament, amb tota profunditat, tots els temes del creixement i dels límits de la càrrega de les zones, però no és aquest el motiu, el motiu per no escoltar-los és la manca de voluntat.

Càrregues i límits, sí; no s'han de mirar els beneficis tan a curt termini, quan realitzar-los perjudica tant tota la societat. Som una illa, hem dit, i hi tenim uns límits físics, aquest és el gran debat del creixement. Com creixem? Límits físics (territori) i límits de recursos escassos que tots tenim en el cap (l'aigua, l'energia - hi ha el debat de s'Estellella-, paisatge). La càrrega ha de contemplar també el que es diu cost-benefici del creixement sostenible, i, perquè som una illa limitada, hem d'actuar amb més intel·ligència, els governants han de preveure més el que vendrà, i una de les condicions que ens hem de posar és poder treure el màxim rendiment a la nostra activitat econòmica amb el menor cost possi-

ble, per anar cap al turisme sostenible, i aquí jo diria cap al creixement sostenible. Pensar en el cost-benefici es fa de cada vegada més necessari.

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Pallicer, per favor.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Ara acab, Sr. President.

Els costos amb recursos a canvi de guanys, i per això, no podem deixar que uns "poots", als quals dona suport aquest govern que just vol veure a curt termini, desenvolupin aquesta política desenvolupista dels doblers fàcils i d'una possible hipoteca per a molts en el futur.

La càrrega també ha de contemplar la societat, els turistes i els ciutadans. També en aquesta nova política que nosaltres voldríem, i que, per això, fariem el POOT d'una altra manera, no podem oblidar la societat futura, tant els nostres ciutadans com els potencials clients que esperam que vinguin; els nostres ciutadans, per donar-los una qualitat de vida millor i per deixar a les generacions futures una bona herència, i quant als futurs visitants, els agradaria trobar zones saturades de gent i d'edificis? És aquesta la idea que tenen de passar les vacances a una illa enmig de la mar?, és el que els motiva o bé és tot al contrari i hi esperen trobar menys edificis, més bellesa i menys saturació? Si no (...) i s'hi actua seriosament en funció d'aquests tres eixos (límits físics, la qüestió del cost-benefici i la societat futura), avui, i tal vegada demà, tot continuarà igual, amb uns ritmes vertiginosos de creixements, però demà passat per ventura ens haurem de penedir, i aquest POOT, que hauria de ser l'eina d'equilibri, no s'ha atrevit a complir amb el seu deute; jo així ho veig, senyores i senyors diputats.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer. Grups que hi vulguin intervenir? part del Grup MIXT, té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARÍCIO:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Pallicer, davant d'aquesta moció, li diré que, pel que fa al punt primer, és evident que si aquesta cambra va aprovar uns criteris generals, com posa aquí, el 23 de febrer del 89, sembla lògic que el POOT s'hagi d'adaptar a aquests criteris generals. Per tant, creim que a aquesta proposta que es fa en aquesta moció, amb aquest punt primer, se li hauria de donar suport.

Pel que fa als punts segon i tercer, jo crec que hi ha una diferència d'enfocament o de visió des del punt de vista

polític que es pugui donar des del seu grup a la feina que s'ha fet per part de la conselleria (...) a les diferents reunions que ha mantengut amb els representants del sector, amb entitats de caràcter econòmic i social, etc. Tots sabem que hi ha hagut una sèrie de reunions, encara que és un tema que, en tractar-se del POOT de l'illa de Mallorca, no he seguit tan de prop, però he tengut constància que s'han celebrades, aquests reunions. Ens consta que un tipus d'estudi econòmic-financer i un programa d'actuació s'ha recollit en certa mesura dins aquest pla de l'oferta turística.

Per una altra banda, pel que fa al punt quatre, la veritat, no sé què farà la resta del grup, però jo m'hi abstindré, en aquest punt, perquè se'm plantegen una sèrie de problemes de tipus pràctic, i ho dic per experiència; tot aquell que ha gestionat, com és en el nostre cas, en un ajuntament una població eminentment turística..., s'hi plantegen sempre una sèrie de problemes quant al que és dur a terme actuacions de caràcter aïllat, com aquí es proposa, o bé el desenvolupament dels plans especials de reforma interior, és a dir, allò que s'anomenen "peris".

Per una altra banda, establir convenis. Quan es parla aquí d'establir convenis, jo entenc que es tracta de convenis urbanístics que ha de desenvolupar cada una de les institucions o dels ajuntaments, en aquest cas, on s'han de dur a terme aquestes actuacions, excepte que fossin actuacions de caràcter molt general, que aquestes no són precisament les que es plantegen en el POOT. Jo crec que aquestes actuacions d'adquisició de grans finques per a la seva declaració de parc natural, etc. ja s'han produïdes en aquesta comunitat autònoma, i concretament, pel que fa a l'illa de Mallorca, no vol dir que no s'hi pugui produir alguna actuació més en un futur, per tant, han de ser els propis ajuntaments els que haurien de dur a terme o establir aquests convenis urbanístics, amb tot el complex..., fins i tot no tan sols des del punt de vista operatiu, sinó també des del punt de vista legislatiu, que planteja poder arribar a fer aquests convenis urbanístics, que siguin signats i que es puguin dur a terme per part de les dues parts.

Per tant, aquí se'm plantegen una sèrie de dubtes de caràcter no tan sols operatius, en diríem, sinó també de caràcter jurídic, i crec que si aquest punt, en tot cas, estigués redactat d'una altra forma, se li podria donar suport, però tal com està, i basant fonamentalment el tema de la solució en aquest pla d'esponjament i de reconversió de zones turístiques, basat fonamentalment en l'establiment de convenis de caràcter urbanístic, em sembla un tant dubtós. Per tant, com dic, en aquest punt, m'abstindré.

Pel que fa al punt cinquè, és un tema també específicament urbanístic el que s'hi planteja, perquè aquesta regulació de sols urbans i urbanitzables implica necessàriament modificació i adaptació de normes subsidiàries

de plans generals que estiguin aprovats pels diferents municipis afectats pel POOT, i evidentment açò suposa que no es pot donar un tractament de caràcter general a tots els municipis per igual, és a dir, afectats pel POOT; n'hi ha que tenen unes determinades necessitats, fins i tot m'atreveiria a dir que hi pot haver municipis l'interès dels quals passi per desenvolupin determinades zones edificables amb certes determinades condicions i que ho tenen previst en les seves figures urbanístiques pròpies, i en canvi, a altres municipis, com és el cas del seu, la situació sigui la contrària, que no té l'interès que es desenvolupin aquests edificis als costats d'aquests complexos hotelers, i açò es produeix també a altres tres municipis de Mallorca. Per tant, el tractament no pot ser amb caràcter igualitari, el que se'ls ha de donar. És clar, a regular aquestes actuacions en sòl urbà i en sòl urbanitzable, la realitat és que és bastant difícil i crec que fins i tot és difícil que des del mateix Pla d'ordenació de l'oferta turística es pugui fer aquest tipus de regulació. Per tant, aquest punt també em planteja bastant de dificultat per donar-hi el meu suport. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. Per part del PSM i EEM, té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Pallicer, en primer lloc, permeti'm que el feliciti perquè em pareix que és la darrera persona de Mallorca que encara no ha perdut la fe en el Pla d'ordenació de l'oferta turística, això diu molt en favor seu, i s'admira la seva tenacitat. Li vull dir també que votarem a favor d'aquesta moció, si bé el Sr. Peralta fa uns comentaris sobre un tema en el qual abundaré. De totes maneres, crec que aquesta moció s'hauria pogut allargar en forma de resolució de totes les al·legacions que hi han presentat els diferents grups o les mateixes que vàrem aprovar en el Consell Insular de Mallorca, però vaja, recull les més generals. De fet, si el Pla d'ordenació de l'oferta turística hagués complert tots els criteris del Parlament, moltes de les mancances que té s'haurien solucionat; concretament, en les nostres al·legacions em referència al criteri número 4, que parla de quantificar la necessitat de sòl públic a les diverses zones perquè el Govern de la Comunitat Autònoma planifiqui les inversions necessàries, hi parlàvem del criteri número 20, evolució cap a un turisme de més qualitat cultural i econòmica, limitació i creixement simplement quantitatiu; del criteri 21, la necessitat d'un estudi econòmic i financer, que fa incidència més endavant en un altre punt de la seva moció i imputa el cost a cada un dels agents inversors, dels quals vostè també parla en la moció; un programa d'actuacions, evidentment hauria de ser un programa plurianual que, mitjançant la Llei de pressuposts, tengués una continuïtat; un programa de turisme cultural, etc. Per tant, acceptats els criteris, tal vegada el Pla que avui està en circulació seria molt distint.

Voldria fer una referència també al tema del finançament, perquè crec que el Govern no se l'ha pres mai seriosament.

Si no fos així, crec que difícilment s'haurien pogut produir les manifestacions del conseller de Turisme, que va dir que el Pla d'ordenació de l'oferta turística es finançaria amb els 15.000 milions que contempla el fons de la insularitat del projecte de règim econòmic i fiscal que es tramita ara en el Parlament. Per tant, un projecte de llei que encara s'està tramitant aquí, que després se n'ha d'anar al Congrés de Diputats, al Senat i llavors una altra vegada al Congrés de Diputats i que contempla una cosa tan difícil d'aprovar a Madrid com són aquests 15.000 milions anuals del fons de la insularitat i que el conseller de Turisme ja els destina al finançament del POOT, realment és que no es prenen les coses gaire seriosament.

Li faré un comentari, però, dels punts quatre i cinc, perquè, efectivament, quant a tocar planejaments municipals, el nostre grup sempre ha defensat en les al·legacions que hi hem presentat fins ara que només es podia fer si el POOT es tramitava com un projecte de llei, és a dir, una iniciativa legislativa que vinculàs els ajuntaments i el Consell Insular de Mallorca; hem de recordar que les transferències en urbanisme estan ja en mans del Consell Insular de Mallorca. Per tant, votam a favor d'aquests dos punts també, el quatre i el cinc, en la creença que el POOT hauria de passar pel Parlament i tenir la consideració, el rang, de llei del Parlament de les Illes Balears, només així ens evitariem entrar en uns conflictes de competències que podrien promoure tant els ajuntaments com els distints consells, en aquest cas, el Consell Insular de Mallorca.

Amb aquesta excepció que fem constar i que em pareix que vostè comparteix, votarem a favor dels cinc punts de la moció. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Per part del Grup PP-UM té la paraula el Sr. González i Ortea.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados. Sr. Pallicer, yo creo que la mayor parte del tiempo que ha ocupado usted esta tribuna ha hecho un discurso, generalizador e interesante, y diría que incluso un discurso que en gran parte podríamos compartir todos en esta cámara, en definitiva, un canto a la mejora generalizada de la calidad turística y de la calidad urbanística en este caso de la isla de Mallorca, la podríamos hacer extensiva a las otras. Pero yo creo que se ha apartado un poco su discurso del tema concreto de la moción, y francamente, yo creo que tendríamos que reconvertirlo, reconsiderarlo y entrar puramente en lo que es su moción, que discute un documento que está ahí para bien o para mal, mejor o peor hecho, pero un documento que ha salido a información pública por segunda vez y

que el Gobierno quiere aprobar, y lo más rápidamente posible.

Ese documento también es un plan de acuerdo con unos criterios que aquí se plantearon, y claro, de nada sirve ahora decir que es insuficiente, que tendría que ser una ley, probablemente -como alguno de los otros portavoces ha dicho- eso nos permitiría entrar en consideraciones que tanto usted como el Sr. Sampol han hecho, pero yo creo que tenemos lo que tenemos y sobre esto tenemos que fijar el debate.

El Plan de ordenación de la oferta turística, que ha salido a información pública y que usted ha considerado como una figura inerte, inocua i vacía, yo creo que no lo es, contiene en su seno las consideraciones más importantes o los criterios más importantes de los que hemos señalado aquí, cuando se trataron los criterios y se adoptó este sistema de Plan de ordenación de la oferta turística. efectivamente, divide Mallorca en 37 zonas y subzonas, compararon entre los urbanísticos para el suelo de uso turístico, tal como se contiene en los criterios 6, 14 y 18, y eso se contempla específicamente en los artículos 6, 7, 9, 17 y 18 fundamentalmente, además, naturalmente, de las determinaciones particulares. Segunda cuestión básica, a mi juicio, que determina las necesidades de equipamiento, dotacionales, de playas, infraestructuras, etc., zona por zona, de esos 37, cosa fundamental, cuestiones que se contienen en los criterios 1, 2, 3, 5, 7, 8, 9 y 10 de los aquí aprobados.

Eso se contiene también, a su vez, en los artículos 10, 11, 12, 13, 15 y 16. Digo todo esto porque quiero ser extremadamente preciso en el tratamiento del tema y concreto, porque yo creo que, de generalidades y de vaguedades, ya se ha hablado bastante en relación al POOT, o sea, cosas de si está devaluado o no está devaluado, si contempla o no contempla...

Vamos a concretar lo que contempla y no. Faltaría en ese caso una mayor referencia a las necesidades de implantación de servicios. Lo pusimos de manifiesto en el informe del Consell Insular de Mallorca. Es el criterio 11, que no está bien recogido en este documento y, desde luego, nosotros pedimos, desde el Consell de Mallorca, los diputados que pertenecemos a él, y lo volveremos a pedir hoy aquí, a reclamar que el Gobierno, efectivamente, incluya una mayor ampliación de ese criterio decimoprimer.

La tercera cuestión importante es la creación de franjas de protección laterales destinadas a evitar el efecto barrera sobre la costa, y las franjas de protección posterior, compuestas de suelo no urbanizable, que detiene el crecimiento del suelo urbano y urbanizable de cada una de esas 37 zonas turísticas, creando, auténticamente, lo que podríamos llamar una moratoria urbanística. No permite más crecimiento que, eso sí, en parte, el derivado de necesidades dotacionales o de intercambios, de los que también es uno de los elementos básicos del plan de ordenación de la oferta turística, digo que permitiría su incremento siempre y cuando en el suelo urbano o urbanizable, pendiente de urbanización, o pendien-

te de edificación, no sea suficiente para meter esas reservas dotacionales o esas necesidades de intercambio de suelos, dentro del esquema que planteo, o del mecanismo que plantea el POOT, y que, efectivamente, tendrán que rebasar ese ámbito, pero nada más que para eso. Lo contrario se contiene en torno a cada zona una verdadera franja de protección de suelo no urbanizable.

Caray! Insisto, en ese momento, en recordarle eso que dice usted que es una figura inerte, inocua y vacía. No, Sr. Pallicer, no es inerte, ni inocua ni vacía. Es una figura llena, y de gran alcance y contenido para el futuro urbanístico y turístico, ambas cosas, de esta isla de Mallorca.

Todo ello se contenía o se recogía en los criterios 3, 4 y 13 de los aprobados aquí, y todo ello se recoge, básicamente, en los artículos 10, 14 y 16.

Finalmente, el último punto básico, a mi juicio, es la creación de mecanismos de esponjamiento mediante dos cosas: la posibilidad de intercambios de suelos para -digamos- quitar establecimientos obsoletos y convertirlos en establecimientos con amplios estándares turísticos, y el tratamiento de las áreas más saturadas como de reconversión preferente. Eso se contiene en el criterio 12 y se traduce en los artículos 15, 19 y 20.

Por cierto, en estas áreas de reconversión preferente, se prevé la ejecución de "perís", de planes especiales de reforma interior, y, asimismo, actuaciones puntuales en suelo urbano. Ambos permiten, con esas figuras, se permite intervenir decisivamente en lo que ahora está obsoleto o enormemente denso o masificado.

De manera que todo eso configura un cuerpo substancial del plan de ordenación de oferta turística que, a mi juicio, tendrá una enorme transcendencia en el desarrollo turístico y urbanístico. Es verdad que hay algunos criterios que no están suficientemente recogidos. Antes señalaba el 11, de los servicios, y señalaré alguno más, que ya están en el informe del Consell Insular, que yo creo que es bastante más preciso y concreto, y va a ser mucho más útil al Gobierno para modificar su plan que el que vamos a hacer hoy aquí, salga lo que salga de las votaciones, creo, porque es mucho menos generalizador y es mucho más -insisto- concreto y preciso.

-Otros criterios, efectivamente. El más importante, quizá, es el criterio número 21. Es un criterio sobre un estudio económico-financiero que, además, debe ir acompañado de un programa de actuación. El estudio económico-financiero está -como usted sabe muy bien, y como saben, sin duda, todas las Sras. y Sres. Diputados-, pero efectivamente no está suficientemente desarrollado o suficientemente claro. Yo diría que, en alguna de sus partes. Así como en lo que se refiere a tratamiento de infraestructuras y servicios, creo que es tremendamente claro, porque no lo puede ser más, en

finitiva, dice que cada administración competente será la que deba financiar sus órganos. Si se trata de una carretera y es de la Comunidad Autónoma, será la Comunidad Autónoma, si es del Consell Insular el Consell Insular, y si es municipal, municipal. Si se trata de servicios, como una mayor dotación de bomberos, será el servicio contra incendios, Serpreisal, del Consell Insular, el que tendrá que aumentar sus dotaciones. Esto es evidente. Si se trata de un servicio de policía, será la administración central quien tenga que dotar las suficientes comisarías o de las suficientes dotaciones policiales, y si se trata, finalmente, de residuos sólidos -que otro de los temas del que se habla en los criterios-, lógicamente tendrá que acogerse al plan de residuos sólidos o, mejor dicho, el plan de residuos sólidos tendrá que contemplar las insuficiencias de esas zonas.

De manera que en el tema de las financiación de todas estas cosas, yo creo que poco más lejos se puede ir. Pero claro, hay, efectivamente, otras, y hemos de reconocer que es así, como son la compra de suelos públicos, para esas proyecciones en algunos casos, para las reservas dotacionales, etc. Efectivamente, en esto estoy de acuerdo con usted, y con otros portavoces que lo han dicho, que debe ser completado.

Cuestión importante también, sobre todo desde el punto de vista casi más que de diputado, pero de conseller del Consell Insular de Mallorca, -aunque ambas cosas son indisolubles en nuestra Comunidad, en el caso, naturalmente de pertenecer a Mallorca- es el tema de las competencias del Consell Insular de Mallorca, tanto en la revisión del plan, en el seguimiento del plan, la financiación necesaria para la adaptación de los planes municipales en el caso de que los ayuntamientos no puedan o no alcancen a hacerla etc. Todo esto, efectivamente, debe ser corregido, a mi juicio, en el documento que salga de la información pública a que ha estado sometido.

Quedan también temas puntuales, pero importantes, como es que la financiación de este plan no puede afectar, en absoluto, en cuanto a materias impositivas, a los municipios del interior de la isla, y resultaría conveniente también mejorar el tema del interés social, la declaración de interés social, la edificación en suelo no urbanizable, recogiendo probablemente lo que el propio criterio 17 dice, con muchísima claridad, y que se aprobó aquí, en este Parlamento.

Entrando ya en su moción, en concreto, tengo que decirle que nosotros vamos a apoyar el punto primero, que no nos gusta, porque es muy general, pero por eso me he tomado el trabajo, por decirlo de alguna forma, de dejar aquí clara y expresamente los criterios que, a nuestro juicio, no se cumplen -a nuestro juicio y al juicio del informe del Consell Insular de Mallorca, que nosotros votamos allí y que mantendremos.

Los puntos 2 y 3 de la moción, realmente, se refieren al estudio económico-financiero y el programa de actuación, y están contenidos en el primero, es uno de los criterios, el

criterio 21. Si se cumplen todos, se cumple el 21 y, por consiguiente, parece reiterativo utilizarlo.

Respecto -si me permite el Sr. Presidente, un minuto, para referirme a los criterios 4 y 5- al criterio 4 ya me he referido a él de pasada. Está contenido en las áreas de tratamiento especial, que son un montón, de manera que eso ya está recogido. Los mecanismos de las instituciones implicadas, afectados, etc., están recogidos, de alguna manera, en la creación de lo que me parece una figura clave del plan de ordenación de la oferta turística, que es la creación de un órgano gestor, en el cual esté representado el Gobierno, esté representado el Consell, estén representados aquéllos a los que usted hacía alusión, las asociaciones de hoteleros, etc., y todo el que tenga algo que decir a este respecto. Creado ese órgano de gestión, no parece difícil llevar a cabo lo que usted dice en el punto cuarto de la moción.

Y finalmente, en cuanto al punto 5, yo tengo que decirle que no es cierto que los suelos urbanos y urbanizables, con plan parcial aprobado, no estén tratados por el POOT. Lo están indirectamente, pero lo están. Y lo están a través de la disposición transitoria primera, que nos remite al decreto 27/93, de 11 de marzo, sobre regulación de capacidades de población en los instrumentos de planeamiento general y sectorial, que publicó el año pasado o que aprobó, y luego publicó, lógicamente, el Consejo de Gobierno, y que es, sin ninguna duda, hijo, por decirlo de alguna manera, del plan de ordenación de la oferta turística. En éste se establecen, como usted ya sabe, unos índices de intensidad de edificación que, en concreto, creo que en el POOT se recogen como de una vivienda en plurifamiliar, una vivienda cada 125 metros cuadrados, lo cual es un índice que sí es aplicable directamente a tenor de la disposición transitoria primera del POOT, es aplicable inmediatamente -aunque el planeamiento municipal no esté adaptado- al plan de ordenación de la oferta turística, lo cual supone una disminución de la densidad en urbano y urbanizable con plan parcial aprobado y, como consecuencia de esa disminución de densidad, una evidente disminución de edificabilidad. Para entendernos, o tratando de hablar con mayor claridad, nadie se va a poner a edificar volúmenes impresionantes para que luego puedan residir en ellos muy pocas personas.

Por consiguiente, también el tratamiento del suelo urbano y urbanizable, en términos razonables para un plan de ordenación de la oferta turística, creo que está contemplado. Otra cosa es, claro, meterse por otros caminos, por otras vías, que es tratamiento de suelos urbanos y urbanizables que ya, además, tendrían que ser, quizá, con carácter más general en nuestra Comunidad, y efectivamente, yo en eso estoy de acuerdo con el Sr. Sampol, tendrían que hacerse vía ley y no vía plan de ordenación de la oferta turística. Nada más. Muchas gracias, Sr. Presidente.

(El Sr. Vice-President primer substituïeix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. González Ortea. Pel torn de rèplica, té la paraula el Sr. Pallicer.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Miri, Sr. Peralta, el tema que vostè ha exposat, dels convenis d'ajuntaments, i totes aquestes qüestions, és evident que no hi ha res dubtós. El propi pla d'ordenació de l'oferta turística dona la figura, aquest òrgan gestor per actuar en aquest sentit. La norma sectorial que, en aquests moments, es vol dur a port el POOT, és una norma sectorial que està per damunt els plans generals. Per tant, no hi ha cap impediment que la norma sectorial, jeràrquicament, pot actuar sobre els plans generals, sobre els P2.

Sr. Sampol, sí, evidentment, hagués pogut explicar tots els criteris i... Però és que miri, jo, ja... És que està tant explicat tot que aquí he vingut, bàsicament, a exposar les tres o quatre grans raons, les grans mancances que creim que fa el POOT que sigui diferent, que fa el POOT que sigui un equip bo, amb grans figures, o quasi no res, sense figures. Per tant, per això no ho he tocat. Em referesc a un equip de futbol, com vostè, supòs que bé ha comprès. Per tant, jo ja no ho he tocat.

Que s'hagués hagut de fer quan (...) entrar en els sòls urbans, amb una llei? Evidentment, Sr. Sampol. En el 92 -i tenc el diari de sessions dins la meua cartera- ja vaig dir al Conseller, Sr. Cladera, que volíem que es fes mitjançant una llei i que es duagués al Parlament, per atacar a fons, amb total seguretat jurídica, qualsevol problema que hi pogués haver. Però, evidentment, no se'ns va atendre.

El Conseller parla dels 15 mil milions de finançament. Bé, doncs, continua en la mateixa línia que ha seguit el POOT des del principi, una línia sempre, molt com el Guadiana, no?, i molt dubtosa quant a la seva eficàcia.

Sr. González Ortea, li agraeisc que hagi analitzat el POOT amb aquest rigor. Jo, evidentment, no li puc contestar punt per punt. A més, no era aquesta la intenció d'aquest diputat, avui aquí, que ha presentat aquesta moció, perquè creim que, després de set o vuit anys de parlar-ne, d'haver presentat esmenes, propostes, converses, tot això ja està analitzat i és un tema, ja, molt (...). I per això jo no he vingut aquí amb una exposició tècnica, amb rigor, de cadascun dels punts que vostè, molt bé, ha fet.

Evidentment, em dona peu, perquè ha estat, crec, molt honest en la qüestió que ha analitzat, dient les mancances que hi veïa, quant a finançament, quant a criteris i, evidentment, és cert, però se n'ha deixada una. Si volem donar credibilitat a una cosa que volem fer, i vostè com a tècnic i

responsable de carreteres, quan vostè vol fer una obra, el primer que cerca és el finançament. I diu, què em costa, això? Em costa tant. D'on trec els doblers? D'aquí. En aquest cas, ja compta amb aquests doblers per donar credibilitat a la partida i poder tirar endavant, com qualsevol particular que vol comprar un cotxe o es vol fer una casa. És un element bàsic. Aquesta és la gran mancança d'aquest POOT, hi ha d'haver una vinculació per part del Govern que doni credibilitat a tothom, no just a la iniciativa privada, sinó més tal vegada a les institucions públiques, perquè puguin reclamar doblers, d'Europa o d'allà on sigui. I aquesta és la gran mancança del POOT. I no és difícil fer-ho. I vostè ho sap, que no és difícil. És voluntat voler-ho fer.

Quant als temes que ha tractat, d'esponajaments i de tota aquesta qüestió, no hi ha cap dubte, és a dir, aquest òrgan gestor, de fet, i ho dic amb tota humilitat, va ser una proposta nostra, que varem fer al Sr. Cladera -li dic així-, en una conversa no oficial, sinó privada.

Però quant a la qüestió més important, dels sòls urbans, em permeti dir-li -i em sap greu que no hi hagi el Conseller avui, perquè la veritat és que pensava que hi seria, i tota la meua intervenció anava un poc dirigida a ell-, perquè, cada vegada que parlem del POOT, fins i tot la darrera vegada, ens va parlar que ells no volien, quan facin tractaments dins sòl urbà amb plans parcials aprovats, atemptar contra l'estalvi que havia fet un treballador comprant un solar. Miri, aquí ho torna a dir, en una entrevista de dilluns, de dia 20. Aquí està dient que ells no volen, de cap manera, atemptar contra les petites economies, que tenen un terreny i el varen aconseguir gràcies al seu esforç, per fer un xalet. Miri, el tractament que nosaltres voldríem fer en els sòls urbans no és d'atemptar contra fer xalets. Ja s'ha posat en pràctica aquesta filosofia, i tothom s'ha pogut fer xalets. El que s'hauria d'haver fet, és, precisament, reduir l'aprofitament per reduir la densitat, reduir el ciment, i fer un urbanisme de més qualitat, amb uns visitants de més qualitat, per aquella qüestió que hem parlat abans, del cost/benefici. Nosaltres, en aquest moment, ja no podem continuar com els pioners que anam un poc de *pardillos* dins el món turístic que teníem. Ara ja sabem què tenim.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Acabi, Sr. Pallicer.

EL SR. PALLICER I PUJOL:

Sí, Sr. President, ara acab. I el que hem de fer, i aquest és el gran bessó de tot, és, precisament, actuar fortament dins aquests sòls, perquè les zones no quedin saturades, i hi hagi un model que no interessa a les nostres illes, el model d'una segona residència barata, no

una segona residència de qualitat, sinó d'una segona residència barata, que llavors faci, fins i tot, una competència eslleial al propi sector hoteler. Aquest és el bessó de tot, i aquí, Sr. González Ortea, ha estat la gran brega i el gran debat que hi ha hagut amb aquest tema del POOT. I vostè sap que aquí hi ha hagut un veto, perquè, evidentment, nosaltres ho hem demanat. Un veto on, dins el pols, ha guanyat un sector que nosaltres creim que és important, el sector constructor o el sector urbanitzador, que és importantíssim, un agent econòmic i social importantíssim, però que auria d'anar per la via del creixement qualitatiu que li hem dit abans. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pallicer. Intervencions en contrarèplica. Sr. González Ortea, té un torn en contrarèplica.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Sí, gracias, Sr. Presidente. Sr. Pallicer, muy brevemente a. La ley, y usted se lo dijo al Sr. Cladera, no lo dudo, en el año 92, pero aquí se aprobaron unos criterios para un plan de la oferta turística. Yo creo que el Gobierno en ese sentido, y nosotros también estamos atados por eso. Lo dije en el Consejo Insular, porque incluso allí se puso en tela de juicio el tema. Y a mi me parece que es indiscutible que estamos atados por eso, salvo, claro, que una mayoría decidiera cambiar el plan de la oferta turística por una ley. Yo creo que en ese estado de la cuestión, y con todos los debates y todo el desarrollo que ha habido del plan de ordenación de la oferta turística, creo que si algo más hay que hacer que se base el ámbito o la categoría jurídica de un decreto, creo que, para eso, valdría más plantearla como una cosa completamente nueva, que recogiera y complementaria con el POOT- lo que el POOT hubiera dejado en el alero, si eso es así.

En cuanto a la financiación, bien, conforme en que falta cuantificación de la financiación. Ya digo que no en cuanto a infraestructuras y servicios, sí en cuanto a suelo público y mecanismos de obtención. Si no se puede cuantificar numéricamente, por lo menos sí es verdad que deben aclararse cuáles son los mecanismos. Yo creo que los hay, los hay, porque simplemente por el hecho de reconvertir suelos no urbanizables en urbanizables, ya tiene la administración un mecanismo para obtener una mejora o una posibilidad de financiación. Digo una como otras más que hay, pero, efectivamente, deben aclararse. En eso estoy de acuerdo con usted.

Finalmente, en el tema de la profundización en el suelo urbano, efectivamente, el Conseller dice que lo que no quiere es incidir sobre viviendas, por ejemplo, unifamiliares, de gente modesta, etc. Y usted dice, yo tampoco, lo que queremos es ir a las plurifamiliares. Antes ha hecho alusión, incluso, a un problema que es más de disciplina urbanística quizá que de plan, pero que, efectivamente, se da, que son edificios plurifamiliares, que nacen como usos residenciales, y que luego se dedican a usos turísticos o para turísticos. Muy

bien, respecto a eso, yo le hablo del decreto de densidad, que es una hijuela del plan de ordenación de la oferta turística y que, en definitiva, pide 125 metros cuadrados para una vivienda, que son tres personas. En definitiva, viene a ser un *ratio* de 42 y pico metros cuadrados por plaza o por persona, por persona no en uso turístico. Yo creo que eso es razonable, y eso es inmediatamente aplicable. De manera que yo creo que sí, que se interviene en los plurifamiliares, y que queda salvado lo que usted decía, y salvado también lo que decía el Conseller, que lo que no quiere, claro está, es intervenir con parámetros urbanísticos sobre viviendas unifamiliares que nada tengan que ver con la oferta turística. Nada más, muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. González Ortea. Acabat el debat, passarem a la votació, i deman si es pot votar conjuntament o hi ha petició de votació per separat. Sí, Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Sí, Sr. President, yo demandaría votación separada del punto primer i del punto quart.

EL SR. PRESIDENT:

Més peticions? Sí, Sr. González Ortea, Sr. Pascual.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sí, del punto quart, votación separada del punto quart.

EL SR. PRESIDENT:

Perfecte. Passarem doncs, en primer lloc, a la votació del punt primer.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure. Entenc que queda aprovat per unanimitat el punt primer.

Passam a la votació del punt quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

23 vots a favor, 29 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjat el punt quart.

Passam ara a la votació dels punts segon, tercer i cinquè.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

27 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. Queden rebutjats els punts nomenats anteriorment.

III.1) Debat del dictamen de la Comissió d'assumptes institucionals i generals del Projecte de llei RGE núm. 5367/94, relatiu a actuació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en l'aplicació de les mesures judicials sobre menors infractors.

EL SR. PRESIDENT:

Passam al tercer punt de l'ordre del dia, que correspon al debat del Projecte de llei 5367, relatiu a actuació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en aplicació de les mesures judicials sobre menors infractors. En principi, vull dir que, en el tràmit de debat dins ple del dictamen de comissió, està previst que es facin dos debats, un per una sèrie d'esmenes del Grup Parlamentari SOCIALISTA i l'altre debat en relació a un vot particular.

En primer lloc, per defensar les esmenes 463, 65, 66, 67, 68, 69 70, 71, 72, 73, 74, 75, 77 i 64 del Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el diputat Sr. Tejero i Isla.

EL SR. TEJERO I ISLA:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Querria hacer una introducción y unas consideraciones generales antes de... como justificación del mantenimiento de estas enmiendas que el Grupo Parlamentario Socialista mantiene en el pleno. Vale la pena recordar que esta, de las dos leyes que vamos a debatir, ya se viene anunciando desde 1993 - cuando otra era la Consellera- que estaría en 1994.

Por otra parte, existen dos resoluciones del *Parlament*, una con fecha de 11 de mayo de 1994, donde se insta al Govern a dotar de los recursos para la eficaz y completa atención a menores, tanto en su ámbito de protección como de reforma, y una segunda resolución, de 13 de diciembre de 1994, en la que se insta al Govern -y así se comprometió el Govern- a presentar, antes de final de año, el plan integral del menor.

Vale la pena, también, recordar, para situarse, que el área de menores, incluida en la dirección general de menores y familia, alcanza un presupuesto aproximado de 900 millones de pesetas, según declaraciones de altos funcionarios de la propia Conselleria de 11 de octubre del 94, y consta, según la ley de presupuestos de 1995, de 96 personas.

Una vez hecha esta introducción, nos gustaría hacer unas consideraciones generales que pueden servir, en concreto,

para las dos leyes, pero nos ahorraremos, en la segunda, repetirlas. En concreto, para situarnos, tenemos, en un plazo de cuatro meses, tres propuestas que plantea el Govern de la Comunidad Autónoma, una por decreto y dos proyectos de ley, y las consideraciones generales que nosotros entendemos a estos textos normativos son las siguientes: primero: hay una ausencia no cubierta, en las tres normas, de un marco general para el conjunto del sector de la infancia y la adolescencia, por ejemplo leyes de menor de otras Comunidades Autónomas, ya comentadas en otros momentos, y no se dedica nada más a la consideración de situaciones problemáticas o de necesidades que regule en un sentido positivo toda una serie de actuaciones necesarias para el desarrollo integral de la infancia y la adolescencia que no quedan recogidos. Entre otras cosas no quedan recogidos los derechos, no se regula ni el derecho al honor, a la intimidad, a la propia imagen, de acuerdo con lo que establece la ley orgánica 1/1982, de la protección integral.

Con respecto a las actuaciones, criterios generales y específicos que promuevan y garanticen el desarrollo de todas las actuaciones necesarias para la atención integral a la infancia. Respecto a los servicios, no se define la estructura de servicios que se podrán desarrollar, que deberán desarrollar y deberán llevar a cabo las actuaciones en el sector. Sólo hay una previsión de que las corporaciones locales desarrollen sus servicios específicos - artículo 3 del proyecto de ley de aplicación de medidas judiciales sobre menores infractores- sin haber definido cuáles son los criterios de desarrollo. Ver, como ejemplo, decreto 162/1988, y orden de 27 de octubre del 87 sobre regulación de equipos de atención a la infancia en la *Generalitat* de Catalunya.

La normativa estudiada es competencia del Govern Balear, de tal manera que su ámbito no ha de estar limitado a las eventuales competencias de la Conselleria de Governació, pudiendo desarrollarse una normativa general en el sector de la infancia en la Comunidad Autónoma. Las leyes adolecen de una excesiva fijación a la Conselleria de Governació y, en algunos casos, a una dirección general concreta. Se tendría que hacer referencia específica al llamado plan integral de atención a la infancia -que no ha aparecido, a pesar de haber una resolución en su favor- actualmente, parece ser, en proceso de elaboración.

-En concreto, especificando en el proyecto de ley sobre aplicación de las medidas judiciales a menores infractores, por ejemplo, la consideración de infracción ha de ser una parte de un planteamiento más general, que considere el fenómeno de la inadaptación desde una concepción menos individualizada y restrictiva, de forma que se debería hacer referencia a la necesidad de actuaciones de prevención, actuación comunitaria, coordinación, etc.

La actuación judicial a la que se refiere, en concreto, esta primera ley ha de ser, nada más, un tipo de actuación en el marco de un planteamiento más general, educativo, social, cultural, etc., y con una presentación de los diversos programas que dan coherencia a toda la actuación. Como ejemplo, puede consultar, entre otros, el proyecto de ley de la infancia de la Comunidad de Valencia, proyecto de la Comunidad Autónoma de Madrid y proyecto de la Comunidad Autónoma de Cataluña al que, posteriormente, haré referencia.

Falta, no está precisado conceptualmente la relación entre iniciativa pública ni iniciativa privada, ni las responsabilidades que asume la entidad pública. Falta un reconocimiento del papel de la administración insular y de otras administraciones locales.

Por último, como consideraciones generales, no hay un conocimiento expreso a algunos procesos de decisión de tipos técnicos claramente constituidos. Así, por ejemplo, en el artículo 8 y en el artículo 10, por poner un ejemplo.

Una vez hechas estas consideraciones generales, me gusta centrar. Este proyecto de ley se refiere, para las Sras. y Sres. diputados que estén interesados, a la ley orgánica 1992, llamada juzgados de menores, reforma de la ley reguladora de la competencia y el procedimiento, texto refundido aprobado por decreto del 11 de junio de 1948. En esta ley, se consta de dos artículos nada más, unas disposiciones adicionales y finales, especifica que el juez, y nada más que el juez de menores, puede acordar, con respecto a éstos, las medidas siguientes, que son siete: amonestación o internamiento por tiempo de uno a tres fines de semana; dos, libertad vigilada; tres, acogimiento por otra persona o núcleo familiar; cuatro, privación del derecho a conducir ciclomotrices o vehículos a motor; cinco, prestación de servicios en beneficio de la comunidad; seis, tratamiento ambulatorio o ingreso en un centro de carácter terapéutico, y siete, ingreso en un centro en régimen abierto, semi-abierto o cerrado. Este es el marco teórico, al menos, donde se desenvuelve la ley a la que hacemos referencia.

Las enmiendas que el Grupo Parlamentario Socialista ha presentado son referentes, estamos refiriéndonos a una ley de 18 artículos -si al final se aprueba el articulado final-, dos disposiciones adicionales, una derogatoria y una disposición final. El Grupo Parlamentario Socialista mantiene 14 enmiendas, que ya se han discutido en algún otro momento, pero vale la pena recordar a que se refieren estas 14 enmiendas. Se refieren al título de la ley -entendemos que es inadecuado-, se refieren al fomento de derechos y bienestar de los niños y adolescentes, se refieren a una sustitución específica de los 3 primeros artículos del proyecto de ley por 7 que el Grupo Parlamentario Socialista propone, se refieren a la protección social y jurídica, substituyendo los artículos del 4 al 12.

Se refieren, en concreto, a una serie de adiciones, otra enmienda referida a la atención a adolescentes en conflicto social, y entendemos que, en la enmienda que planteamos,

está especificado no con tanta puntilliosidad, pero sí con más precisión, porque en la enmienda referida -que sería la enmienda central, ya que con las otras enmiendas lo que hemos intentado es vestir la ley, por decirlo de alguna forma, porque nos parece que está muy coja-, la referida específicamente a adolescentes en conflicto social, en la enmienda que proponemos se refiere a unos principios de actuación, programas de prevención y reinserción, ejecución de las medidas en el propio entorno del menor, ejecución de las medidas cautelares, ejecución de medidas que impliquen internamiento, estatuto de las unidades de régimen cerrado o semi-abierto de los centros, y una calificación tipificada de las faltas que se pueden cometer en estas unidades, asistencia y defensa letrada y coordinación administrativa. Nosotros entendemos que habría más que suficiente para tenerse en cuenta ese apartado.

Asimismo, planteamos otras enmiendas de adición, como la atención a la primera infancia, especialmente referida a la salud, educación, cultura, tiempo libre y otros aspectos. Proponemos una adición también referida a entidades privadas, el fomento de la iniciativa social como núcleo causal. Proponemos también una enmienda de adición relativa a infracciones y sanciones, que no aparecen, no a los menores, sino infracciones y sanciones a determinadas actuaciones que vayan en contra de los derechos de los menores. Que quede claro.

Proponemos también una enmienda relativa a los órganos de atención a la infancia, y proponemos una serie de adicionales. Lógicamente, la exposición de motivos, creemos, ha de ser modificada, según nuestra concepción, de arriba abajo.

En definitiva, ¿por qué hemos propuesto estas enmiendas y las hemos defendido desde ponencia hasta el pleno? Porque las medidas a las que se refiere esta ley, como ya he dicho anteriormente, están tipificadas en una ley básica, y sólo las puede tomar el juez. La Comunidad Autónoma tiene las competencias de llevarlas a cabo, pero las medidas, que se sepa, sólo puede tomarlas el juez.

Nos parece, asimismo, que en determinados artículos es incongruente establecer un plus de restricción de libertades para los menores llamados infractores. Se debería atender más a como gestionar las decisiones de los jueces, como he dicho, no a intentar, en algunos momentos se puede llegar a entender modificarlas. De hecho, hasta ahora, si el grupo mayoritario no reconsidera su posición, o el representante del grupo mayoritario, hay una cosa de la que sí que nos podemos felicitar. El grupo mayoritario nos ha aprobado una enmienda de una disposición derogatoria, de todas las que habíamos presentado. No sabemos si con buen ánimo -queremos pensar que sí-, o porque se había olvidado en el proyecto de ley. La única enmienda que se ha aprobado al

Grup Parlamentari Socialista es una disposició derogatòria.

Me gustaría terminar -si me permite el Sr. Presidente-

EL SR. PRESIDENT:

Ha excedit el temps, Sr. Tejero. Ha excedit el temps, màxim un minut.

EL SR. TEJERO I ISLA:

Gracias, Sr. Presidente. Acabaré en un minuto. Terminaré con una serie de referencias bibliográficas de prensa, que les pueden ilustrar, de alguna forma, la intencionalidad de estas enmiendas y la buena disposición que, en principio, hemos mantenido. 20 de noviembre de 1994: "El PP propone una ley penal específica para jóvenes". Algunos ejemplos: 30 de noviembre del 94: "Sindicatos: la política del Govern sobre menores es un gran desastre". Unión progresista de fiscales, entre otras cosas, dice que este proyecto de ley no ha sido consultado con los fiscales, por lo que éstos no descartan que esta normativa haya invadido facetas que le son propias, entre otras cosas. En un momento determinado, la anterior juez de menores, entre otras cosas, decía: "Aquí no tenemos todos los medios para aplicar todas las medidas que prevé la ley". Y entre otras cosas decía: "El gran problema de Baleares es que sólo podemos aplicar medidas de amonestación o de internamiento, por carecer de recursos económicos".

En base a esto, creemos que se deberían aceptar, al menos mostrar una disponibilidad más positiva de cara a las enmiendas, porque sino la regulación que hagamos, desde este Parlamento, de cara a los menores, entendemos que será negativa. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tejero. Altres grups que vulguin intervenir en relació a aquestes esmenes? Pel Grup Parlamentari MIXT, el Sr. Pascual té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President.-Senyores i senyors diputats. El Grup Parlamentari SOCIALISTA manté 14 esmenes, si no m'he descomptat, sobre el projecte de llei d'actuacions de la Comunitat Autònoma en l'aplicació de les mesures judicials sobre menors infractors. Aquest conjunt de 14 esmenes és, en conjunt, l'esmena a la totalitat que, en el seu moment, va presentar o, almanco, ho són en el seu esperit. Clar, el plantejament del Govern i el plantejament del partit socialista respecte dels menors ha estat distint, en el sentit que el Govern ha cregut oportú presentar dos projectes de llei, un d'aplicació de mesures judicials sobre menors infractors, i l'altra sobre guarda i protecció dels menors desemparats. En canvi, el Grup Parlamentari Socialista pretén que tot es reguli a través d'una única llei, amb una visió global del proble-

ma de menors, i jo he de dir que nosaltres estam més d'acord amb aquesta visió que no amb la visió del Govern.

Ara bé, és cert que hi ha un buit legal i que, en aquest moment, fa falta, no podem deixar acabar aquesta legislatura, sense que hi hagi aquestes lleis sobre menors, i, per tant, donat, diríem, que no és possible fer aquesta llei amb visió global, nosaltres ens varem abstenir. Per què? Perquè aquesta llei, amb visió global, requeria, en la nostra opinió, un temps important de discussió i debat en aquest Parlament, no amb les preses que s'acaba la legislatura i hem de fer la llei.

És un tema molt delicat, és un tema que toca el codi civil, que toca tota una sèrie de lleis. Fa falta reflexionar molt sobre els distints aspectes i no és convenient tramitar aquestes lleis amb la urgència amb què s'ha fet.

Per això, nosaltres pensam que això s'aprovarà, però que, dins la propera legislatura, s'hauria de pensar de substituir aquestes lleis que ara aprovarem per una llei de conjunt, que sigui un vertader tractat dels drets i els deures dels menors. O sigui, des d'aquest punt de vista, nosaltres no les donarem suport, i també per altres raons. Per exemple, hi ha una visió, dins algunes d'aquestes esmenes del Grup Parlamentari Socialista, que ens preocupa, que és una visió que sempre, tot el que sigui codi civil, no es pot tocar, amb caràcter general. Això és un argument que empro tant per aquesta llei com per l'altra.

Bé, nosaltres consideram que l'article 149.1, 149.8, quan parla que l'Estat té competències en legislació civil, sense perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils forals o especials per part de les Comunitats Autònomes, on n'hi hagi, això ens permet tenir el nostre propi dret de família, i el nostre propi dret de menors. Això no vol dir que s'hagi de menysprear tot el que hi ha en el codi civil, no, però això no vol dir que ens haguem de subjectar forçosament al codi civil, sinó que podem tenir -seguint la doctrina dels catedràtics Miquel Coca, de la Universitat de les Illes Balears, i del catedràtic de dret civil de la Universitat Autònoma, Sr. Puig Salleras-, que és possible tenir un vertader codi o un vertader conjunt de lleis en dret de família.

-Per tant, des d'aquest punt de vista, no podem estar d'acord amb una visió centralista d'aquesta qüestió, sinó que a l'inrevés, que nosaltres volem que, qualche dia, hi hagi, com hi ha a Catalunya, tota una sèrie de lleis de dret de família, o dret de successions, que s'han fet des de la Generalitat, ampliant moltíssim la compilació de Catalunya, i s'ha sortit del marc de la compilació per fer totes aquestes lleis.

En resum, estam davant una llei, un projecte de llei presentat pel Govern que no ens satisfà en absolut,

llor dit, no ens satisfà. Hi ha un buit que s'ha d'omplir, i necessari que s'aprovi aquesta llei, però és una llei que ha regut amb greus deficiències, primer de caràcter tècnic; hi ha hagut diverses deficiències, fins i tot, de sintaxi -així de r, s'han hagut de corregir. Ha vingut una llei, com veuen en el proper debat, sense règim sancionador, cosa que insòlita, i amb un munt, com he dit, de deficiències. Però, per l'altra banda, entenem que d'aquí a les eleccions s'han d'omplir aquestes llacunes que existeixen i, per tant, tampoc ens oposarem que s'aprovi aquesta llei i ens abstenem, general, en les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup PSM i EEM, el Sr. Gomila i Barber té la paraula.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Sr. President, Senyores i senyors diputats. En el debat de l'esmena a la totalitat que va presentar el Grup Socialista, i que vam debatre dia 7 de febrer d'aquest any, i que, evinentment, va ser rebutjat pel grup que dona suport al Govern, esmena a la totalitat que ara, el seu grup, ha fragmentat en diferents esmenes parcials, i esmena també a la qual el nostre grup va donar suport, amb un raonament que entenem que és el mateix que, en aquests moments fa que hem de donar suport a la seva esmena a la totalitat.

Aquestes lleis no obliguen a res a l'administració competent en menors. Són dues lleis que no aporten res ni originalment diferent i que regulen qüestions que ja estan regulades a altres lleis, i que posen obligacions a totes les administracions que tenen relació i competència en menors, i a l'única que no posen cap tipus d'obligació és al propi Govern. Ja ho he dit en aquell moment, aquesta llei ha oblidat una qüestió important, que és el propi menor. No contempen els drets que s'han de garantir dels menors que són internats en règim tancat o semi-obert. Quins criteris han de tenir aquests centres d'acollida? S'ha d'assegurar la relació amb la família per evitar un abandonament encobert i l'allunyament entre el menor i la seva família? Per evitar el trencament amb les relacions socials que tenia, amb els vincles socials que tenia el menor, tot i tenint en compte que l'acolliment institucional sempre és una mesura provisional. Garantir l'ensenyament i la sanitat adequades, sotmetent els menors a revisions periòdiques sanitàries. També els drets dels pares a rebre la informació de la situació del menor, sobre la seva situació legal, i informar degudament, en la mesura que aquests puguin entendre els propis menors. Establir un sistema àgil de comunicació entre els menors internats, i la propera Conselleria, per fer-li arribar les queixes dels centres, que, moltes vegades, no són dependents, sinó que són contractats amb el Govern.

Per altra part, el projecte del Govern tampoc no contempla cap mesura de prevenció, cap actuació preventiva de la delinqüència infantil ni juvenil, ni una sola referència en aquesta llei. Una llei que només reglamenta, una llei que es

podria haver estalviat i que s'hagués pogut fer via reglament del propi Govern, per dir o per reglamentar el poc que, amb aquestes lleis, es reglamenta.

Fixi's, quan parla de drets dels menors -i això és una qüestió que vull remarcar, perquè aquesta llei l'aprovarem en aquest Parlament, no és una qüestió que hagi aprovat el Govern, sinó que l'aprovarem, o l'aprovaran, els 59 diputats d'aquest Parlament, malgrat n'hi hagi que votem en contra-, però, quan parla dels drets dels menors, a l'article 11, diu: "Els menors a qui s'apliqui una mesura, no tan sols conserva els drets i garanties constitucionals...", aquest "no tan sols" sembla que el Parlament fa un regal als menors, que no és un dret que tenen els menors, que els drets constitucionals no són uns drets dels menors, sinó que és un regal que feim des d'aquest Parlament. I jo pens que aquest article ja diu amb quina mentalitat s'ha fet aquesta llei. I després afegeix "...sinó que, a més -és a dir, que el Parlament li fa un altre regal- té el dret a comunicar-se amb els seus familiars". Nosaltres entenem que no és un dret, comunicar-se amb els seus familiars, sinó que ha de ser una prioritat per a l'educació d'aquests menors, que els menors no perdin el vincle amb els seus familiars, amb els seus pares, i aquí es posa com un regal que es fa des de l'administració, que els menors no perdin el contacte ni amb el seu ambient ni amb els seus pares, evidentment, sempre que això no sigui perjudicial per al menor i que no hi hagi un decret en contra del jutge del qual depenen aquests menors.

Com he dit abans, aquesta llei no parla dels centres d'acolliment institucionals, quin tipus de centre, quines característiques han de tenir aquests centres, quines característiques han de tenir els centres en règim tancat, els centres en règim semi-obert o els centres en règim obert. Quins professionals? Es parla dels equips tècnics de la direcció general, però no s'especifica quin tipus de professionals han de regir aquests centres, quin tipus de professionals són els que han de tenir contacte amb el menor... Per tant, nosaltres entenem que és una llei amb moltes carències, que, pel que s'ha fet i pel que s'ha presentat, perfectament, s'hagués pogut saldar amb un simple decret del Govern, i que, si s'havia de fer una llei dels menors, havia de contemplar moltíssim més els drets que ha de tenir el menor, i no només reglamentar de quina manera ha d'actuar el propi Govern.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Pel Grup PP-UM, el Sr. Martínez de Dios té la paraula.

EL SR. MARTÍNEZ DE DIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Simplemente para señalar que nosotros no damos apoyo a estas enmiendas porque, en realidad, son la reproducción de todo el debate, de la toma en consideración de la ley, en principio, y de en-

miendas a la totalidad que aquí, de manera fraccionada, se han traído.

Yo únicamente propondría al grupo del partido socialista que, en relación con el capítulo tercero, por el carácter imperativo con el que está expresado en el texto del Gobierno, que admitiese una enmienda transaccional, con la finalidad de evitar ese elemento que se considera de imposición, para emplear un tema mucho más suave, en el que la facultad de las corporaciones locales para aplicar las medidas derivadas de la aplicación de la ley 9/1987, pudiera ser asumida sin ningún tipo de dificultad. Por esa razón, haré llegar esta enmienda a la presidencia, para ver si es aceptada por todos los grupos, y señalar, también, con carácter general, que sería, y es posible que necesario, que, en el futuro se dé una ordenación mucho más global a toda la problemática del menor, pero, en estos momentos, esta ley, lo único que pretende es, desarrollando unas competencias reconocidas a la Comunidad Autónoma, en virtud de la ley orgánica 9/92, establecer un instrumento, una herramienta, una forma de llevar a cabo el cumplimiento de las obligaciones que, por imperativo legal, se le han impuesto. Nada más. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Pel torn de rèplica, el Sr. Tejero té la paraula.

EL SR. TEJERO I ISLA:

Sí, gracias, Sr. President. En primer lugar, agradecer al Sr. Pascual su acuerdo con nuestro punto de vista, aunque no dé apoyo a las enmiendas. Simplemente quería hacerle una puntualización. Esta ley se refiere a la ley 4/92, no toca el código civil para nada. Es la siguiente de la que hablaremos, ésta no se refiere, para nada, al código civil.

Con respecto al Sr. Gomila, agradecerle el apoyo que nos van a dar, que han manifestado.

Con respecto al Sr. Martínez de Dios, mire, la finalidad de llevar, de traer las enmiendas a pleno, era por si había posibilidad, ya que se ha hablado antes de cerebros blindados, de que hubiese un reblandecimiento, una posibilidad de que se admitieran algún tipo de enmiendas. Veo que no hay posibilidad. Bueno, ¿que le vamos a hacer? Lo que está claro es que se deberían dar cuenta, y creo que ha quedado claro para todo el mundo menos para ustedes, que es empezar la casa por el tejado. No se puede hacer porque nadie lo ha hecho, ninguna Comunidad Autónoma -y ya se las referiré- no ha hecho lo que se está haciendo aquí.

Y evidentemente, la propuesta de transacción que ha hecho a la presidencia, de la cual yo también tengo una copia, primero rectificar "a sus servicios" que yo entiendo que no es según el artículo 117, sino según el artículo 123 del Reglamento del *Parlament*, ya que estamos en pleno. En cualquier caso, le aseguro que me parece -no la vamos a aceptar-

una broma, es decir, me parece una broma de mal gusto intentar transaccionar todo un grupo de 14 enmiendas que intentan arropar y modificar, si cabe, la ley por un artículo donde la único que... Lo leeré, para que quede constancia, porque es muy divertido. Dice: "Artículo 3. Las corporaciones locales a las que la ley 9/1987, de acción social, encomienda la protección y la prevención de la marginación infantil y juvenil -tal como está el texto-, impulsarán sus servicios sociales específicos, si fuese el caso programas de reinserción sociales, dirigidos a menores en situación de inadaptación y conflicto social, con objeto de asumir su resocialización". Y pretenden cambiar "impulsarán" por "podrán impulsar". En todo caso, si hubiéramos podido consensuar, o dentro del trámite parlamentario, pero evidentemente, hay una cuestión. Nosotros no vamos a votar a favor de esta ley. Evidentemente no vamos a modificar todas nuestras enmiendas porque, a última hora, y en el último momento, pretendan cambiar una palabra. Evidentemente, a las instituciones locales, tanto a Consells Insulares como a ayuntamientos, les cae el gordo con este artículo. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tejero. Acabat el debat, passarem a la votació de les corresponents esmenes. Entenc que no s'admet la transacció. En conseqüència, se sotmetran a votació totes les esmenes. Deman si es pot fer votació conjunta d'aquest bloc d'esmenes que hem debatut ara o hi ha petició de votació d'alguna per separat. Votarem, doncs, conjuntament les esmenes 463, 465, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 77 i 464 del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

22 vots a favor, 30 en contra, 4 abstencions. En conseqüència, queden rebutjades aquestes esmenes.

Per fer la defensa, ara, del vot particular del Grup Parlamentari SOCIALISTA, en relació a l'esmena 491 del Grup PP-UM, i a l'exposició de motius, té la paraula el diputat Sr. Planells.

EL SR. PLANELLS I COSTA:

Senyores i senyors diputats. Aquests vots particulars que presentam, un va en relació a un conjunt d'articles que va presentar, com a esmenes d'addició, el grup popular, i l'altre és en relació a l'exposició de motius.

Els articles que va presentar el partit popular, relacionats dels números 13 a 18; tots fan referència a infrac-

ns i sancions administratives a aplicar dins els centres que preveuen, on compleixin els menors infractors. Realment, de l'entrada en vigor de la nova llei de règim jurídic de administracions, els articles 127 a 138 permeten que les posicions que es preveuen siguin aplicables a totes les administracions públiques, i també a les entitats públiques dependents d'aquestes administracions. És a dir, -i per fer un cas d'introducció, encara que el temps se m'ha (...) - que els principis que defineixen els límits per a l'administració i, per altra banda, els drets per als ciutadans, són els de legalitat, irretroactivitat, tipicitat, responsabilitat, proporcionalitat, insubornabilitat, i el principi de (...). Centrant-me, principalment, el que és el text de l'article 16, on es preveuen les infraccions, classificant-se en lleus, greus i molt greus, i atès que aquestes infraccions que menciona aquest article només podrien ser comeses pels menors que estiguin complint dins el centre les mesures judicials aplicades, en virtut del que disposa la llei orgànica del 92, crec que aquest article i els seus efectes, realment, vulneren tot el principi de proporcionalitat.

Es diu a l'article 17 que els menors, en el seu cas, podran patir les següents sancions: amonestació, privació d'assistència a determinades activitats, privació de sortides de caràcter reatiu, privació de permisos de sortida de cap de setmana, amonestament, i també, actualment -i pel que comunica la Mesa avui, exactament- privació de sortides amb griffons, on diuen certs funcionaris. Però no hi ha la necessària correspondència entre la infracció i la sanció, Sra. Consellera. És a dir, no és diu en el text, amb clara discrecionalitat de l'administració actuant -no sabem si la Sra. Consellera, el seu director general, el seu director de centre, o a qui correspondria- que un menor sofrirà (...), si serà per una falta greu o molt greu, o si el consum d'una cigarreta de haixix comportarà una simple amonestació o privarà al menor dels permisos de sortida de setmana, que poden arribar fins a quatre. O si una falta molt greu serà constitutiva d'assistir, per un dia, a una activitat recreativa.

Realment, res no diu aquest article sobre la necessitat de correspondència entre la infracció i la sanció, i no parla del principi de l'adequació de la mesura, si la mesura és adequada al fi que la justifica. La finalitat repressora i dissuasiva de la sanció exigeix que aquesta sigui superior al benefici que el subjecte infractor obtengui per la seva comissió de l'il·lícit administratiu.

Però, a més, i això sí que s'ha de remarcar, amb aquest article entenem que donam una carta blanca a l'actuació de l'administració autonòmica i, en concret a la Conselleria, perquè, amb la imposició de les sancions, per manca, no guarda la deguda adequació entre la gravetat del fet constitutiu de la infracció i la sanció aplicada.

I com que no es compleix l'exigència de la proporcionalitat amb la graduació de la sanció, no sabem si es tendran mai en compte els criteris d'intencionalitat, dels perjudicis originals i la reincidència -veig que li fa molta gràcia, però a mi me'n fa gaire.

Si a l'apartat 2 de l'article es parla de la prescripció de les faltes, i per remissió de l'article 16, en aquesta llei, serà, des de l'inici, el dia inicial a comptar aquell que es va cometre, només diu de la prescripció de les sancions, perquè, abusant -torn a reiterar- d'aquesta especial situació que té la nostra administració, es deixa tot el referent al procediment a un reglament. Això significa que els menors tendran tipificades unes infraccions, o unes conductes tipificades com a infractores, unes sancions a la buena però que s'aplicaran, es podran aplicar després d'haver-se incoat -és un supòsit- un expedient, amb una resolució administrativa on es desconeix, avui per avui, si hi haurà uns tràmits previstos, els simples, els més simples de tots, els de notificació d'aquells fets, que per a algú pot semblar que siguin constitutius de la infracció administrativa, si se li notificarà també la possible sanció, si se li notificarà la persona de l'instructor, si se li notificarà la persona o l'òrgan que resoldrà, i si tindrà, per supòsit, el dret de presumpció d'innocència. Però si ha escoltat, podrà aportar proves. (...) i poder recórrer davant jutges de menors importa, realment, molt poc.

Per acabar, Sra. Consellera, i senyors del grup popular, no crec que aquesta sigui la llei que qualsevol partit, menys el partit popular, hagués fet. La introducció de la violència, i la utilització de la força física que es fa en els articles d'aquesta addició que s'ha fet a través d'esmena no és, realment, crec, un dels mèrits més adequats per als menors que compleixen aquestes mesures.

Tot això ens dona a pensar que vostès, realment, tenen poc interès pels menors d'aquesta Comunitat, quan es tracta de menors, sempre provinents dels sectors més marginats de la nostra societat. Pot ser que si la Conselleria tengués més preocupació en l'esport i educació d'aquests menors infractors, no hagués fet falta introduir una política repressora com es preveu en aquests articles.

Respecte de l'exposició de motius, com podran comprendre, per un lapsus, queda coixa. I queda coixa perquè no parla res, aquesta exposició, d'infraccions i sancions administratives, i per suposat, menys parla, o res no diu, dels principis del procediment sancionador. S'ha de dir que aquesta llei està mal nomenada. Aquesta llei és la llei d'actuació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en aplicació de les mesures judicials sobre menors infractors, i en aplicació de sancions administratives (...) garantia per al menor. Crec necessari, i crec que si els senyors i les senyores diputats, votassin en consciència, en consciència en el sentit de veure que, realment, els articles que es poden votar són uns articles que vulneren un dels principis més típics, fins i tot, recollits a la Constitució, que és el de la proporcionalitat, votarien a favor d'aquests vots particulars, perquè la Mesa de la Cambra enviï el text, una altra vegada, a la comissió amb la finalitat que efectuï una redacció més harmòni-

ca, més acord, i més completa, i sempre respectant els drets de la Constitució Espanyola. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Sr. Planells. Altres grups que vulguin intervenir? Sí, pel Grup MIXT, el Sr. Pascual té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Estam davant un vot particular que pretén tornar el text de la llei presentat pel Govern quant a eliminar una esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular, que és la 491, i que és extensíssima - consta de sis articles-, i el contingut d'aquesta esmena és l'addició d'un capítol que es diu règim de centres i programes, és a dir, és l'addició d'un règim sancionador via esmena. Això demostra que aquest projecte de llei va venir aquí amb totes les preses i amb poques pauses, amb poca reflexió, i ara l'hem de treure. I es va dur després, a corre cuita, aquesta esmena que també, segurament, es va fer amb moltes preses, perquè si no s'hagués fet amb moltes preses, no cabria dins el cap que no hi hagués una proporcionalitat en les sancions, com no existeix, o sigui, no hi hagués la manca de graduació que existeix quant a les sancions.

El Sr. Planells ho ha explicat molt bé, crec que bastant extensament, i jo no hi he d'afegir massa coses. El que sí he de dir, en llenguatge gràfic, és que avui és possible que, per una falta molt greu, s'amonesti al menor, i per una falta lleu s'ordeni l'aïllament fins a cinc dies. Això és una aberració jurídica tan gran que, realment, no s'hauria d'aprovar això d'aquesta manera. Vostès ho volen aprovar? Bé. Però, immediatament, quan vengui i comenci la pròxima legislatura, això s'ha de llevar, perquè és una aberració, una monstruositat jurídica que, evidentment, no la volen fer vostès, qui ha fet la llei, ni el Grup Parlamentari popular, però que els ha sortit, aquest monstre.

Per tant, jo, quasi quasi, si es tengués un text que gradués les sancions a les infraccions que, evidentment, es divideixen en lleus, greus i molt greus, com mana la legislació sobre procediment administratiu, llavors crec que valdria la pena fer un esforç, perquè és una vertadera aberració el que aprovarem, avui, a l'article 17. Per tant, hem de votar en contra d'aquesta aberració.

(El Sr. Vice-President primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel PSM i EEM, té la paraula el Sr. Gomila.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Planells, a la primera intervenció he dit que, amb aquesta

lleï, el Govern s'havia oblidat del menor, i, evidentment, el partit popular ha esmenat la plana al Govern, i no tan sols no ho ha oblidat, sinó que li posen totes les obligacions, tots els règims sancionadors, i cap-tipus de dret del menor davant aquest règim sancionador, sinó que tot són faltes i tot són sancions.

Vostè ha parlat de notificacions, de drets de compareixença, de presumpció d'innocència..., tot això són qüestions que no sé si el Partit Popular deu entendre com a burocràtiques, i per això no les fica aquí dins, i el que s'ha de fer és garrot. Com més es moguïn, més garrot. Em sembla que és la política de menors que, en aquests moments s'està aplicant per part del Govern, i veim quins resultats està donant -veim no sé si cada setmana o cada quinze dies en els mitjans de comunicació el que està passant en el centre d'Es Pinaret-, i això només és una continuació d'aquesta política que nosaltres entenem nefasta. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Per part del Grup PP-UM, té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

EL SR. MARTÍNEZ DE DIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Simplemente para señalar que no apoyaremos esta enmienda. Que no se trata de un régimen sancionador, es simplemente de medidas disciplinarias, y que la graduación de las penas, tal como se reflejan en el proyecto, se hará a través de la disposición reglamentaria correspondiente. Creo que es un acierto por parte del Gobierno haberlo presentado tal como se ha presentado, puesto que todas estas cosas que se han dicho aquí son verdaderamente exageradas. Lo único que se trata es de establecer unas medidas de corrección, para que la convivencia en los centros que acogen a los menores sea posible. Yo creo que incluso son mucho más duras aquellas medidas introducidas en cualquier centro de enseñanza que las que se reflejan aquí.

Por lo tanto, Sres. enmendantes, y los grupos que apoyan estas enmiendas, ustedes han exagerado la nota. Se trata de unas levísimas medidas que no pueden, en ningún modo, considerarse coactivas, porque fuera de ellas no habría posibilidad de que se llevase a cabo un normal desarrollo del acogimiento de estos menores en los centros en donde se encontrarán bajo la tutela del Gobierno de la Comunidad Autónoma. Gracias.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Torn de rèplica? Sí, Sr. Planells, té la paraula.

EL SR. PLANELLS I COSTA:

Sí, Sr. President. Seré molt breu. Sr. Martínez de Dios, vostès sí que no els entenc. A una comissió que s'ha fet, assumptes institucionals, amb consens de tots els partits, ja aprovat un projecte o, millor dit, una llei de transferència de competències als Consells Insulars en matèria d'activitats classificades. I vegin vostès l'interès que tenen pels marcs. Ho vegin vostès, perquè vostè es contradia. Vegin, uí, on realment regula les infraccions i sancions administratives, a l'article 50 -i avui matí vostè hi era- veurà que ja: infraccions lleus: multa; infraccions greus: multa més alta; infraccions molt greus: més multa. L'article 51, competència per imposar les sancions, res no diu el text que vostès presenten. Article 53: procediment sancionador: res no diuen vostès, tampoc. Intervenció judicial, també. És a dir, és un interès que tinguin vostès per retirar això el que farà que pugem homologar uns interessos particulars amb un interès públic com és el del menor en aquesta Comunitat Autònoma. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Planells. Hi ha intervencions en contrarèplica? No hi ha intervencions. Passarem, doncs, a la votació. Demanem si es pot fer votació conjunta del vot particular a l'esmena d'addició 491 i del vot particular del Grup Parlamentari SOCIALISTA a l'exposició de motius. Es pot fer votació conjunta? Passam doncs a la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

Tornarem a repetir la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Abstencions?

20 vots a favor, 29 en contra, cap abstenció. En conseqüència queda rebutjat el vot particular del Grup Parlamentari SOCIALISTA a l'esmena d'addició 491 i el vot particular del Grup Parlamentari SOCIALISTA a l'exposició de motius.

Passam ara a la votació de l'articulat del projecte de llei. Demanem si es pot fer votació conjunta o hi ha petició de votació per separat. Sí, Sr. Martínez de Dios.

EL SR. MARTÍNEZ DE DIOS:

Sr. Presidente, nos interesaría que se votase aparte el artículo 3.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a votació, doncs, del títol del projecte, article primer, article segon, article 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, disposició addicional primera, disposició addicional segona, disposició derogatòria, disposició final primera, disposició final segona i exposició de motius.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

30 vots a favor, 20 en contra, 3 abstencions. En conseqüència, queden aprovats.

Passam ara a la votació de l'article tercer del dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda, doncs, rebutjat, per unanimitat l'article tercer...

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Demanam repetició de la votació, Sr. President, perquè no hi havia unanimitat.

EL SR. PRESIDENT:

Farem repetició de la votació.

Votació de l'article 3 del text del dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Cap vot a favor, 50 en contra, 4 abstencions. En conseqüència, queda rebutjat l'article tercer del dictamen.

Així queda, en conseqüència, aprovada la llei d'actuació de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears en l'aplicació de mesures judicials sobre menors infractors.

III.3) Debat del dictamen de la Comissió d'assumptes institucionals i generals de la Proposició de llei RGE núm. 338/95, relativa a modificació de la Llei

8/1986, electoral de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Arribats a aquest punt, demanaria, si no hi ha inconvenient per part dels portaveus dels distints grups parlamentaris, una modificació de l'ordre del dia, per tal que veiéssim abans, en aquest moment, la Proposició de Llei 338, relativa a modificació de la Llei 8/86, electoral de la Comunitat Autònoma, abans que el Projecte de Llei 5368. Entenc que hi ha assentiment respecte de la proposta feta per presidència, i, en conseqüència, passam al debat del dictamen de la proposició de Llei 338/95, de modificació de la Llei 8/86.

Per defensar, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari PSM i EEM, 1106, 1107 i 1108, té la paraula el diputat Sr. Sampol i Mas.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Durant la presa en consideració de la proposició de llei de modificació de la llei electoral de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i durant la seva tramitació en ponència i en comissió, vàrem esgotar els arguments. Ja no ens queden arguments polítics. Per tant, només cal qualificar aquesta llei, i si m'ho permeten, amb un poc de silenci, començarem a qualificar-la.

Veim a l'esmena 1106 que l'augment de la barrera legal, proposat el mes de març per a les eleccions de dia 28 de maig, és il·legítim, barroer, graponer, groller, matusser, grosser i potiner. Abundarem un poc més en aquests adjectius qualificatius. L'augment de la barrera legal és il·legítim, és a dir, és bastard, gord, adultero, espuri, fals, falsificat, postís, de mala llei, indegut. L'augment del 3 al 5% és barroer, és a dir, fet amb molta de barra. L'augment de la barrera legal és graponer, és a dir, fet a grapades, de qualsevol manera, amb incorreccions, errades i falsedats. L'augment de la barrera legal del 3 al 5% és groller, és a dir, baix, antipàtic, descortès, incívil, mal educat, ineducat, insolent. Un acte groller deriva en grolleria, és a dir, desatenció, descortesia, incorrecció, *toixarrudesa*, inconveniència, *ordinària*, indelicadesa. L'augment de la barrera legal és matusser, perquè ho entenguin, en castellà vol dir *chapucero*. L'augment de la barrera legal és grosser, és a dir, brut, bàrbar, rude, salvatge, ordinari, bast, *inelegant*, atrevit, aspre, adust, cras, absolut, inexcusable, incorrecte, defectuós de forma, rudimentari, en mal estat. La conseqüència d'acte grosser és la grosseria, és a dir, la vilania. Un acte vil és abjecte, baix, dejecte, canalla, malvat, bèrgant, infame, dolent, indigne, innòble, deslleial, menyspreable, roí. Finalment, és un acte potiner, és a dir, fet amb les potes.

Dèiem, a més, a l'esmena 1107, que l'exposició de motius i la memòria que la justifica, resulta inexacte, enganyosa, falaç, equivocada i errònia, quan afirma que aquesta proposició és la mateixa que està vigent a totes les Comunitats Autònomes. Per tant, donat que, de les 17 Comunitats Autònomes,

la majoria tenen el 3% legal, dèiem que aquesta afirmació era inexacte, enganyosa, falaç, equivocada i errònia. Inexacte, és a dir, falsa, infidel, imperfecta. És enganyosa, cosa que vol dir capciosa, baratera, tramposa, arterós, artificiosa, insidiosa, maliciosa, falible, fraudulenta, il·lusòria. És falaç, és a dir, decebedora, quimèrica, maquiavèlica. Si és falaç, com a tal, és una fal·làcia, és a dir, una mentida, un engany, una insidja, un error, una ficció, artifici, un frau, una impostura. És equivocada, és a dir, obscura, fosca, promiscua, tèrbola, dubtosa, *arredívola*, *arrívola*, vaga i imprecisa. Finalment és errònia, és a dir, lapse, apòcrifa, fingida, falsificada, suposada, incerta.

Senyores i senyors diputats, finalment, amb l'esmena 1107, proposam que, si s'aprova aquesta proposició de llei no entri en vigor fins als tres mesos de la seva publicació en el butlletí oficial. No els càpiga cap dubte que, si fos així, i depèn d'aquest grup parlamentari, no entraria mai en vigor, perquè en el pròxim període de sessions, serà modificada. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Torn de fixació de posicions dels altres grups en relació a aquestes esmenes. Pel Grup Parlamentari MIXT, el Sr. Pascual té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Això són esmenes que van dirigides a desfer el que està mal fet, van dirigides a corregir la intenció que 14.000 mallorquins pugnin quedar sense representació parlamentària, gràcies al vot d'un partit, amb el suport d'un trànsfuga. Per tant, donarem suport a aquestes esmenes.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, el Sr. Triay i Llopis té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Quins arguments s'han donat a favor d'aquesta modificació de la llei electoral, d'aquesta pujada de la barrera, o del mínim legal? Trob que el millor és anar a les fonts. El Sr. Gabriel Cañellas-Fons deia que no em sembla just que un partit intenti aconseguir, amb poc més d'un 3% dels vots, i pretengui tenir el vot decisiu del Parlament. Però, senyores i senyors diputats, el vot decisiu d'aquest Parlament no ha tengut mai el 3%. El vot decisiu d'aquest Parlament ha estat sempre el vot del diputat desertor, des de fa vuit anys. Diputats desertors que són diputats purs, són diputats independents de qualsevol compromís, de qualsevol representació i, per tant, de qualsevol percentatge.

Si anam a l'exposició de motius d'aquesta proposta, podem dir que la minoria més representativa, la que més pertoca al funcionament democràtic, la que menys s'adaptava a la realitat del teixit social, la que té els efectes més perversos, la dels trànsfugues. Aquest és el problema real que pateix aquesta comunitat autònoma.

També ha dit el President Cañellas -perquè m'agrada dir a les fonts i no als intermediaris- que aquesta proposta més pretén que hi hagi una sola xifra. No entenem però si a les eleccions legislatives europees i municipals s'exigeix un 5%, a les autonòmiques la proporció hagi de ser del 3%. Però vostès saben molt bé que això no és cert, que a les europees no hi ha percentatge, i que a les legislatives és el 3%. Què és això del 5%? És un trauma? Pot ser és un trauma, una espina clavada que té el Sr. President des de 1979, quan no va saltar la barrera del 5% a l'ajuntament de Palma, a les eleccions municipals? Un *tragaldà* que ara tracta d'imposar a tots els que vénen al darrere?

Senyores i senyors diputats, el PSM ha copat tots els òmnims del diccionari i ens ha deixat, realment, sense paraula. Però sense paraula ja ens hi havia deixat la llei, abans de la seva exposició. Per tant, què podem dir? Podríem intentar aquell argument del Partit Popular que el 3% és una barrera innòcua. Efectivament, si és una barrera innòcua, mantenguem-la, no la fem infecciosa ni malaltissa i, al revés, per impedir una barrera innòcua, no posem un altre dia una reforma iniqua.

Senyores i senyors diputats, aquesta proposta només perjudica l'illa de Mallorca, només afecta l'illa de Mallorca, ciutadans i electors de Mallorca, és discriminatòria. És un producte d'enginyeria electoral, per forçar una atribució de vots més favorable als desitjos del grup proposant, el Partit Popular. És un producte espuri, que tindrà majoria, però no tindrà legitimitat. És una llei 29 + 1, és una llei *Urraca + Bellido Dolfos*, és una llei *Don Enrique + l'tràn d'Eagle (...)*, vostès ho recorden: "*Ni quito ni pongo, sólo ayudo a mi señor*".

Senyores i senyors diputats, avui, els que proposen aquesta llei, pensaran, però no convenceran, guanyaran, però les seves cartes estan visiblement marcades. N'haurem de tornar a parlar, i serà per anul·lar una reforma que mai no s'hauria d'haver plantejat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Pel Grup PP-UM, el Sr. Jaén Palacios la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores, diputados, y a intentar responder con seriedad, como lo ha hecho el Sr. Triay, con seriedad, y no con una intervención del Sr. Pnopol, que creo que no es nada correcta. Tengo que reconocer que usted, esta mañana, ha hecho que yo fuera al

diccionario, a recoger estos términos, porque, la verdad, eran poco comunes. Pero tengo que decir que, cuando se sale aquí a la tribuna, para argumentar de esa manera, es decir, sin argumentos, y calificar esta reforma con esos adjetivos que usted ponía, creo que pocos argumentos le asisten entonces para calificarlas.

Se nos pregunta desde muchos sitios, desde la oposición, desde los medios de comunicación, en qué consiste la modificación. Muy sencillo. Esta pregunta la venimos respondiendo. Pasar del 3% al 5%. ¿Es legítima? Aquí se le acusa que no. Después ya veremos los argumentos en favor de que sí. ¿Implica discriminación? ¿O no implica discriminación? ¿Por qué se modifica? ¿Cuál es la visión comparada del problema? Estas son las preguntas que yo voy a intentar responder a partir de ahora.

Lo primero que hay que decir es que la barrera del 5% no es un límite legal, una barrera electoral que se cree *ex novo*, es una barrera electoral que, actualmente, está presente en 8 Comunidades Autónomas -de 17 hay 8 que tienen esa barrera electoral-, con concreciones, que después iremos al detalle, que es lo importante.

¿Es oportuna? Bueno, yo creo que sí. Una ley electoral que tiene que entrar en vigor antes de una consulta electoral es oportuna. Tan oportuna es hoy como pudo haber sido hace dos años, siete meses, o tres años. Lo que pasa es que, a veces, se confunde la oportunidad con el consenso, porque mañana aprobamos una modificación de esta ley electoral, de tres artículos. Por tanto, si son oportunos, si esa modificación es oportuna, ¿por qué no lo puede ser ésta? Yo creo, por tanto, que no hay que confundir consenso con oportunidad, son dos cosas muy distintas.

Por otra parte, los resultados electorales, salvo grandes diferencias, poco van a hacer con una barrera de esta naturaleza, y después veremos también por qué.

Yo sé que ustedes hablan también de que es una modificación discriminatoria. Antes lo decían. Y añadían que carece de legitimidad, que es ilegítima. Yo creo que eso son argumentos desde la demagogia. Y yo me pregunto: ¿por qué las elecciones locales, que el Sr. Triay ha puesto aquí de ejemplo, que tienen una barrera electoral del 5%, y el que no sobrepasa ese límite no puede acudir a la distribución de obtención de concejales, porque -repito- esa barrera legal que se aplica desde hace 15 años en las elecciones locales, no es discriminatoria, y la misma barrera legal, aplicada a la Comunidad Autónoma, sí es discriminatoria. Yo creo que en ninguno de los dos casos lo es. Nadie entiende eso, nadie lo cree, yo creo que ese argumento tiene muy poco peso.

Pero vayamos realmente a cuál es la cuestión. Yo creo que ya la anuncié el otro día, porque este debate es el cuarto que hacemos. Creo recordar que dije que lo importante no es el dígito, no es el 3% o el 5%, lo

importante es cómo se aplica ese porcentaje. Y así, por ejemplo, en Cantabria, en Valencia, en Madrid, en Murcia, en La Rioja, en Navarra, en todas ellas se aplica el 5%, pero cuidado, el 5% de todos los votos emitidos en la Comunidad Autónoma, votos válidos. Es decir, el 5% de todos los votos obtenidos en Madrid, no hay distritos, solamente hay un distrito, hay una circunscripción. Igual pasa, repito, en Murcia, en La Rioja y en Valencia. Eso son barreras electorales, aplicadas a un distrito. Eso realmente es una exigencia muy alta.

Igual les hablo de un (...) canario, que ustedes ya conocen, porque aquí lo he repetido en más de una ocasión. El modelo canario exige un 3%, pero cuidado, un 3% en toda la Comunidad, no en cada provincia, en toda la Comunidad, o un 20% en todas y cada una de las islas. Eso son barreras electorales, y no lo que aquí presentamos nosotros.

Yo creo, por tanto, que, con toda seriedad, hay que decir que es una modificación mesurada, porque incrementamos dos puntos y se aplica a las circunscripciones que ya hay, no se hace una aplicación distinta. Por tanto, se ha dicho aquí que la barrera legal actualmente es inocua, es ineficaz, es una barrera *light*, pues claro que sí, porque resulta que la obtención de un diputado exige y requiere mucho más sufragio que el 3% que actualmente se fija. Varía entre un 8%, o un 9, en según que sitios, a un superior al 3%.

Yo creo, por tanto, que la discusión, repito, no es si el 3 o el 5, sino cómo se aplica ese 3 o ese 5. Vuelvo a reiterar que esa medida que nosotros proponemos es mesurada.

Volvemos al tema de los sistemas proporcionales al que el Sr. Pascual hacía referencia. Bien, tenemos que reconocer que el sistema de la Constitución y la aplicación de la ley orgánica del régimen electoral general, por el sistema de aplicación de la regla de Ohm, es un sistema proporcional, pero es tan proporcional que a veces es mayoritario o introduce muchas cuestiones mayoritarias. Eso no se puede cambiar, eso no es discutible.

En consecuencia, que la barrera legal no viola ningún derecho fundamental. Se ha recurrido, en más de una ocasión, al Tribunal Constitucional. Siempre se han perdido los recursos. Incluso, en algunos casos, son recursos que han ido ceñidos a temas concretísimos, como el cómputo o no de los votos en blanco, que era uno de los recursos que el CDS presentó en el año 93.

En segundo lugar, no es discriminatorio. ¿Por que? Porque se aplica a todos por igual, las reglas del juego son iguales para todos, con esas reglas jugamos, no hay discriminación, no hay trampa ni cartón.

Tercero, esa exigencia del límite legal es una exigencia que el legislador quiere. El legislador quiere una barrera electoral. ¿Por que la quiere? Porque a la hora de sopesar gobernabilidad o atomización de fuerzas políticas, el Tribunal Constitucional se inclina, el Tribunal Federal Alemán, en

principio, desde hace mucho tiempo, por estas tesis. Vamos a la no fragmentación, vamos a beneficiar eso en detrimento de que el pluralismo político sea menor.

Yo creo, en definitiva, que con esas razones que he apuntado, hay argumentos suficientes para defender que esa propuesta electoral -repito- es legítima, no discriminatoria, y es mesurada. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Hi ha torn de rèplica, perquè entenc que tothom s'ha excedit quant a fixació de posicions. El torn de rèplica el fa el grup que ha fet la defensa de les esmenes, en aquest cas, el Sr. Sampol, Sr. Pascual. Té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. No volíem reproduir debats d'anteriors ocasions. Pensin que es va prendre en consideració aquesta proposició de llei en plenari, i s'ha tramitat en ponència i en comissió. Per tant, aquests arguments, encara que per a la gent de fora no siguin reiteratius, per als diputats sí que ho són.

Així mateix, el Sr. Jaén ha dit que ell faria una intervenció seriosa, no com la d'un servidor, a la qual ha qualificat d'intervenció *nada correcta*. Jo li vull dir, Sr. Jaén, que és una de les intervencions més serioses que he tengut aquí dins, perquè el que és seriós és nomenar les coses pel seu nom, i em sembla que els qualificatius que he trobat en el diccionari de sinònims, són els més apropiats per qualificar aquesta iniciativa que han tengut vostès.

Evidentment, vostès és més correcte que jo en les formes. En les formes vostè és correctíssim. Però, i el fons? El seu fons, és molt correcte? Els seus arguments, són perversos? Quina finalitat persegueixen? Hi entrarem. Ha qualificat la iniciativa d'oportuna, legítima, mesurada... Legítim? És legítim usar un vot contrari totalment a la ideologia per la qual va ser elegida? És legítim utilitzar un vot que ha estat elegit per a una formació política i és utilitzat per a uns fins totalment contraris a aquells pels quals va ser elegit, i que poden condicionar la majoria en el futur, precisament per una formació política que està a les antípodes d'aquella per la qual aquell diputat va ser elegit? És legítim? Jo crec que no.

És oportuna? L'oportunitat, què la dona? El moment o els sondejos electorals? S'hauria presentat aquesta iniciativa si els sondejos electorals no indiquessin un perill de perdre la majoria absoluta, de no revalidar el poder absolut? Quin és realment el motiu, la governabilitat, o mantenir el poder absolut?

Diu que és mesurada. És mesurat deixar fora del Parlament un percentatge important de la població, que pot oscil·lar entre un 10 i un 20%, i pot afectar tres forces polítiques importants? És mesurat deixar segments de vots equivalents als municipis de Lluçmajor, Inca, Felanitx, fins i tot, tal com a Manacor? És mesurat deixar aquests segments de vots, aquestes àmplies capes ideològiques fora del Parlament? Parla que hem d'evitar l'atomització. Mai, en aquest moment -i ja li vaig dir el primer dia- no hi havia hagut mai poques forces polítiques representades. Sempre hi havia hagut més grups parlamentaris que a l'actual. Tot el risc que hi ha és que, en el grup mixt, hi hagi els mateixos diputats que hi ha en l'actualitat.

Sr. Jaén, vostès utilitzen la raó de la força, nosaltres utilitzem la raó de la raó. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Contrarèplica? Sr. Pascual, té la paraula.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. És legítim que vot de Formentera, que essent el vot d'un home el principi democràtic, i

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Pascual, li vull fer l'observació que la contrarèplica és una intervenció del Sr. Sampol.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sr. Sampol, jo estic d'acord amb vostè quan parla de la legitimitat. I ho faré amb dos arguments. El primer és el que dic: donat el principi de representació, que un home és un vot, donat que, per l'illa de Formentera, a les eleccions del 91, amb 960 vots varen tenir un diputat, a l'illa de Menorca amb 2.200 vots tenen un diputat, a l'illa d'Eivissa amb 2.100, 2.200 també tenen un diputat, i l'illa de Mallorca, amb 8.200, perquè hi havia la barrera del 3%, tenen un diputat, jo crec que no és legítim dos mesos abans de les eleccions, i per intentar treure un diputat addicional al Partit Popular, no pot fer que 14.000 ciutadans de Mallorca guin quedar sense vot, quan per Menorca, per Eivissa se'n necessiten 2.000 i per Formentera 1.000. Jo crec que això no és legítim, això hauria de tornar fer vermells a aquells que proposen.

Tampoc no es poden argumentar falsedats. El Sr. Jaén ja m'ha dit diverses vegades que el 3% no és cap barrera. Sr. Sampol, sí que és una barrera. El 3% ha estat una barrera a les eleccions del 91. El CDS va fer el 2,96%, 8.100 vots. El grup pel qual va sortir el Sr. Jaén, amb un 2,7% escàs, va obtenir un diputat. Si no hi hagués hagut la barrera del 3%, aquí

hi hauria un diputat del CDS i hi hauria un diputat menys del Partit Popular. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Sr. Jaén, té la paraula. Vull recordar, perquè de vegades tenc la sensació que anam a altres qüestions, que el tema del debat són les esmenes 1106, 1107 i 1108 del PSM i EEM, i que, tal com han proposat els ponents o els membres de la comissió a aquesta presidència, està prevista que la tramitació d'aquest ple es faci en quatre debats. S'ha entrat en qüestions que no corresponien a aquestes esmenes en concret. Per tant, faig l'observació als portaveus que procurin ajustar-s'hi, donat que hi ha previstos quatre debats. Té la paraula, Sr. Jaén.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. No entraré, por tanto, en el tema de la representación, ya que después tendremos ocasión, en las enmiendas del Grupo Mixto, de la Sra. Munar i del Sr. Vidal, para hablar de ese tema. Sí quiero salir al paso de las cuestiones de legitimidad y de transfuguismo, de las que ustedes están aquí, continuamente, acusando. Yo creo que esta medida es legítima, absolutamente legítima, porque se plantea por un grupo parlamentario que obtuvo en las elecciones 31 diputados y que, por circunstancias que no vienen al caso y que todos conocen, ha quedado reducido a 29. Pero ustedes no están legitimados para apropiarse de esos dos votos que antes estaban sentados en nuestro grupo.

En cuanto al 3%, Sr. Pascual, el 3%, ya lo vengo diciendo, no garantiza nada...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Jaén, és el Sr. Sampol, per favor.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí, Sr. Presidente, lleva usted mucha razón. ...no garantiza, en absoluto, la obtención de un diputado. La voluntad del legislador es que exista una barrera electoral, esa es la voluntad manifiesta del legislador, y he demostrado, con ejemplos, que la barrera electoral de Baleares no es tal, no es un límite electoral, no es ninguna cláusula de exclusión, porque todo el mundo la pasa, y si la pasa, además, no obtiene ningún diputado. En consecuencia, les comentaba que la discusión no estaba en el número, en el porcentaje, la discusión estaba en cómo se aplicaba. Y los ejemplos que he puesto son suficientemente expresivos para que ustedes vean como en otras Comunidades, gobernadas en la mayoría por el partido socialista, se viene aplicando el 5% en toda la Comunidad. Esa es una barrera electoral. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Passam ara al torn de debat de les esmenes 1025, 1026 i 1027, del Grup Parlamentari MIXT. Té la paraula la Sra. Diputada Munar i Riutort.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Unió Mallorquina està convençuda que, tan sols la prepotència i la mala consciència del Partit Popular, i molt especialment del Sr. Cañellas, pot fer que, en aquests moments, es modifiqui aquesta llei electoral. A través de ponència i de comissió hem estat estudiant la proposta de modificació d'aquesta llei, i ben lluny d'entendre quina és aquesta proposta i què és que la pot justificar, ens hem adonat que, realment, és un despropòsit total. Tan sols es pot justificar amb un intent, un intent desesperat, d'aconseguir un diputat més que pugui fer que existeixi el que realment el Partit Popular enyora, o almanco algun dels membres del Partit Popular, aquesta majoria absoluta, aquesta majoria dominant, que ens recorda més que res un partit únic que ho controlava tot.

Tan sols des del menyspreu que significa no tenir en compte la noció bàsica d'un home un vot -jo vull dir una persona un vot- pot fer que, en aquests moments, es modifiqui aquesta llei i no es tenguí en compte per què, en un moment determinat, es va fer de manera que Mallorca quedàs claríssimament perjudicada front a Menorca i Eivissa. Nosaltres entenem que, en un moment determinat, fruit del consens, de la (...), que hi hagués acord entre les illes, en un moment determinat es pogués dir que Mallorca tengués 33 representants, Menorca 13, Eivissa 12 i Formentera 1. Això significava que Mallorca, que té el 80% de tota la població i de tots els electors, es veia, realment, disminuïda en la seva representativitat en front de Menorca, Eivissa i Formentera, que tan sols representen el 20%. Això, traduït, significa que un senyor surt diputat de Formentera amb 900 vots, i que, en canvi, a Mallorca, en feien falta 8.000, a Menorca bastaven 2.100 i a Eivissa 1.900.

Amb la nostra esmena a aquesta modificació de llei, demanem una cosa tan justa com que Mallorca tenguí 37 diputats, front dels 11 de Menorca, 10 a Eivissa i 1 a Formentera. Nosaltres creim que seria més proporcional, que seria més just, i que, de qualque manera, es faria justícia a Mallorca.

Crec que aquesta llei sempre ha estat, i continuaria essent, generosa cap a les illes menors, de Menorca i Eivissa, però si es modifica la llei -la proposta no era d'Unió Mallorquina, ha estat del Partit Popular-, ben bé podem pensar de fer justícia i redistribuir proporcionalment el número d'escons i diputats.

També a l'esmena 1026 demanem que se suprimeixi l'apartat 2 d'aquest article únic, que diu que s'ha de passar d'un 3 a un 5%. És ver que pot ser legal, que aquí hi ha un número de vots suficient perquè s'aprovi, però nosaltres creim que és una immoralitat. Creim que és una immoralitat

modificar una llei electoral que, tan sols, afecta Mallorca -perquè no afecta en absolut Menorca i Eivissa- en contra de la voluntat dels mallorquins del Consell insular de Mallorca, que representa els mallorquins. Hem de tenir en compte que el Consell Insular de Mallorca va dir no a la modificació de la llei electoral, que només l'afectava aquest. En canvi, vostès, senyors del Partit Popular, volen modificar aquesta llei, en contra de la voluntat de Mallorca i dels mallorquins, amb un vot d'un senyor que va sortir pel partit socialista i que, a més, representa la circumscripció de Menorca. Per tant, no està realment, en el nostre entendre, legitimat per votar una llei que només afecta la nostra illa.

Davant tants despropòsits, ens hauríem de demanar per què el Partit Popular, per què part del Partit Popular -perquè hem de ser conscients que no tothom del Partit Popular estava a favor de modificar aquesta llei, cosa que és significativa- vol votar una llei, modificar una llei contra l'opinió de Mallorca i els mallorquins. No ho entenem, senyors del Partit Popular.

Tampoc no entenem perquè, donat que es modifica la llei, no es fa una justícia més proporcional de Mallorca respecte de Menorca, Eivissa i Formentera. I el que ja no entenem en absolut és com, quan el seu partit va defensar res menys que no votar l'Estatut d'Autonomia, la nostra carta magna, en base a un tema tan primari com dir que ells defensaven la paritat, ara resulta que modifiquen la llei, i diuen que de paritat no en volen saber res, sinó que volen la proporcionalitat tal com estava. Jo crec que això significa, i és evident, som conscients tots els diputats de la Cambra, inclòs el seu grup, en són conscients els mitjans de comunicació, i el poble de les Illes Balears, que això és posar-se totalment en evidència, davant un tema que és injust, a dos mesos vista d'unes eleccions. Nosaltres creim que no són formes, que són formes pròpies del caciquisme, i ho vaig dir en el Consell Insular, i ho repetesc en aquest Parlament, pròpies de república *bananera*. Tenim una llei, em convé, em va bé, me la quedo, la llei no em convé, no em surten els números, la canviï. A dos mesos vista d'unes eleccions, això és una total immoralitat.

I només tenc una explicació del motiu pel qual un partit polític, a dos mesos vista d'unes eleccions, modifica una llei electoral, quan mai no se li havia ocorregut modificar aquesta llei, quan en el seu programa -aquest que, segons el Sr. Jaén Palaciós havien de defensar- no constava, en absolut, aquesta modificació de llei. Hauríem de veure, en un moment determinat, qui ha incomplert i qui ha complert, perquè, que jo sàpiga, no hi havia cap proposta de modificar una llei electoral en aquest sentit. Seran vostès que hauran canviat d'opinió, però no altres diputats que estam en aquest Parlament.

Jo crec que tan sols hi ha una explicació. I l'explicació és por, i la por es té quan es té mala consciència, perquè si no es tengués mala consciència de males actu-

ons, no hi hauria perquè haver-hi por. Després d'unes
acions hi ha uns resultats, el poble decideix, s'arriba a
rds, s'arriba a pactes, s'arriba a solucions, no hi ha cap
s de problema de governabilitat, no ha existit mai en
est Parlament, no tenim perquè pensar que el dia de
nà n'hi pogués haver.

Senyors del Partit Popular, les lleis electorals -sempre s'ha
és de domini públic, ho saben tots els Parlament del
n- han de ser, tant les lleis com les seves modificacions,
it del consens, del consens...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Munar, es ceneixi a la qüestió, per favor.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

La qüestió és que presentam unes esmenes, amb les quals
nanam claríssimament que no hi hagi una modificació...

EL SR. PRESIDENT:

No, Sra. Munar, no estam en el debat de totalitat o en el
at de presa en consideració, que ja han tengut lloc. Estam
n debat final d'un dictamen, de 3 esmenes en concret, i al
g de la intervenció he sentit molt poc d'intervenció en
ació a aquestes tres esmenes en concret, i sí amb el debat
èric de totalitat, que ja va tenir lloc en el seu moment.
r tant, li prec a vostè, igual que a tots els intervinents, que
cenyixin a la defensa concreta de les esmenes.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Sí, Sr. President. Vull dir que les esmenes 125, 126 i 127
i totalment...

EL SR. PRESIDENT:

1025, 1026 i 1027, Sra. Munar.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Gràcies, Sr. President. Són totalment contràries a la mo-
icació d'aquesta llei, demanen que se suprimeixi el 5% i
e es quedi en un 3%, cosa que justifica l'explicació que
c que he donat amb anterioritat. També es demana, a
xposició de motius, que no es modifiqui aquest article i
e, pel que fa a l'exposició de motius, es varii d'acord amb
nostres propostes i a la primera esmena, es demana que
uesta modificació de llei sigui respecte de nombre de dipu-
s i que hi hagi un tant per cent més proporcional per
allorca, modificant de 33 a 37 diputats, és a dir, el mateix
mbre de diputats per les Illes Balears, però amb una re-
sentació més justa per l'illa de Mallorca.

No, Sra. Cirer, no m'he embullat, però, com que tenc
erents apunts, i el Sr. President m'exigeix que em ceneixi

molt constantment, intent evitar aquells punts que no
coincideixen exactament. Només es tracta d'això.

En concret, i per resumir -veig que tenc el llum
vermell encès- vull dir que aquesta proposició de modi-
ficació d'aquesta llei a dos mesos vista, ens sembla total-
ment immoral, i que només pot tenir un objectiu, que
és aquest intent desesperat, com he dit abans, d'aconse-
guir majories absolutes i dominants, fruit de la prepo-
tència que ha tengut lloc durant aquesta legislatura, han
pensat que sempre podrien tenir aquestes majories,
s'aconseguissin d'una manera o d'una altra, i com que el
poble de Mallorca i les enquestes no els donaven aquests
resultats, és per això que ens proposen avui aquesta
modificació, fora de temps i fora de lloc. Moltíssimes
gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Munar. Grups que vulguin intervenir en
relació a aquestes esmenes? Pel Grup PSM i EEM, el Sr.
Sampol té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Farem una explicació de vot,
perquè la Sra. Munar planteja en les seves esmenes...

EL SR. PRESIDENT:

Serà fixació de posició, no explicació de vot, en tot
cas fixació.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Fixació. Per ser escrupolosos, és així, Sr. President.
Dèiem que planteja la Sra. Munar dues qüestions dife-
rents. Per una part, amb l'esmena 1026 la supressió de
la barrera legal, és a dir, esmenant o proposant la su-
pressió de l'augment del percentatge del 3 al 5% retorna
a la qüestió que havíem plantejat nòsaltres amb les
nostres esmenes. És evident que li donarem el nostre
support, i votarem afirmativament l'esmena 1026.

Ara bé, les altres dues esmenes -ho ha explicat la Sra.
Munar-, la 1108 i la 1106...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Sampol, la 1108 i la 1106 són del Grup PSM i
EEM, estam parlant de la 1025, 1026 i 1027, del Grup
Parlamentari MIXT.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Les altres dues qüestions que
ha plantejat la Sra. Munar vénen a plantejar una modifi-
cació del número d'escons per Mallorca, Menorca, Eivis-
sa i Formentera. Ja vàrem dir, a la presa en consideraci-

ò, que això suposava obrir una caixa de trons, tornar a recuperar històries del passat, de rancors entre illes, però que no culpàvem la Sra. Munar sinó que, a partir que s'havia romput el consens, estava totalment legitimada per fer aquesta proposta d'acord amb la seva ideologia.

Naturalment, el nostre grup no comparteix aquest criteri. Entenem que aquest Parlament, durant aquests anys, no ha funcionat amb criteris de territorialitat, no s'ha produït mai cap votació per illes, sinó que aquí, sempre, les votacions han estat per afinitats ideològiques. Per tant, nosaltres no som partidaris d'aquesta modificació, sense que això no vulgui dir que anam a favor o en contra d'una illa o d'unes determinades illes, i, per tant, votarem a favor l'esmena que proposa deixar la llei electoral com està, amb la barrera màxima del 3% i votarem en contra de les altres dues esmenes. Gràcies. Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, el Sr. Triay i Llopis té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Hi ha tres esmenes, de les tres esmenes, una va per la supressió. Per tant, consider que és un tema debatut en el debat anterior, i jo em centraré en el tema dels canvis, de la composició d'aquest parlament per illes. Si partim del principi que hi ha d'haver un diputat per Formentera, la proporció pura per població donaria que aquest parlament ha de tenir 162 diputats, i d'aquests 162 diputats, 132 haurien de ser de Mallorca. Això és la proporcionalitat pura amb un diputat per Formentera. Però suposem que el diputat per Formentera no el comptam, perquè dona un resultat exagerat, i consideram que és una excepció de la regla, i que per tant partim dels diputats de Menorca o d'Eivissa com a base de la proporcionalitat. En aquest cas aquest parlament hauria de tenir 129 diputats, i 105 haurien de ser de Mallorca perquè fossin proporcionals amb els d'Eivissa i els de Menorca.

Per tant està clar que som enfora d'una proporcionalitat pura, que som enfora en detriment de la representació del ciutadans, dels electors de l'illa de Mallorca, en arés del compliment del que diu l'Estatut, un sistema de representació proporcional que assegurí una adequada representació de totes les zones del territori. Sobre els ciutadans de Mallorca, per tant, ha recaigut la major renúncia a la representació, per rompre històriques incomprensions entre illes, per acabar amb recels que dificultaven el projecte comú de les Illes Balears. Per tant, la raó aritmètica va molt més enllà del que suposa la proposta d'Unió Mallorquina, de la diputada Sra. Munar. Però la raó política avui aconsella no modificar la composició del Parlament, no modificar la llei actual, la de 1986, que a més vull recordar que és pràcticament idèntica amb una simple modificació de passar de nombres pars a nombres impars del que diu l'Estatut d'Autonomia del 1983.

Per tant en aquest moment som a una desigualtat de vot, en contra dels ciutadans de Mallorca, de multiplicació de 3 o 4 el vot necessari a l'illa major en relació a les illes de Menorca i d'Eivissa. Però aquesta desigualtat de vot -temporal, perquè qualche dia crec que s'haurà d'anar corregint- és tolerable a canvi del diàleg entre illes, de la pau insular, de l'acceptació a totes les illes del paper i de l'autoritat d'aquesta assemblea legislativa. Pensi, Sra. Munar, que fa només 9 anys, quan aprovàvem aquí aquesta llei electoral que avui volen modificar, el que era portaveu del Grup Popular, i avui company seu al Grup Mixt, el Sr. Vidal, deia que aquella llei que anàvem a aprovar, i que és la que avui vostè proposa modificar en la seva composició, la seva aprovació podria resultar atemptatòria per a la viabilitat de l'autonomia balear. Per tant, hem de reconèixer que hem avançat molt, però no correm tant. Sra. Munar, els seus arguments estan carregats de raó, però avui no seria responsable, entenc jo, modificar aquesta composició. Seríem acusats del mateix que acusam als que proposen modifica la barrera electoral, d'inoportunitat, d'aprovar-ho la darrera setmana, d'insuficient acord, de no respondre a compromisos polítics públics i notoris que haguessim agafat davant l'elector. Per tant aquesta proposta de modificació de la composició no tindrà el nostre suport. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Pel Grup PP-UM el Sr. Jaén Palacios té la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Fijaré la posición del grupo diciendo que votaremos en contra. En el debate no se ha aportado ninguna idea nueva, después del debate de enmienda a la totalidad, y nos parece a nosotros que la Sra. Munar, que no ha aparecido en las ponencias de la Comisión, y que ha usado un turno de gracia, que debiera ser una figura parlamentaria en el nuevo Reglamento, un turno de gracia concedido por la Junta de Portavoces, porque no tenía derecho a intervenir en el Pleno; pues me parece que no ha aportado, como decía, nada nuevo al debate. Votaremos en contra, Sr. Presidente. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Vol fer ús del torn de rèplica, Sra. Munar?

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

Poea rèplica mereixen les respostes, sobretot del Grup Popular i del Sr. Jaén Palacios, i dir-li que en ponència hi vaig ser, i que tal vegada el que no hi era, era ell.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Munar. Intervencions en contrarèplica? Té araula en contrarèplica.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sólo faltaría, Sr. Presidente, la Sra. Munar ha utilizado -ito- un turno de gracia concedido por el Grupo Popular, su portavoz, i el resto de portavoces de la Junta de Porceces, porque no tenía derecho a defender esta enmienda, que no estuvo presente, como consta en el acta de la nición última. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Passam al debat de les esmenes 1083 i 1084, del Grup Parlamentari MIXT. Té la paraula el diputat Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Com que jo també utilitzo un torn de gràcia, no pretenc treure en desgràcia, si no som graciós. Però sí que els ulls diran una cosa, que jo procuraré fer poques gràcies i, a pesar que tinc les gràcies a tots per poder parlar, però en procuraré fer poques, per centrar-me en el que és la nostra esmena. Bé, la nostra esmena perquè una és conseqüència de l'altra. No obstant sí vull dir, per centrar la qüestió, que aquí jo no vull destapat cap caixa dels trons, en tot cas han estat altres, jo em referesc només als que proposen la modificació, perquè jo tenc una base, que és precisament demanar el compliment d'alguna cosa que es va prometre, i que una vegada modificar-se la Llei, s'ha de complir.

No és la nostra Llei electoral, per tant, entre altres raons, l'actual portaveu del Grup Popular va dir fa pocs dies, i així consta en el corresponent *Diari de Sessions*, que entre altres raons, com he dit abans, legítimament podien modificar-la. Els varen imposar aquesta, i és veritat. I quina és la Llei electoral nostra? I dic nostra perquè, com s'ha dit abans, jo i el portaveu del Grup Popular aleshores. Quina és la Llei electoral nostra?, pregunt. No és, indubtablement, la que ens varen imposar l'any 1986, supòs que només els grups de l'oposició i el grup que donava suport al Govern, i que llavors no n'hi va voler donar. Jo els dic, la nostra Llei electoral, la nostra, la de vostès i la meua, és exactament la que quedaria si s'acceptés l'esmena número 1083, que defensa aquest diputat. Se m'ha oblidat demanar al principi que llegissin, però m'ha oblidat. Però vostès ja saben quina és. Jo no sé si procedeix que es llegís el text d'aquesta esmena 1083. Si procedeix, la tenen tots vostès. Procedeix?

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Jo crec, Sr. Vidal, que vostè pot explicar el contingut de l'esmena.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Bé, està explicada. És això que algú ha dit aquí, que era una qüestió primària. De primària serà quant a ordre, perquè va ser el primer; però no primària quant al seu significat. És fonamental. Joestic en el mateix, la viabilitat de l'autonomia; vostès, alguns -no em puc dirigir a ells- són els primers que diuen que no s'ha aconseguit. La viabilitat depèn molt de les bases. Jo aquí mai no he parlat de transfuguisme. És ver que no? Però jo vull parlar avui aquí de transfuguisme, però vull parlar del pitjor transfuguisme que hi ha. Aquests que acusen sempre -jo entre ells-, per exemple al PSOE a nivell nacional; el pitjor transfuguisme que hi ha és el de les idees, aquest és el pitjor transfuguisme, perquè suposa el més greu engany a l'electorat, i sobretot si les idees són fonamentals.

Jo faig sempre una analogia, la torn a repetir: Té menys transcendència, però molt menys, per exemple, aquest règim especial fiscal i econòmic per a les Illes Balears, que defensa -i fa molt bé, i jo li don suport- el Grup Popular. Vostès diuen que és una cosa imprescindible per a la nostra anava a dir competitivitat i supervivència quant a l'activitat econòmica. Es figurin que al cap d'un cert temps ens diguessin vostès que no, que tenien raó els socialistes, que no era ver. Bé, això seria un transfuguisme d'idees, passar d'una banda a l'altra, però anar-se'n d'una. Això, quant al model d'autonomia és el que ha fet el Partit Popular. La formació popular va defensar abans, a l'etapa preautonòmica, i després a la primera legislatura, una determinada concepció -és fonamental això- de l'autonomia basada en la paritat corregida, que no és cap broma; ni és ni paritat ni proporcionalitat absoluta, és corregida quant a la distribució territorial dels escons en aquesta cambra. I la Llei, el sistema electoral que ens ocupa avui, era el que avui podrien aprovar si donaven llum verda a l'esmena queestic defensant. Seria exactament el que defensava el Grup Popular. Si no ho fan així, si com varen, fer davant l'esmena a la totalitat, el que fan és donar mà als arguments, als mateixos que el PSOE i tots els grups de l'oposició de llavors varen esgrimir el 1986 per imposar -en frase de vostès- per imposar-nos una llei electoral fins ara en vigor, i renunciem als plantejaments propis, i que *¡ajo!*, com diuen en castellà, uep!, que diuen aquí, a Mallorca; no dic com ho diuen a Eivissa, perquè és molt fort; qualificaven, alerta, aquests plantejaments propis d'irrenunciables, quan en l'any 1979 i 1983 prometien als habitants d'Eivissa i Formentera, i per això jo vull dir sí, prometien els responsables del Partit Popular als habitants d'Eivissa i Formentera, jo era un de tants que els ho prometia; però hi havia gent de més categoria que també ho prometia, i per això que no es digui

que la modificació d'aquesta llei només afecta a Mallorca. Per omisió, no per comissió, que pot afectar Mallorca, la comissió tant és que sigui del 0,3 com del 0,5%, la comissió en termes comercials, no?, només hi ha dos punts. Però per omisió, que és més important, afecta les Pitiüses.

Vostès si no donen suport, si no aproven aquesta esmena, es convertiran en trànsfuges d'idees, i el que és més greu, en presumptes culpables d'estafa al poble de les Pitiüses. Jo esper encara que el seny s'imposi, i que acceptant aquesta esmena puguin lliurar-se als responsables populars -entre cometes, perquè en aquest cas es faran impopulars- de l'acusació que en el sentit del mandat els farà l'opinió pública d'Eivissa i Formentera, i que afectarà especialment els diputats pitiüsos del grup, alguns dels quals, els més qualificats, fins i tot varen afirmar recentment que el 1986 els socialistes tenien raó. Clar, és l'argument que ara s'utilitza: es vota per partits, i no per illes. I acab, Sr. President, un poc fort. Es vota per partits i no per illes, efectivament aquesta és la conclusió dels que quan voten en qüestions com aquesta que ens ocupa, no sempre, ho fan pels partits, o pel partit i, perdó per l'expressió, se'n foten de la seva illa.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Grups que vulguin intervenir en fixació de posicions? Pel PSM i EEM té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Crec que en poques ocasions com aquesta hem presenciat un Sr. Vidal tan carregat de raó i coherència, i vull dir que al llarg d'aquests quatre anys, Sr. Vidal, vostè sempre ha estat carregat de raó i coherència, però avui més que mai. Lamentablement, Sr. Vidal, en l'esmena que fa relació a la modificació de l'atribució de representativitat per illes, així com he dit a la Sra. Munar, no li podem votar afirmativament. Dic lamentablement perquè resulta difícil votar contra arguments tan ben raonats. Però en definitiva la seva proposta, encara que sigui coherent, ni és justa ni és oportuna. No és justa segons la nostra concepció. Si aspiram a construir un país de cada dia més cohesionat, hem de tendir progressivament al postulat d'una persona, un vot; i la proposta que vostè defensa no és exactament aquesta representació.

També creim que si un dia s'aprova una modificació d'aquestes característiques hauria de ser fruit d'unes llargues negociacions i consens polític. Però, així com hem dit a la Sra. Munar, tampoc no el culpam a vostè, Sr. Vidal. Vostè és una persona coherent i responsable. Qui és irresponsable són uns governants que en lloc de cercar la cohesió dels pobles, els separen, que juguen amb foc per interessos partidistes o partidaris, que modifiquen lleis en benefici i a conveniència propis, ja sigui una llei electoral, ja sigui una llei d'espais naturals. Si això es consuma, si aquesta modificació es consuma i els proposants obtenen els seus objectius, que són la majoria absoluta, el poder absolut, ens haurem de

demanar: què li passa a aquest poble?, què li passa al nostre poble, què dorm? Quan reaccionarà aquest poble?, o, si es consuma el seu propòsit, Sr. Cañellas, és que ja no queda poble? Moltes de gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Pel Grup SOCIALISTA el Sr. Triay i Llopis té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Vidal, estic en desacord amb vostè, però en moltes de les coses que diu té molta de raó. Jo me n'alegr que el Partit Popular hagi vingut a les nostres en aquesta qüestió de la representació i de la composició del Parlament des de l'any 86 cap aquí; però a la vegada comprenc la seva irritació, Sr. Vidal. Aquest, certament, és un debat carregat de nostàlgia. A vostè li han obert el bagul dels records, a tots ens l'han obert, i vostè hi ha trobat els vells vestits oblidats, i per això aquesta olor de naftalina invadeix ara tota aquest cambra. Perquè és realment fort -vostè té raó- el que aquí varen dir aquell dia de l'any 1986: "Són raons elementals de decència amb una trajectòria política les que ens obliguen a ser coherents amb els plantejaments i les promeses electorals que varen fer a l'hora de la paritat. L'únic grup que té una trajectòria de les tesis paritàries, que és tan rectilínia com coherent. Sempre ens podem presentar davant el nostre electorat i davant el poble balear amb la cara ben alta per haver dit que fariem i haver fet allò que vàrem dir. Davant aquesta dignitat de la coherència n'hi hauria que ens recomanariem el possibilisme. El possibilisme polític no pot arribar tan enfora com a violentar les pròpies conviccions i qüestions que consideram essencials per a la nostra autonomia, i per a nosaltres la paritat corregida ho és".

Paraules. Vostè ho recordarà, Sr. Vidal. Era el vice-president del Govern de llavors l'autor d'aquestes paraules. I va arribar a lligar la seva continuïtat en política, la seva sort, com se sol dir, al triomf de les tesis paritàries; apòstol de la paritat que en lloc del martiri que havia anunciat, es va triar l'apostasia còmoda, i aquí el tenim. I ara votaran en contra del que vostè defensa. I jo estic content que els adversaris em donin la raó, però he d'estar d'acord amb vostè que han mostrat el llautó. La venjança, Sr. Vidal, és un plat que es menja fred, i avui vostè viu aquest moment.

Jo crec que ningú no hauria d'haver baixat del porxo de l'arxiu la Llei electoral, però, com han dit els que han parlat, vostè no és responsable, ho són els que volen violar aquest parlament amb la modificació del percentatge mínim de vot, de la barrera legal. Són els que han obert el bagul de la Llei electoral, i dins aquest bagul

ha trobat -no podia ser d'altra manera- els esquinçaments de vestidures, els principis irrenunciables, les conviccions últimes per part dels mateixos que avui segur que menyspararan els seus argument. Sr. Vidal, no el votarem, però ja segur que el comprenem. Moltes gràcies.

L SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay Llopis, Pel Grup PP-UM el Sr. Jaén té la paraula.

L SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Volvemos una vez más al debate que repetimos hace ya once días, cuando hablamos de la enmienda a la totalidad presentada por el Sr. Vidal. Ya le dije entonces que en este mismo momento el Grupo Popular manifestaba su intención de hacer, y hacía algún tiempo, de modificar el artículo 12, en el sentido que hacía referencia a la cláusula de exclusión territorial, y que de lo demás no hacíamos cuestión en estos momentos, porque nuestra preocupación era muy otra, nuestra preocupación era en esos momentos era la subsidiariedad, la aplicación de las transferencias a los consejos insulares, se hicieran evitando duplicidades, con la dotación suficiente, que se ejerciesen por los consejos insulares con eficacia y que se caminase en la vía de la descentralización en beneficio de la autonomía, y sin perjuicio de la coordinación y la cooperación que la Comunidad Autónoma y los consejos insulares tienen que abordar.

Hay un argumento que no se ha sacado aquí, pero creo que es importante: la sentencia del Tribunal Constitucional del año 92. Creo que hay que sacarla, al menos en una parte, que afecta a la representatividad. Esa sentencia recoge lo que ha venido dictando este alto tribunal, esta alta magistratura no pocas veces, relativo a la representatividad; y dice que la representatividad es un criterio tendencial -no tendencioso, ¿eh?, tendencial- que en la práctica queda moderado en la aplicación del sistema proporcional. Sabe usted que el recurso lo puso el Partido Popular, 50 diputados en el Congreso; y se recoge allá, uno de los criterios, el tema de Formentera, desgraciadamente, que se invocaba el sistema proporcional, ese argumento hoy en día ya no es posible. Ese argumento, Sr. Vidal, hoy en día ya no es posible.

Yo creo que en esa idea de un hombre, un voto, ya la he explicado el otro día, pero debo ser un mal profesor, porque que no me entienden. Ese es un principio de la Revolución Francesa, que aquí se ve que algunos se extrañan cuando nosotros remontamos al siglo XVIII; pero un hombre un voto significa que x votos, x diputados; y 2x, 2x diputados, no. Explicamos el otro día esa frase del alguacil de Nottingham, y ese es el sistema electoral. No hay una proporcionalidad pura, como el Sr. Triay aquí nos explicaba, hay unos matices teóricos que en la práctica no están así. La proporcionalidad es corregida. En este momento -y fijo la posición del grupo, sin entrar en debate con el Sr. Vidal ni con nadie- es a nuestro juicio el momento oportuno para hablar de

estas cuestiones. Hay otras que han surgido al hilo del debate de esta modificación, que mañana las veremos, y también veremos cómo estamos de acuerdo en esas cuestiones de financiación; y en otras cuestiones no tanto, porque nos separan evidentes diferencias.

Sr. Vidal, usted sigue en el tema éste con una actualidad que yo creo que no la tiene. Y ahora ya tendré que entrar cambiando el turno, porque tengo que decirlo así. Esa actualidad, ese recelo desde las islas menores hacia Mallorca, ese recelo y esa preocupación, Sr. Vidal, que existía, porque ha sido histórica en los años 70 y principios de los 80, yo creo, tengo la impresión, sé, porque he podido tener acceso a documentación, encuestas, etcétera, no existe. Entrar en el tema de Formentera, el otro día lo expliqué, en el tema de Formentera, el índice de relación poblacional significaría duplicarlo con la propuesta que usted hoy hace aquí. Sr. Vidal, yo cuando hablo, hablo con argumento y con razones, significaría el IRP de Formentera, el índice de relación poblacional, y significaría que un voto en Formentera valdría 8 votos de Mallorca. Nos parece que en este momento un voto de Formentera vale casi 5, nos parece que es una forma razonada de momento. Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. En torn de rèplica el Sr. Vidal té la paraula.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Moltes gràcies, Sr. President, i molt breument, només per dir al Sr. Sampol que li agraeix el que ha dit de coherència, etcètera; però jo per ser coherent li he de dir també que no estic d'acord amb vostè que el meu plantejament no tinguí una base o d'un pacte o un conveni. Ja he dit jo que jo no destap cap caixa dels trons. Jo només vull que s'obri que hi ha en el Despatx de Cortesia aquí, d'aquest parlament, on hi ha un pacte, un conveni de totes les forces polítiques de Balears, i no m'estendré més, es diu el Pacte de Bellver.

Quant al Sr. Triay, li vull assegurar que amb la meua postura, amb la meua posició, amb el meu plantejament no hi ha cap ànim de venjança, en absolut; només hi ha un sentit de coherència, de defensar el que sempre he defensat i, com he dit moltes vegades, jo no m'he canviat la camisa, me l'he feta neta i res més.

Quant al que m'ha dit el Sr. Jaén, el Sr. Jaén se la deu haver fet neta, però també se la canvia, segurament, que també és molt saludable això; perquè realment quan jo ja estava disposat ni tan sols a contestar-li; vaja!, si estàs allà on estava algun temps el destituïria avui, perquè, vaja!, treure'm avui aquí la sentència del Tribunal Constitucional contestant un recurs que va interposar el propi Partit Popular, carregat de raó, i la sentèn-

cia, Sr. Jaén, hagués estat exactament... Jo em pensava que l'altre dia quan contestava al Sr. Triay, que ho va argüir, això; però com que vostè ha canviat els arguments, i ha agafat els del Partit Socialista, ara li he de contestar a vostè. No era el Sr. Triay, era el Sr. Vicenç Tur; bé, però és igual, era del Grup Socialista. El Tribunal Constitucional s'hagués donat aquí el resultat que hem dit, i que jo propòs, i s'hagués aprovat la Llei així, i hi hagués anat el Socialista, l'hagués desestimat igual. Tan legítim era el que proposàvem nosaltres com el que proposaven ells. I, per favor, tots pareix que donen la culpa a Formentera, com si la pobra illa de Formentera, que prou sofrida està, tengués (...), i tots treuen Formentera. Bé, jo els puc dir una cosa: que a Formentera, i el Sr. Trillo, amb el qual havia tengut moltes ocasions de parlar aquest tema, junt amb el diputat per Eivissa, que llavors era Enric Ramon Fajarnés, el Sr. Trillo i a més tots els que varen... el que argüien era que Formentera havia de tenir més representació, com passa amb les Illes Canàries, perquè deien que un no era proporcional, no s'ajustava a la proporcionalitat que diu la Constitució. Això ho va desestimar el Tribunal Constitucional, i tal vegada tenia raó, però li torn a repetir: No em treguin més aquesta sentència del Tribunal Constitucional, i menys vostè; si vostè, en tot cas, hauria d'haver defensat el que llavors, que pensava d'una manera diferent d'ara, va fer que recorréssim al Tribunal Constitucional. Però que vostè tregui això, vaja!

I llavors el que vull dir, però ja per acabar, no hi ha recels actualment entre les illes, jo no ho dit en cap moment. Jo només dic que per tenir una autonomia que passi per totes i cadascuna de les illes la base fonamental -o ens vàrem enganyar tots els del Grup Popular, sobretot quan parlàvem a Eivissa i Formentera- era la paritat corregida. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Intervencions en contrarèplica? Sí, Sr. Jaén, té la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Sr. Vidal, el Tribunal Constitucional siempre tiene la razón, I guste a usted o no le guste. Yo lo que estoy diciendo -y lo repito porque veo que usted no recuerda la sentencia, yo la tengo muy fresquita- esa sentencia, uno de los argumentos, Sr. Vidal, expuestos por el Grupo Popular, perdón, por 50 diputados del Grupo Popular en el Congreso, que es como se ponen los recursos de inconstitucionalidad, se pusieron y se perdió, porque una de las razones que se decían era que la elección en Formentera se hace por el sistema mayoritario. Pues no señor, el Tribunal, le repito, que recoge la representatividad con el criterio que yo le he explicado, con esa razón.

Sr. Vidal, yo no la tengo contra Formentera, lo que pasa es que Formentera es el ejemplo más extremo, y por eso lo he puesto como ejemplo. Es el más extremo porque es donde el IRP, el índice de representación poblacional crece más

con las propuestas que usted hace, que sube al 7,80 exactamente, creo recordar, en torno al 8.

Por último, usted sabe, Sr. Vidal, que en el Grupo Popular en aquel tiempo, formado por varios partidos políticos, porque era una coalición, Sr. Vidal, en aquel tiempo era una coalición de partidos, no todos pensaban igual que usted; y casi me atrevería que puesto el tema a votación dura en el grupo en aquel momento -y me falla un poco la memoria- había bastantes diputados para los que lo de la paridad no era un tema que fuese prioritario. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Passam al darrer debat, que correspon a les esmenes 1165 i 1166, del Grup Parlamentari SOCIALISTA. Té la paraula pel grup esmenant el diputat Sr. Triay Llopis.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Aquestes dues esmenes, que tracten un sol tema, no tenen res que veure ni amb el 3% ni amb el 5%, ni amb la paritat ni amb la proporcionalitat, però sí amb la Llei electoral. Nosaltres considerem que hi ha dos problemes electorals i de funcionament parlamentari a les illes Balears reals, autèntics: Un el del transfuguisme, i l'altre el de la despesa electoral abusiva. Aquestes dues esmenes tracten d'aquest segon problema, i per donar-li solució, o per evitar que es produeixin, proposam incrementar el paper de la Sindicatura de Comptes al control electoral. La Sindicatura de Comptes, supòs que a vostès els sona, una institució creada per llei a l'any 1987, i que mai no s'ha constituït. Probablement una de les raons per les quals no s'ha constituït mai és perquè té una funció també de control electoral directe a les eleccions autonòmiques. Nosaltres proposam reforçar aquest paper de control directe sobre la despesa electoral a la Sindicatura de Comptes, i com que la Sindicatura de Comptes en aquest moment no està constituïda, i tal vegada encara no es constitueix, atribuir transitòriament a la Comissió liquidadora dels pressuposts que existeix al Parlament, les funcions que aquesta esmena atribueix a la Sindicatura de Comptes, que són les de la Llei de la Sindicatura de Comptes més una intervenció directa dels contractes, dels comptes, dels pagaments durant les campanyes electorals autonòmiques.

El problema real del control de la despesa electoral no són les formalitats, no són els papers de la comptabilitat que es presenta al Tribunal de Comptes fins ara, sinó més bé el problema és un altre; el problema és que la comptabilitat que es presenta reflecteixi exactament la despesa realment realitzada, i aquí sí que hi ha greus desviacions. Es produeixen despeses electorals no comptabilitzades importants pagades amb fons d'origen desconegut, i que superen el màxim marcat per la Llei,

sta esmena proposa perfeccionar, per tant, els mecanismes de control, que siguin molt més directes, que siguin més transparents, que siguin molt més intensos, per tal de fer realitat la Llei estableix, perquè sense compliment rigorós de la llei electoral en aquesta matèria de control de la despesa electoral, no existeix igualtat d'oportunitats, i sense igualtat d'oportunitats entre les forces polítiques, el procés electoral i la seva representació que en surt, pot estar aviciada. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay i Llopis. Altres grups que vulguin intervenir? Sr. Jaén Palacios, té la paraula.

En aquest moment, Sr. Jaén. Em demana en aquest moment la paraula el Sr. Sampol. Té la paraula el Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President, el Sr. Triay em tapava i ha impedit que jo veïés. Simplement per fixar posició, no entrarem en debat i en exposar els arguments que seran objecte de la discussió de la proposició de llei que demà discutirem, però sí que direm que estam d'acord amb dos principis: Primer, un finançament públic dels partits polítics, i segon, un control exhaustiu de la despesa electoral. Aquestes esmenes que proposa el Grup Socialista van en favor de bona condició, controlar la despesa electoral, per una banda, i vigilar que no sobrepassin els límits establerts, i l'altra banda, que la facturació es correspongui d'una manera real amb les despeses de campanya electoral. Per tant votarem favorablement aquestes dues esmenes que s'han presentat en aquest sentit. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Sr. Jaén, té la paraula.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Efectivamente las dos enmiendas que presenta el Grupo Socialista, la 1165 y la 1166, han sido explicadas con detalle por el Sr. Triay. Es cierto que uno de los requisitos que exigen todos los sistemas de financiación ha de ser la transparencia, necesariamente, además de la igualdad y del control sobre el gasto, del control interno dentro del propio partido, por necesidad e imperativo constitucional del funcionamiento democrático, y control externo atribuido por la Ley de régimen electoral general, y por nuestra propia Ley electoral, al Tribunal de Cuentas, y aquí por imperativo constitucional de nuestra Ley electoral a la *Sindicatura de Cuentas*.

Es cierto que estos controles son necesarios, porque evitan el endeudamiento progresivo y sin control, como a algún partido político le ha pasado aquí, en nuestra comunidad, que ha ido con un endeudamiento progresivo y sin control;

y ejemplos no bastaría dar, porque ya los di en una ocasión del monto total de las deudas de publicidad del Partido Socialista. Por tanto es un *desideratum* que ese control se haga cada vez mejor, pero las enmiendas que se aportan desde el Grupo Socialista, yo creo que no aportan nada nuevo. No aportan nada nuevo porque ya existe un control y una obligatoriedad respecto al Tribunal de Cuentas, y en definitiva son dos enmiendas que digo que no mejoran en absoluto el control que ya hay por la propia Ley electoral nuestra, por la Ley del régimen electoral general, y en definitiva son dos enmiendas que posiblemente podrían haberse tratado en la ley de mañana, pero que tampoco, como digo, sustancialmente ni accidentalmente aportan nada nuevo. Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies Sr. Jaén. Torn de rèplica, Sr. Triay i Llopis té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Jaén, no es faci l'ingenu. Tots sabem quin és el problema, i quines són les profundes desviacions entre el que es declara i el que realment es gasta; i nosaltres tractam de donar solució, de resoldre aquesta situació. Però si vostè vol parlar de coses passades, diu que n'hi ha que s'endeuten sense control; n'hi ha que gasten molt més dels que s'endeuten i no deuen; i d'on ho treuen?

Miri, Sr. Jaén, jo tenc aquí el dictamen del Tribunal de Comptes de les eleccions del 91. El Partit Popular-Unió Mallorquina va gastar en *medios, prensa, radio y televisión*. Nosaltres hem fet un seguiment no del que varen gastar en *medios, prensa, radio y televisión*, sinó simplement -que és el més fàcil- el que valen els anuncis publicats en els diaris; per tant només *prensa*, sense comptar *radio y televisión*, que solen ser partides molt importants, se separa de molt, d'aquests 8 milions de pessetes. Per tant, això ho podríem extrapolar a moltes altres partides que són comprovables. Deixem-ho anar, això. Nosaltres el que volem és que no torni a succeir, i per tant proposam una fórmula de control, que hi hagi una equivalència entre les comptabilitats i les realitats, que no se'n declarin 30 i busques, i tothom sàpiga que se n'han gastat quatre o cinc vegades més; perquè això és rompre la igualtat d'oportunitats, i això fa molt deficient la batalla electoral. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Vol contrareplicar? Té la paraula, Sr. Jaén.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí, Sr. Presidente. Compartimos todo ese principio que antes decía, de transparencia y de control. Yo creo que todos los tenemos que compartir, máxime cuando hay una financiación mixta donde la gran parte del dinero proviene de presupuestos de la Comunidad, o del Estado en su caso. Pero, Sr. Triay, la enmienda que usted propone no aporta nada nuevo. Es decir, que si en algún momento la rendición de cuentas, que se tiene que hacer en el plazo previsto por la ley, pues se remite a Tribunal de Cuentas, y ése, además de ese informe, estima que esas cuentas no se rinden en la forma que se deben, porque hay ocultación de datos o porque hay falsedad, han de responder los administradores de la campaña electoral. Quiero decir que hay mecanismos suficientes para corregir todas las desviaciones, i que estas enmiendas por tanto no son necesarias. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Jaén. Esgotat el debat de les esmenes, passarem ara a la votació d'aquestes. Votarem en primer lloc les esmenes 1106 i 1108, totes dues de supressió total, del Grup PSM I EEM.

Senyores i senyors diputats que voten a favor d'aquestes dues esmenes, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

26 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. En conseqüència queden rebutjades les esmenes 1106 i 1108.

Passarem ara a la votació conjunta de les esmenes 1025 i 1027, del Grup Parlamentari MIXT.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

3 vots a favor, 52 en contra, i 1 abstenció.

Passarem ara a la votació de l'esmena 1083, del Grup Parlamentari MIXT.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

1 vot a favor, 54 en contra, 1 abstenció. En conseqüència queda rebutjada l'esmena 1083, del Grup Parlamentari MIXT.

Passarem ara a la votació conjunta de les esmenes 1026 i 1084, de supressió parcial, del Grup Parlamentari MIXT.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

26 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. Queden rebutjades les esmenes 1026 i 1084, del Grup Parlamentari MIXT.

Passarem ara a la votació conjunta de les esmenes 1165 i 1166, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

25 vots a favor, 31 en contra, cap abstenció. En conseqüència queden rebutjades les esmenes 1165 i 1166, del Grup Parlamentari SOCIALISTA.

Passarem ara a la votació De l'esmena 1107, del Grup Parlamentari PSM I EEM.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

26 vots a favor, 30 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada l'esmena 1107, del Grup Parlamentari PSM I EEM.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President...

EL SR. PRESIDENT:

Sí, Sr. Triay?

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Per una qüestió d'ordre.

EL SR. PRESIDENT:

Sí.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Demana l'aplicació de l'article 24.6 de l'Estatut d'Autonomia, que diu que per a l'aprovació de lleis que afectin consells insulars, serà necessari que la majoria suficient soleixi, a més, pel vot favorable computat de manera arada dels parlamentaris que representin, si més no, dues diferents, tenint en compte que el sistema electoral és el tema de representació i constitució dels consells insulars.

EL SR. PRESIDENT:

Li vull fer l'observació, Sr. Triay, que aquesta presidència és que no és aplicable en aquest cas concret l'article ocat, atès que és d'aplicació el 20.3 de l'Estatut d'Autonomia, que marca unes condicions especials quant a la votació de la Llei electoral, que és la que aquesta presidència encarà.

En conseqüència entenc que, una vegada votades les qüestions, si cap grup no demana votació per separat, procedirà tot seguit la votació conjunta del títol del dictamen de l'article únic, de la disposició final i de l'exposició de motius, compliment de l'article 20.3 de l'Estatut d'Autonomia i 130.1 del Reglament del Parlament, ja que en tractar-se d'una llei de desenvolupament bàsic es requereix la majoria absoluta de la Cambra amb una votació final sobre el conjunt del seu text.

Passam, idò, a aquesta votació final.

Senyores i senyors diputats que voten a favor del text de la Llei, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

30 vots a favor, 26 en contra, cap abstenció. En conseqüència, en haver-se obtingut la majoria absoluta, queda aprovada la Llei de modificació de la Llei 8/86, de 26 de novembre, electoral de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

III.2) Projecte de Llei RGE núm. 5368/94, relatiu a garantir i protecció dels menors desemparats

I passam ara al debat corresponent al projecte de Llei número 5368, relatiu a la guarda i protecció dels menors desemparats. Passarem en primer lloc a la defensa de les mocions del Grup PSM I EEM, números 496, 499, 500, 501, 502, 505, 506, 509, 523, 511, 512, 513, 514, 516, 517 i 522. És la paraula el diputat Sr. Gomila i Barber.

EL SR. GOMILA I BARBER:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Un bon debat sobre política de menors, sobre una llei que afecta els menors de la Comunitat Autònoma, unes esmenes

que ha mantingut el nostre grup perquè, com ja hem argumentat a la primera llei que hem debatut, el Govern ha oblidat els drets dels menors, ha oblidat fer referència a una sèrie de qüestions que nosaltres entenem que són molt importants, que una llei que preveu regular la guarda i la custòdia de menors desemparats es tinguin en compte.

L'esmena 499 fa referència a l'article 3, que és la que dóna una sèrie de competències als ajuntaments, que nosaltres entenem que queda poc especificat, que queda poc delimitat, i per tant aquesta nosaltres creim que marca molt millor, que és la d'addició d'un nou apartat a aquest article 3 per tal de definir clarament quines són les competències dels ajuntaments.

Una altra qüestió que nosaltres entenem important, és que ha de quedar claríssima, ha de quedar molt ben especificada la necessitat de mantenir el menor en el seu entorn social i familiar, sempre i quan això no li sigui perjudicial, i sempre i quan no hi hagi determinació en contra del jutge. Per tant entenem que també s'ha de clarificar aquesta qüestió, que a l'article 4 de la Llei queda molt confós i queda poc delimitat.

Per altra part les esmenes 501 i 502, que fan referència als drets dels menors, als quals no es pot privar, en aplicació d'aquestes mesures, d'una sèrie de drets que han de tenir, i que aquesta llei tampoc no contempla. Aquesta llei ha oblidat temes molt importants dels drets dels menors, quin tipus de mesures se'ls ha d'aplicar, què és necessari perquè els menors puguin novament reinserir-se dins el seu entorn habitual.

Per altra part l'esmena 509, (...) dels drets dels pares, l'article 14, que parla dels drets dels pares, que dóna l'obligació que els pares hagin d'informar i facilitar els menors, hagin de ser informats; nosaltres entenem que els pares també tenen un dret en tot moment en saber quina és la situació dels seus fills; i açò no es contempla en el dret del menor, així com, sigui quina sigui la situació en què es trobi aquest, sempre té el dret en comunicar-se amb la seva família, excepte quan hi hagi una prohibició expressa de l'òrgan jurisdiccional. Nosaltres entenem que, com he dit abans, el Govern ha oblidat totes aquestes qüestions, i fins i tot fixin-se a quins límits arribà, l'article 19.3 diu "Les visites i la comunicació amb la família natural poden ser restringits per l'Administració per una causa tècnica justificada". És a dir, el menor no podrà veure la seva família no sabem per quina causa, què és una causa tècnica justificada, si és que en el centre no hi ha llum, si és que hi ha una porta que s'enferritja, què vol dir això de causa tècnica justificada. Nosaltres entenem que açò hauria de quedar molt més especificat, perquè deixa una arbitrarietat total als gestors d'aquests centres, a l'hora de deixar visitar els menors als seus pares, i per tant hi ha una esmena en aquest sentit de suprimir tot aquest apartat 3.

Per altra part també entenem que s'ha d'establir un sistema àgil de comunicació entre els menors i la Conselleria de Governació, tot i que hem de tenir en compte que els centres on puguin estar ubicats aquests menors no depenen directament de la Conselleria, sinó que poden ser centres concertats, i per tant s'ha d'instaurar un sistema que la Conselleria sàpiga en tot moment quines reclamacions o quines queixes poden fer aquests menors.

Per altra part, al tema de l'acolliment familiar, nosaltres entenem que s'ha de garantir a les famílies que tinguin acolliment i que així ho necessitin una sèrie d'ajuts perquè aquestes famílies puguin fer aquest acolliment sense que això els pertorbi les seves finances, les finances familiars que puguin tenir aquestes famílies, i per tant s'ha de garantir que aquestes famílies rebran una sèrie d'ajudes sempre que ho necessitin. Si hi ha famílies que no necessitin aquest suport econòmic, no és necessari donar-lo, però sí que s'ha de garantir-lo a famílies que volen fer un acolliment familiar d'aquests menors i no tenen els recursos suficients.

I per altra banda, i com a l'anterior llei, el Govern ha oblidat qualsevol mesura de prevenció d'aquestes situacions. Nosaltres entenem que és necessari actuar abans que es produeixin situacions de desatenció al menor, i per tant proposam a l'esmena 523 una sèrie de mesures que s'han de tenir en compte per evitar el límit que és el fet d'agafar el menor i haver-lo de donar en acolliment institucional o en acolliment familiar.

Per altra part també diria, Sr. President, que retiram les esmenes 504, 505 i 506. Moltes gràcies.

(El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Gomila. Grups que vulguin intervenir per fixar posició? Pel Grup PP-UM té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Sr. Gomila, nuestro grupo no le va a dar apoyo a estas enmiendas porque, claro, a pesar de que se han admitido algunas en las fases anteriores de la tramitación de este proyecto de ley, en este momento consideramos que las que han quedado vivas i que usted mantiene en el Pleno, pues sí, podrían ser atendibles por una serie de razones, pero que escapa dentro del marco que en el ejercicio de la competencia que le ha sido reconocida a la Comunidad Autónoma de Baleares, pues ha dado lugar a este proyecto de ley, proyecto de ley que, como ya he dicho en otras ocasiones, tiene un carácter limitado, y que no excluyen la posibilidad de que en otro momento se pueda hacer una disposición de carácter legal mucho más amplia que abarque otras cuestiones, puesto que aquí no estamos tratando, como usted ha manifestado, de la protección o de los derechos de los

menores pura y simplemente, sino prever, tutelar, corregir y dar amparo en determinadas situaciones en las que se pueden encontrar los menores, y esto como instrumento, como herramienta, es lo que ha pretendido el Gobierno al remitirnos este proyecto de ley, y que nosotros lo discutiéramos aquí para su aprobación. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Passam a un altre bloc d'esmenes, la 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458 i 459, del Grup Parlamentari SOCIALISTA. Per defensar-les té la paraula el Sr. Javier Tejero Isla.

EL SR. TEJERO I ISLA:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Querria hacer una consideración previa de sorpresa, porque después de lo que ha pasado en la anterior ley de menores, una cuestión absolutamente inaudita, que un grupo vota en contra de su propia propuesta, y de que ahora debido al debate anterior parece que hablamos no tanto para las paredes, sino para los espejos, las cariatídes y unos pocos más que han quedado para escuchar.

También quería en una introducción agradecer la presencia de la consellera, pero veo que no puedo hacerlo, porque hace como los ojos del Guadiana, aparece y desaparece, no precisamente cuando tenía que aparecer, no precisamente cuando tenía que aparecer, que era esta mañana, en una comparecencia, pero siento no poder agradecerle su presencia.

Bien, nos encontramos ante una segunda ley de guarda y protección de menores desamparados, llamada así porque hace referencia explícita a la Ley de 11 de noviembre de 1987, de Código Civil, enjuiciamiento civil y adopción, mediante la cual se modificaba el Código Civil, y la Ley de enjuiciamiento civil en materia de adopción y otras formas de protección de menores. Esta ley, habitualmente llamada Ley de adopción -existen diferentes estudios sobre ella- de hecho modifica ocho artículos del Código Civil, que van del 72 al 80 y básicamente, para resumirla, consta de una introducción, unos principios inspiradores de la Ley, y un apartado tercero que serían las medidas de adopción que, para situarnos, quedarían resumidas en cuatro: la llamada tutela automática, la llamada guarda, acogimiento y adopción con una previa en algunos momentos, que se ha dado en llamar preadopción. Esta ley parece que es la tributaria del proyecto de ley que nos presenta el Govern, y quería hacer algunas consideraciones para que al menos, independientemente de las diputadas y diputados que están presentes, quedé reflejado en el diario de la Cámara.

primera consideración que el Grupo Socialista quiere viene referida a la posible inconstitucionalidad de este texto, ya que este proyecto no es algo desconocido para el propio legislador, que en la exposición de motivos se ve obligado a justificar el carácter constitucional del texto. Ello se ve en los párrafos segundo y tercero de la citada exposición de motivos, en los cuales se ve obligado a realizar una forzosa interpretación de una serie de sentencias del Tribunal Constitucional, a nuestro juicio errónea, la inconstitucionalidad planteada se deriva de la imposibilidad reflejada en esta carta magna de que las comunidades autónomas por derecho civil propio puedan regular instituciones de derecho civil. Ello es asumido por todos los textos normativos sobre la materia publicados en otras comunidades autónomas. Sirva a modo de ejemplo la Ley 10/89, de 14 de diciembre, de protección de menores de la Comunidad Autónoma de Aragón, que se remite al artículo 172 y siguientes del Código Civil.

Los extremos que podrían ser declarados no constitucionales son todos aquellos que entran a regular materias ya reguladas por el Código Civil, y que podrían variar incluso en función de la existencia de diferentes interpretaciones lo establecido por aquella norma, circunstancia que concurre, por ejemplo, en el artículo 5 del Proyecto de ley. Sirva a modo de ejemplo que ninguna de la normativa autonómica desarrollada en el Estado español hasta el momento procede a la regulación de lo que es el desamparo, definición que por otro lado en el Código Civil está formalizada de tal manera, al objeto de ofrecer un suficiente margen de discrecionalidad al juez que deba reconocer dicha situación.

Existe asimismo una inocuidad de gran cantidad de preceptos del Proyecto de ley, y lo expresamos en tales extremos al amparo de una de las resoluciones expresadas en la exposición de motivos se limita a reproducir los conceptos proclamados en 1987 por la propia Ley 21/87 de referendos. Cuando se lee el Proyecto de ley en algunos momentos cree estar revisando normas que ya conocemos desde mucho tiempo. Esto ocurre analizando todo el título 2.

Existe asimismo, en tercer lugar, una falta de regulación de aspectos imprescindibles para la adopción, que es precisamente lo que desde las diversas entidades y organizaciones se ha solicitado en esta comunidad. No está especificado cómo se imitará el procedimiento de acogimiento, cualquiera que sea el caso, cuáles son los equipos disciplinarios que deben intervenir en caso de necesidad, cuáles son las garantías jurídicas que tienen los menores, cuáles son las garantías que tienen los familiares, qué intervenciones pueden realizar otros profesionales, etcétera.

Finalmente no constan aclarados cuáles son los derechos que amparan a los menores mientras dure su situación de desamparo institucional. Ya ha sucedido en la otra ley -como ya bien comentaba el Sr. Gomila- que casi se le regalan los derechos que vienen reconocidos por la propia carta magna. También vale la pena recordar que el Ministerio de Admisiones Públicas hizo una observación al artículo 10 que se remitió al Govern de la Comunidad Autónoma el día 7 de

febrero del 95 en los siguientes términos: "Referente al artículo 10 cabe poner en duda la procedencia de lo señalado en el inciso final de este precepto, al menos en lo que se refiere al Ministerio Fiscal, el cual está facultado en cualquier momento para solicitar de la autoridad judicial las medidas que considere pertinentes para la adecuada protección del menor, sin estar sujeto en ningún caso a limitaciones temporales o de carácter formal". No han sido lo suficientemente coherentes ni para respetar avisos que venían fundamentados de una forma clara.

Las enmiendas que presenta el Grupo Parlamentario Socialista son 14, y vienen referidas unas a una modificación expresa de determinados artículos, y otras a una modificación tanto del título como de una serie de nuevos artículos, que lógicamente van en la misma línea que defendíamos anteriormente referente a la otra ley. Lo que sí que está claro es que, para resumir, creemos que valdría la pena tener en cuenta estas enmiendas, o al menos alguna de estas enmiendas, ya que fundamentalmente está regulado, y el portavoz del Grupo Popular lo sabe. Eso es lo malo, que lo sabe; e incluso hay artículos que están copiados a tenor literal del Código Civil, y eso es una cosa que es realmente poco presentable en una ley y en un parlamento. Evidentemente también aquí, parece que no se han dado cuenta, como en la otra ley, pero también el artículo 3, especialmente el punto 3, atribuye unas competencias y produce unos mandatos a los consells insulares y corporaciones locales que lógicamente son bastante preocupantes, como ya he comentado antes.

Valdría la pena sólo, por último, tres cuestiones. Dentro de la legislación internacional, nacional y autonómica, para presentar estas enmiendas el Grupo Socialista se ha basado básicamente, como dijimos, en tres leyes, que son las últimas en el sentido de que se supone que son las que mejor están formuladas, básicamente la Ley 4/94 de Extremadura, de protección y atención a los menores, el Proyecto de ley de la infancia de la Comunidad Autónoma de Valencia, el Proyecto de ley de atención y protección a la infancia y adolescencia de la Generalitat de Catalunya, y el Proyecto de ley dictaminado y aprobado en pleno de la Comunidad Autónoma de Madrid. Si con esto no les basta para reconsiderar alguna de las enmiendas, pues evidentemente este parlamento aprobará con sus votos una ley bastante poco eficaz y bastante poco rigurosa. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tejero, Grups que vulguin intervenir? Per part del Grup PP-UM té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Sr. Tejero, en primer lugar y de manera muy cariñosa quiero reprocharle o amonestarle esa referencia a la ausencia de la Honorable Sra. Consellera, que ha tenido la voluntad de venir esta tarde aquí pese a estar de baja y encontrarse en una situación de salud bastante delicada. En fin, creo que usted si ignoraba esta circunstancia reconsiderará sus palabras y no le reprochará nada.

Las enmiendas presentadas por el Grupo Parlamentario Socialista a este proyecto de ley, pues, bien, se inscriben en esa actuación de fraccionar lo que fue la enmienda a la totalidad, para lograr de esta manera tener unas enmiendas parciales que modificarían en el supuesto de ser aceptadas de manera muy sustancial el texto del proyecto. Yo considero que esa referencia a la inconstitucionalidad es un recurso muy fácil, bastante vistoso, pero realmente en toda ocasión bastante difícil de probar. Todo lo argumentado en relación a las incidencias que este proyecto de Ley pueda tener con instituciones de Derecho Civil, y que producen ciertos roces, ciertos encontronazos; yo, la verdad es que me parece que no tienen demasiado fundamento porque, Sr. Portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, en el ejercicio y desarrollo de la competencia que se le ha atribuido a esta comunidad autónoma, pues ha redactado este proyecto de ley en el cual no es importante la definición, es decir definir situaciones referidas a las situaciones de desamparo, pues mire, definanse de una u otra manera, eso me parece que tiene muy poca importancia. Lo que sí tiene importancia es el hecho de que haya situaciones de desamparo con respecto a los menores, y por lo tanto nosotros deberíamos tender a hacer menos discurso, a hablar menos de tales derechos, no porque no sean importantes, sino que los derechos, si no van acompañados de aquellos elementos materiales que sustentan adecuadamente al sujeto que es titular de los mismos, pues casi se quedan en una especie de burla.

Por eso tendríamos que atender, procurar -y ya en otra ocasión esto lo dije- a crear aquellas condiciones que permitan que las situaciones de atención al menor sean mucho más rigurosas, en el sentido de que sean efectivas, eficaces, y que por lo tanto pudiéramos proscribir o dejarlo casi como un recuerdo el hecho de que haya menores desamparados. Esta ley lo que pretende es tratar de ese problema, de dar solución a una situación que por desgracia se produce en nuestra comunidad, como en todo el resto de los territorios de nuestra nación, y más allá de nuestras fronteras ante una sociedad que habiendo abdicado de una serie de principios, no es precisamente hoy un modelo de tutela adecuada, justa, conveniente y sacrificada de lo que representan los menores para esa sociedad y para nosotros en el futuro. Gracias por su atención.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Torn de rèplica, Sr. Tejero.

EL SR. TEJERO I ISLA:

Gràcies, Sr. President. Sr. Martínez de Dios, respecto al primer comentario, me reafirmo en mis palabras, y evidentemente precisamente, a tenor de lo que ha dicho, usted debería saber que yo sabía perfectamente la situación en que estaba, y en cualquier caso es su obligación.

En segundo lugar, ¿qué es lo que pretenden las enmiendas que nosotros presentamos? Precisamente lo que usted estaba diciendo que hace falta: mejorar una serie de cuestiones. Y le voy a hablar de tres cosas nada más porque, claro, parece que estas leyes, esta mañana precisamente nos ha faltado, había una serie de preguntas que nosotros queríamos saber, porque estas leyes que realmente se podrían calificar con términos suaves como absolutamente insuficientes, y yo diría incluso que incompetentes, han costado su dinero, que nosotros sepamos, claro que al parecer no es nada, pero vamos, inversiones de la conselleria de la Vicepresidencia, o adjunta a Presidencia, pues resulta que para el borrador de la futura ley del menor, a un tal Bufetes Coca y Asociados, Sociedad Limitada, se le pagaron 747.500 peseta; eso que se sepa, no sabemos algo más. Entonces que evidentemente se hagan unos proyectos de ley que cuesten tanto dinero y que sean tan poco presentables, es preocupante, y a usted le debería preocupar como diputado. También debería preocuparle como diputado que en la tramitación parlamentaria es el *Parlament*, no el *Govern*; y evidentemente aquí me parece que las leyes las aprueba el *Govern*, no el *Parlament*.

Quería hacerle una penúltima mención al *Diario de Sesiones* del 7 de febrero de 1995, que la intervención de la Sra. Consellera decía exactamente "*Crec que el que és positiu si surt qualque cosa positiva d'aquí*" -ella incluso lo preguntaba- "*és que quedí de manifest que encara que sigui d'un tema, i crec que menors val la pena, hi sumem esforços, i que la votació que se'n faci sigui una votació a consciència, no sistemàtica, com es fa moltes vegades, i anar en contra de propostes d'un govern o d'un grup majoritari*", y esto evidentemente hace efecto boomerang en este caso.

Una penúltima consideración es recordarle que las enmiendas que ha presentado el Grupo Parlamentario Socialista son tributarias, como le he dicho, entre otras, del proyecto de ley de la Generalitat de Catalunya, i de la ley dictaminada de la Comunidad de Madrid, ley dictaminada y aprobada, ya que en documentación que se nos entregó en este parlamento, el dictamen de la Comisión de la Asamblea de Madrid de 6 de febrero de 1995 -tome nota, porque esto va con ustedes también- hay una serie de transacciones y demás, y termina -le leeré la última parte nada más: "La transacción es aprobada por unanimidad por la Comisión, tras lo cual no queda ninguna enmienda viva de las presentadas por el Grupo Parlamentario Popular. Quinto: Acto seguido le

Presidente somete a votación a la Comisión el dictamen del Proyecto de ley 14/94, de garantías de derechos de infancia y adolescencia de la Comunidad de Madrid, según que se recoge como anexo, el cual es aprobado por unanimidad".

¿Qué quiere decir eso? Unanimidad. Los suyos, los del Grupo, en la Comunidad de Madrid las enmiendas que se retiraron, y se aprueba un texto que es fundamentalmente el texto resultante de las enmiendas que ha presentado el Grupo Socialista por unanimidad. Este dictamen de ley fue a Pleno a la Asamblea de Madrid el día 16 del mes de mayo, hace escasamente una semana, no llega a una semana, también se aprobó por unanimidad.

Por último, me gustaría leer algo que no es mío, pero que se podrá hacer en estas leyes. Esto decía: "Es una satisfacción poder presentar la Ley" tal, tal, tal, "de la Comunidad Autónoma de las Islas Baleares, una vez culminado un largo período parlamentario sin ningún voto en contra durante el cual el proyecto inicial de nuestro gobierno se ha enriquecido con ajustadas e interesantes aportaciones de todos los grupos parlamentarios". Es la Ley de acción social de Sr. Martínez de Dios. Este prólogo que firmaba el Sr. conseller de Acció Social, Sr. Gabriel Oliver Capó, me da la ocasión de felicitar y felicitar a todo el *Parlament* de la Comunidad habida, de la aportación producida por todos los grupos. Yo no se va a poder hacer aquí, lamentablemente, a menos que en ningún caso, al menos al Grupo Socialista se le pueda acusar de embarrancar la Ley, o expresiones parecidas, sino que en todo caso ha habido aportaciones; y si llamarlo rodillo, apisonadora, prepotencia o como quiera llamar, ha producido esto, que en dos leyes que se han presentado haber salido consensuadas, mejoradas, altamente mejoradas, que sus parlamentarios de la Comunidad Autónoma de Madrid votan a favor, ustedes voten en contra. Eso es algo realmente inaudito. Y como en otras ocasiones he dicho, me gustaría algún día tener que dejarlo de decir, ser mejor después de estas leyes en esta comunidad puede llegar a una verdadera desgracia. Muchas gracias.

SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Tejero. Pel torn de contrarèplica té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

SR. MARTÍNEZ DE DIOS:

Gràcies, Sr. Presidente. Sr. Tejero, yo en el asunto inicial de intervención, y que se refería al suyo, le concedí el derecho de la duda; luego si sabía el estado en que se encontraba la consellera, pues no quiero creer que se deba a eso, pero sí a la tendencia un tanto vanidosa de tener interlocutores que estén a la altura de su intervención, puesto que parece que el resto de la Cámara no está.

Yo creo que usted, los proyectos de ley que se aprobaron en otras comunidades autónomas, y que fueron el fundamento de esa

enmienda a la totalidad que usted presentó, yo se lo he dicho que no tienen objeciones ni rechazo por nuestra parte, pero sí en este momento y en razón de lo que estamos pretendiendo. Usted tenía la oportunidad, o su grupo, en algún momento de haber presentado esos proyectos por su propia iniciativa, y se hubiesen discutido como una proposición de ley que patrocinaría usted o su grupo.

Yo creo que la referencia al coste en dinero de un informe, pues es, vamos, no sé, un descubrimiento realmente pintoresco, que se hayan pagado 740.000 pesetas; depende del trabajo, del esfuerzo de los profesionales, porque 740.000 pesetas pueden ser mucho dinero o pueden ser poco. Pero usted lo ha sacado aquí con cierta malicia, y yo quiero poner de manifiesto que si eso es lo único que les ha costado, realmente no les ha costado mucho. Indudablemente habrá costado mucho más el esfuerzo de todo un funcionariado que ha trabajado y cuyas retribuciones y los elementos materiales que hayan empleado contabilizados supondrían un mayor coste, como lo supone en todo, como lo supone, por ejemplo, que usted y yo estemos ahora aquí debatiendo supone un coste, y que a lo mejor sería mejor que este diálogo fuese mucho más breve, porque se ahorraría también dinero.

Yo creo que usted tiene una tendencia congénita, como le ocurre a la mayor parte de los miembros de su grupo y de su formación política, de irse por las ramas, por las nubes, por los ideales, por los principios, pero todo eso de cara a la galería, luego en la realidad, aquí, cada uno está arrimado a lo material de manera bastante acusada y en algunos casos muy impresentable. Mire usted, en esta comunidad autónoma, creo que la protección, la tutela, el amparo, todo aquello que se relacione con los menores tiene bastante eficacia. Hombre, aquí también hay bolsas de pobreza, también hay grupos marginales, pero realmente no es algo que nos produzca un desánimo, un desaliento total pasear por nuestras ciudades y por nuestros pueblos y ver a los niños que juegan en las calles y en plazas y en otros lugares de carácter público. Usted exagera la nota, y aquí tenemos un instrumento para tratar de corregir determinadas situaciones que, como le decía antes, si a veces se producen son como consecuencia de la falta de comprensión de la sociedad y de la abdicación de las obligaciones que tienen los mayores con respecto a los pequeños. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Passam a debatre unes esmenes *in voce* del Grup Parlamentari SOCIALISTA, referides als articles 1, 2, 4, 7, 9, 15, 20, 23 i 26 del dictamen. Per defensar-les té la paraula el Sr. Francesc Planells i Costa.

EL SR. PLANELLS I COSTA:

Gràcies, Sr. President. Bé, no hi ha molt de públic. Les esmenes presentades pel meu grup *in voce* davant del projecte de llei remès pel Govern pretenen la millora en consonància amb l'exposició de motius d'aquesta mateixa llei, de guarda i protecció dels menors desemparats.

Entenem nosaltres que l'objecte de la llei ha de ser principalment el de regular aquell conjunt d'actuacions dins el camp del sistema públic dels serveis socials que tenen una doble finalitat, preveure i corregir les situacions de desemparament dels menors a la nostra comunitat autònoma. Així també ho explica l'article 39.2 de la Constitució quan parla que els poders públics han d'assegurar la protecció integral dels fills, principi rector de política social i econòmica. És en aquest àmbit legal que la Comunitat Autònoma de les Illes Balears assumeix, i en el seu cas l'entitat pública que té l'encomanda, sempre per ministeri de la llei, la protecció i tutela dels menors en situació de desemparament, com recull l'exposició de motius, i que ve a ser una transcripció fidel de l'article 172.1 del Codi Civil. Òbviament el nostre interès no és tan sols el de la protecció i tutela dels menors nascuts, sinó també s'extén a aquelles situacions de marginació i de conflictivitat on es preveu que el menor que va a néixer patirà el que deim situació de desemparament. És clar que mentre no hi hagi en el camp social i polític una actuació ampla de prevenció en relació amb uns o altres menors, la política, per molt que ens omplim de paraules, resultarà sempre un fracàs.

Si aquest llei té com a referència principal el Codi Civil, i per tant també la Constitució Espanyola, que preveu la protecció del menor i les competències d'aquesta comunitat, la Llei entre altres principis rectors i criteris d'actuació i interpretació, ha de respectar els drets constitucionals del menor, i aquells que té reconeguts pels tractats internacionals, respectar el dret a l'educació, a rebre uns serveis socials i sanitaris que ajudin al seu creixement, però també davant uns drets hi ha una responsabilitat pública de l'Administració d'aquesta comunitat en la protecció dels menors.

Al títol segon es mantenen unes esmenes, essent la seva finalitat principal emparar aquelles persones que per uns o altres motius estan inclosos dins el procediment de desemparament. Davant una possible actuació subjectiva i arbitrària d'un òrgan, és necessari que immediatament es comuniqui al Ministeri Fiscal, als pares, als tutors o a aquells que tinguin en aquell moment la guarda del menor, o fins i tot darrers familiars, a notificacions dels drets que tenen, i no deixar-ho per quan s'iniciï pròpiament l'expedient de desemparament. Parlar també en aquest títol II amb les esmenes que mantenim, d'assumpció automàtica de les funcions tutelars per l'òrgan competent, mentre no es constitueixi la tutela o el menor no sigui adaptat o reintegrat, o s'emancipi o no arribi a la majoria d'edat. Es pot dir per algú, que al text de la Llei està prevista la tutela per part de l'òrgan competent, però mentre en el text es deixa sempre *a posteriori*, nosaltres creiem que aquella assumpció que diu a l'article 9 a), que parla

d'assumpció provisional, ha de ser automàtica per les exigències de la Llei, qüestió diferent a l'assumpció que es preveu a l'article 12, que parla de tutela de l'òrgan competent en supòsits de privació de pàtria potestat.

Al títol III es manté l'esmena a l'article 15 perquè a més d'estar, entenem, més ben redactat, està en consonància amb el que després es desenvolupa en l'articulat de la Llei. Parlam d'acollida d'un menor per una persona o una família, i que ningú s'estranyi, perquè l'article 172.3 del Codi Civil ho permet, permet la constitució d'una tutela per una persona, no per una família necessàriament. Però també hem de preveure aquelles situacions futures que el menor pot ser cuidat per una parella de fet. També amb la nostra bona intencionalitat, creiem que dins la mesures de protecció està l'acolliment preventiu. Vegin vostès com es rebutja una esmena que després vostès en l'articulat recullen, i en concret a l'article 23. No s'entén el rebuig d'aquesta classificació que nosaltres feim a l'article 15.

Al capítol d'aquest títol les esmenes són de caràcter reglamentari, en el sentit que en la llei es fixen els criteris de les aptituds que han de reunir les persones que podran ser acollidors, i també en els supòsits d'acolliment preventiu. Però entenem que es deixa massa discrecionalitat, en la mesura que no s'especifica o no es reglamenta quins seran aquests criteris o quin serà l'ordre de prioritat per escollir la família i -continuament- la persona que pot estar encarregada d'acollir un menor; tant en el es denomina acolliment preventiu com acolliment simple, necessitats més imperioses quan tampoc es remarquen aquelles obligacions dels acollidors respecte dels menors.

Per acabar, res es diu a tota la Llei dels drets dels menors als centres, per parlar del dret de reunió, de participació, associació, o per parlar que pugui rebre una lliure comunicació; i tampoc res es parla del dret a rebre una educació religiosa, si escau, en conformitat a la Constitució. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Planells. Grups que vulguin intervenir? Per part del Grup PP-UM té la paraula el Sr. Martínez de Dios.

—EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Sr. Planells, en realidad la mayor parte de las manifestaciones que usted ha hecho en defensa de sus enmiendas, de una u otra manera están recogidas en el texto. Hay una insistencia reiterada a hablar de la problemática de los derechos de los menores, pero aquí fundamentalmente, puesto que el objeto de la Ley, que usted ha definido de una manera, también se recoge en el proyecto, lo que se trata es de dar protección a estos menores que se encuentran en

n de desamparo, y creo que las medidas que se pre- a ley son de aplicación inmediata, y prescindiendo de raciones de detalle, con la finalidad de darles la co- que necesitan según las circunstancias. Por lo tanto, través de sus enmiendas expresa con mucho mayor tiento una serie de cuestiones que en mi opinión ocogidas en el texto. Gracias.

Sr. President reprèn la direcció del debat).

SR. PRESIDENT:

cies, Sr. Martínez de Dios. Vol fer ús del torn de , Sr. Planells? Té la paraula.

SR. PLANELLS I COSTA:

ltes gràcies, Sr. President. Jo no crec, Sr. Martínez de ue es recullin moltes de les coses de què jo parl, per- tre altres -i no vull tornar entrar dins tot el debat- es amb una de les esmenes tenim previst que també ment puguí ser per una persona. Vostès només es xen al supòsit d'acolliment per part d'una família, i ue és un dels incisos que té apuntat l'article 171 o del Codí Civil, que ja ho tenia previst. Però és que feim referència a supòsits de reglamentar, no de una discrecionalitat de l'òrgan competent, sinó de tentat totes aquelles situacions de persones que tenen i en acollir un menor. Però això és deixa i no s'obliga. ú, el que ens interessaria i el que preteníem és que, si r demà, sí que d'aquest parlament hagués sortit una ció al Govern de redactar un reglament que fixàs els s, tant per l'acolliment simple com per l'acolliment rtiu, perquè després ens trobam persones que no saben lorigir-se o no saben com funciona l'escalafó, o dinen han avançat uns quan ells duen més anys. Realment ue és privar aquestes persones que tenen tant de dret ns altres, de saber realment aquest dret com es pot r, i quan els tocarà a ells.

io crec que a més siguin incisos el que nosaltres apor- També hi havia qüestions de mecànica. Jo li he parlat rets del menor en el centre. Dels drets del menor en el e, no se'n parla mai, mai s'ha dit res en tot el text, però e tampoc no s'ha parlat mai de les responsabilitats que adquirir l'Administració pública perquè, torn a repetir, ministració, com pública que és, té unes obligacions, i utadans i els menors tenen drets. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

ràcies, Sr. Planells. Intervencions en contrarèplica? Sr. Martínez de Dios, té la paraula.

EL SR. MARTÍNEZ I DE DIOS:

racias, Sr. Presidente. Sr. Planells, mire usted, simple- e tomo la palabra para indicarle que al fin y al cabo esto a ley instrumental, que de su puesta en práctica se

derivarán unos conocimientos, unas experiencias que en todo caso podrán ser corregidas en el futuro, y no tenemos por qué seguir polemizando sobre cuestiones de detalle que ya la aplicación de la misma nos irá resolviendo o planteando problemas que en su futuro tengamos que resolver. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Martínez de Dios. Acabat el debat, passarem a la votació. I votarem en primer lloc les esmenes del Grup PSM I EEM. Puc fer votació conjunta, o hi ha petició de votació per separat?

Es faran, idò en votació conjunta les esmenes 496, 499, 500, 501, 502, 509, 523, 511, 512, 513, 514, 516, 517 i 522. Entenc que la 505, 506 i 504 han estat retirades. Passam, idò, a la votació d'aquestes esmenes.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Tornarem a començar la votació.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

4 vots a favor, 29 en contra, 19 abstencions. En conseqüència queden rebutjades les esmenes del Grup PSM I EEM.

Passarem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari SOCIALISTA números 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458 i 459.

Senyores i senyors diputats que voten a favor d'aquestes esmenes, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

20 vots a favor, 29 en contra, 3 abstencions. Queden rebutjades aquestes esmenes.

Passam ara a la votació de les esmenes *in voce* del Grup Parlamentari SOCIALISTA als articles primer, segon, quart, 7, 9, 15, 20, 23 i 26 del dictamen.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

20 vots a favor, 29 en contra, 3 abstencions. En conseqüència queden rebutjades aquestes esmenes *in voce*.

Passam ara a la votació dels articles del dictamen. Deman si es pot fer votació conjunta o es pot fer votació per separat? No hi ha petició de votació per separat, idò votarem conjuntament el títol del projecte, article primer, segon, tercer, quart, títol segon del dictamen, article 5, 6, 7, 8, 9, articles 10, 11, 12 i 13, 14, títol tercer del dictamen, article 15, 16 i 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, disposició addicional primera, disposició addicional segona, disposició addicional tercera, disposició transitòria, disposicions finals primera i segona, i exposició de motius.

Senyores i senyors diputats que voten a favor, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Senyores i senyors diputats que voten en contra?

Senyores i senyors diputats que s'abstenen?

30 vots a favor, 20 en contra, 2 abstencions. Queda aprovada, idò, en conseqüència la Llei de guàrdia i protecció dels menors desemparats.

I esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Gràcies a tots.